

சர்வதேச சிறுபான்மை உரிமை குழு

இலங்கை:

ஒரு கசந்துபோன அறுவடை

ஒரு MRG சர்வதேச அறிக்கை • 96/1 • இலங்கை: ஒரு கசந்துபோன அறுவடை

எலிஸபெத் நிசான்

①

இலங்கை: ஒரு கசப்பான அறுவடை

© சிறுபான்மை உரிமைக் குழு 1997
© Minority Rights Group 1997

ISBN 955 - 580 - 022 - 7

Editing & Supervision:

S. Antony Norbert, University of Colombo.

Distributor:

International Centre for Ethnic Studies (ICES)
2 Kynsey Terrace, Colombo 8, Sri Lanka.

நன்றிகள்

சிறுபான்மை உரிமைக் குழு (Minority Rights Group - MRG) எல்லா நிறுவனங்களுக்கும் தனிப்பட்டவர்களுக்கும் குறிப்பாக இந்த அறிக்கையை எழுதுவதற்கு நிதி மற்றும் ஏனைய உதவிகளை வழங்கிய காபோட், செம்மோ, கிஸ்டியன் உதவி, மெதடிஸ்ட் சேர்ச், ரொகேயர், மிசரோர், நோலிப், உலக திருச்சபைப் பேரவை ஆகியவற்றுக்குப் பெரிதும் நன்றிகளைச் செலுத்துகின்றது. இவ் அறிக்கை எம்.ஆர்.ஜி.மின் வெளியீடாக இருப்பதுடன் இதிலுள்ள விடயம் பற்றிப் பொதுமக்கள் விளங்கிக் கொள்வதற்கான ஒரு பங்களிப்பாகவும் காணப்படுகின்றது. தனிப்பட்ட கட்டுரை ஆசிரியர்களின் எழுத்துக்களும், பார்வையும் எம்.ஆர்.ஜி. இன் முழு நோக்கினையோ, அம்சங்களையோ அல்லது அதனை முழுவதமாகவோ பிரதிநிதித்துவம் செய்கின்றது எனக் கொள்ள முடியாது.

நூலாசிரியர்

இந்நூலின் ஆசிரியரான எலிஸபெத் நிசான், தென் ஆசியாவின் மனித உரிமைகள் தொடர்பான விடயங்களில் நிபுணத்துவம் பெற்ற ஓர் ஆலோசக எழுத்தாளர். இலங்கையில் பல ஆய்வுகளை மேற்கொண்டவர். சமயம், தேசியவாதம், மனித உரிமைகள் பற்றிப் பல விரிவுரைகளையும் ஆற்றியுள்ளார். இவர் தற்பொழுது லண்டன் பல்கலைக்கழகத்தில் பொதுநலவாய ஆய்வுகள் நிறுவனத்தில் ஆய்வாளராகக் கடமை புரிகிறார்.

சிறுபான்மை உரிமைக் குழு

சிறுபான்மையினர் உரிமைகளுக்கான குழு சிறுபான்மையினரின் இன, மொழி, சமய உரிமைகளைப் பெற்றுக் கொடுப்பதற்காகவும் அவர்களுக்கு நிதி கிடைக்கச் செய்யவும் செயலாற்றி வருகின்றது. சமூகங்களுக்கிடையே ஒத்துழைப்பையும், புரிந்துணர்வையும் வளர்க்கும் நோக்கிற்கு இக் குழு தன்னை அர்ப்பணித்து வருகின்றது.

1960 களில் நிறுவப்பட்ட சிறுபான்மையினர் உரிமைகளுக்கான இக் குழு ஒரு சிறிய சர்வதேச அரசு சார்பற்ற அமைப்பாக விளங்குவதுடன் உலகெங்கும் உள்ள சிறுபான்மையினர் நிலைமை பற்றி அரசாங்கங்களுக்கும், சர்வதேச சமூகங்களுக்கும், அரசு சார்பற்ற அமைப்புகளுக்கும், பொதுமக்களுக்கும் அறிவுறுத்தி வருகின்றது. இந் நூல் பல்வேறு ஆய்வு அறிக்கைகள் மற்றும் கட்டுரைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டுள்ளது. சர்வதேச அரசாங்குகளில் சிறுபான்மையினர் உரிமைகளுக்காகக் குரல் எழுப்புவதில், இவ் அமைப்பை ஒத்த பிற சர்வதேச ரீதியான அமைப்புகள் உருவாக உதவுதல், சிறுபான்மைச் சமூகங்களுடன் இவ்விடங்களில் ஒத்துழைத்துப் பணிபுரிதல், கல்வி மற்றும் தகவல் நிகழ்ச்சித் திட்டங்களின் ஊடாக சிறுபான்மையினர் பற்றிய மக்களின் புரிந்துணர்வை மேம்படுத்தல், ஒரு தலைப்பட்சமான கொள்கைகளை எதிர்த்தல் போன்றன இக் குழுவின் பிற முக்கிய பணிகளாகும்.

சமூகங்களிடையே காணப்படும் முரண்பாடுகளை இனங்காணுதல், அவற்றைத் தொடர்ந்து அவதானித்தல், முரண்பாடுகள் தீவிரமடைவதனைத் தவிர்ப்பதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளுதல், பெரும்பான்மை சிறுபான்மைச் சமூகங்களிடையே நம்பிக்கையை வளர்ப்பதற்கு சாதகமான நடவடிக்கைகளை ஊக்குவித்தல் போன்ற வழிமுறைகளினூடாகவே உலக சமாதானத்தை நிலைநாட்ட முடியும் என்பது இக் குழுவின் உறுதியான நம்பிக்கையாகும்.

ஐக்கிய நாடுகள் பொருளாதார மற்றும் சமூகப் பேரவைக்கு ஆலோசனை வழங்குகின்ற அந்தஸ்தைக் கொண்டதாகவும் இச் சிறுபான்மையினர் உரிமைகள் குழு விளங்குகின்றது. இக் குழுவிற்கு உலகளாவிய ரீதியில் ஒத்துழைப்புத் தரும் அமைப்புகளும் உள்ளது. இதன் சர்வதேச தலைமைப்பீடம் லண்டனில் அமைந்துள்ளது. ஐக்கிய இராச்சியத்தின் சட்டவிரதிகளின் கீழ் இக்குழு ஒரு அறக்கொடை ஸ்தாபனமாகவும், வரையறுக்கப்பட்ட கம்பனியாகவும் சட்டரீதியாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. இக் குழுவிற்கென ஒரு சர்வதேச ஆளுநர் அவை உள்ளது.

செயன்முறை

சிறுபான்மையினர் உரிமைக் குழு, முறையியலின் ஒரு பகுதியாக பிரதேச ரீதியில் ஆய்வுகளை நடத்துகின்றதுடன் இவ் ஆய்வுகளின் அடிப்படையில் பெறப்படும் முடிவுகளை அறிக்கைகளாக வழங்குகின்றதுடன் முக்கியமான விடயங்களையும் அடையாளம் செய்கின்றது. ஒவ்வொரு நூலாசிரியரும் மிகக் கவனமாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றனர். எழுதப்பட்ட எல்லா விடயங்களும் ஆசுக் குறைந்தது எட்டுக்கு மேற்பட்ட பக்கச்சார்பற்ற அந்தந்தத் துறை சார்ந்த நிபுணர்களினால் வாசிக்கப்பட்ட பின்பே ஏற்றுக் கொள்ளப்படும். இந் நிபுணர்கள் எழுதப்படுகின்ற அறிக்கைகள் தொடர்பான அச்சிறுபான்மையினரில் இருந்தும், பத்திரிகையாளர்கள், கல்விமான்கள், ஆய்வாளர்கள் மற்றும் ஏனைய மனித உரிமைகள் நிறுவனங்களிலிருந்தும் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றனர். இவர்களினால் குறிப்பிடப்படும் மேலதிகக் கருத்துக்களை உள்ளடக்குமாறு நூலாசிரியர் கேட்கப்படுவார். இவ்வாறு எம்.ஆர்.ஜி. மிகத் தெளிவான, தகுதியான, பக்கச் சார்பற்ற அறிக்கைகளை வெளியிடுவதனை நோக்காகக் கொண்டிருக்கின்றது.

1

இடம் பெயர்ந்த ஒரு தமிழ் பெண்ணும்
அவரின் குழந்தையும் - ஏறாவுர்
அருசிலுள்ள ஓர் அகதி முகாமில்
MARTIN ADLER/PANOS

இலங்கை:

ஒரு கசந்துபோன அறுவடை

உள்ளடக்கம்

- 5 முன்னுரை
- 6 கலைச் சொற்கள்
- 7 அறிமுகம்
- 10 அரசும் சிறுபான்மையினரும்
- 16 தமிழ் போராட்டத்திற்கான பாதையும்
இந்தியக் குறுக்கீடும்
- 29 வளர்ச்சியில் சிறுபான்மையினரின்
பங்கேற்பு;
- 38 சிறுபான்மையினரின் குடியரிமை
மற்றும் அரசியல் உரிமைகள்
- 48 கல்வி : பாரபட்சங்களை
நிரந்தரமாக்குதல்
- 53 முடிவுரை
- 55 பரிந்துரைகள்
- 56 குறிப்புகள்
- 59 உசாத்துணைகள்

பொதுசன தூண்கள்
யாழ்ப்பணம்

24470000

எல்ஸ்பெத் நிசான்

தேசிய, இன, மத மற்றும் மொழிச் சிறுபான்மைக் குழுக்களில் உள்ள உட்குழுவர்களின் உரிமை குறித்த பிரகடனம் (ஐ.நா. பொதுச்சபை; தீர்மானம் 4/135 - 1992 டிசம்பர் 18)

உறுப்புரை - 1

1. அரசுகள் தங்களின் எல்லைக்குட்பட்ட பகுதியில் உள்ள தேசிய, இன, மத மற்றும் மொழிச் சிறுபான்மையினரின் இருத்தலையும் தனித்தன்மைகளையும் பாதுகாக்கும். இந்தகைய தனித்தன்மைகள் வளர்வதற்கான சூழலையும் உற்சாகப்படுத்தும்.

2. இந்தகைய இலக்கை அடைவதற்காகப் பொருத்தமான சட்ட மற்றும் ஏனைய நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொள்ளும்.

உறுப்புரை - 2

1. தேசிய, இன, மத மற்றும் மொழிச் சிறுபான்மையினர் (இதைத் தொடர்ந்து சிறுபான்மையினர் என்றே குறிக்கப்படுவர்) சுதந்திரமாக எவ்வித சூழ்ச்சியும், ஒருதலைப்பட்சமான பார்வையும் இன்றித் தனிப்பட்ட மற்றும் பொதுவாழ்க்கையில் தங்களின் சொந்தக் கலாசாரத்தை அனுபவிப்பதற்கும், தங்களின் மதத்தைப் போதிப்பதற்கும், அதனைக் கடைப்பிடிப்பதற்கும், தங்களின் மொழியைப் பயன்படுத்துவதற்கும் உரிமை படைத்தவர்கள்.

2. கலாசார, மத, சமூக, பொருளாதார மற்றும் பொது வாழ்க்கையில் செயலாக்கத்தோடு பங்கு பெறுவதற்குச் சிறுபான்மையினர் உரிமை படைத்தவர்கள்.

3. தேசிய சட்டமியற்றலுக்கு முரண்பாடில்லாத வகையில் தங்கள் சார்ந்துள்ள சிறுபான்மையினம், அல்லது தங்கள் வசிக்கும் பிராந்தியம் தொடர்பான முடிவுகளைத் தேசிய அளவிலும் பொருத்தமான இடங்களில் பிராந்திய மட்டத்திலும் செயலாக்கத்தோடு பங்கு பெறுவதற்குச் சிறுபான்மையினருக்கு உரிமையுண்டு.

4. தங்களின் சொந்த அமைப்புகளை நிறுவுவதற்கும், தொடர்ந்து நடத்துவதற்கும் சிறுபான்மையினருக்கு உரிமையுண்டு.

5. எவ்வித ஒரு தலைப்பட்சமான அணுகுமுறையும் இன்றிச் சுதந்திரமாகவும், அமைதியான முறையிலும் தங்கள் குழுக்களில் உள்ள உறுப்பினர்களோடும், மற்றச் சிறுபான்மை இனத்தவரோடும், ஒரு நாட்டின் எல்லைகளுக்கு அப்பால் மற்ற நாட்டில் வசிக்கும் தங்களின் இன அல்லது மரபுவழி அல்லது மத அல்லது மொழியோடு தொடர்புடைய குழுக்களோடு தொடர்பு கொள்ளவும் சிறுபான்மையினருக்கு உரிமையுண்டு.

உறுப்புரை - 3

1. எவ்வித பாரபட்சமும் இன்றிச் சிறுபான்மையைச் சார்ந்தவர்கள் இந்தப் பிரகடனத்திற் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளவைகள் உள்ளிட்ட தங்களின் உரிமைகளைத் தனியாகவோ அல்லது தனது சமூகத்தில் உள்ள மற்ற உறுப்பினர்களோடு சேர்ந்தோ அமுலாக்கலாம்.

2. இந்தப் பிரகடனத்தை அமுலாக்குவது அல்லது அமுலாக்காமல் இருப்பதன் தொடர்விளைவாய் சிறுபான்மையைச் சேர்ந்த எந்த ஒருவருக்கும் பாதகம் ஏற்படலாகாது.

உறுப்புரை - 4

1. எவ்வித பாரபட்சமில்லாது சட்டத்தின் முன் அனைவரும் சமம் என்ற அடிப்படையிற் சிறுபான்மையைச் சார்ந்தவர்கள் முழுமையாகவும் செயலாக்கத்தோடும் தங்களின் மனித உரிமைகள் மற்றும் அடிப்படைச் சுதந்திரத்தை அமுலாக்குவதை உறுதிப்படுத்துவதற்குத் தேவைப்படும் இடங்களில் அரசுகள் நடவடிக்கை மேற்கொள்ளும்.

2. சிறுபான்மையினர் தங்களின் குணாதிசயங்களை வெளிப்படுத்தவும், தங்களின் கலாசார, மொழி, மத, பாரம்பரிய பழக்க வழக்கங்களை மேம்படுத்தவும் ஏற்ற சாதகமான சூழலை உருவாக்குவதற்காக தேசிய சட்டங்களை மீறுவதாகவோ அல்லது சர்வதேச தரத்திற்கு எதிராகவோ இந்தக் குறிப்பான நடவடிக்கைகள் இருக்கின்ற நிலைமைகள் தவிர மற்றச் சமயங்களில் அரசுகள் நடவடிக்கை மேற்கொள்ளும்.

3. எங்கெங்கெல்லாம் சாத்தியப்படுமோ அங்கெல்லாம் தங்களின் தாய்மொழியைக் கற்றுக்கொள்வதற்குப் போதுமான வாய்ப்பையும், தங்களின் தாய்மொழியிற் பயிற்சி பெறவதற்கான வாய்ப்பையும் ஏற்படுத்தும் முகமாகப் பொருத்தமான நடவடிக்கைகளை அரசுகள் மேற்கொள்ள வேண்டும்.

4. தங்களின் எல்லைக்குட்பட்ட பகுதியில் உள்ள சிறுபான்மையினரின் வரலாறு, பாரம்பரியம், மொழி மற்றும் கலாசாரம் தொடர்பான அறிவை உற்சாகப்படுத்துவதன் பொருட்டுக் கல்வித் துறையில் பொருத்தமான இடங்களில் அரசுகள் நடவடிக்கை மேற்கொள்ள வேண்டும். சிறுபான்மையினருக்கு ஒட்டு மொத்த சமுதாயத்தைப் பற்றிய அறிவைப் பெறுவதற்கான பொருத்தமான வாய்ப்புகள் இருக்க வேண்டும்.

5. சிறுபான்மையினர் தங்கள் நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சி மற்றும் மேம்பாட்டில் முழுமையாகப் பங்கு பெறுவதற்கேற்ற வகையிற்

பொருத்தமான நடவடிக்கைகளை அரசுகள் மேற்கொள்ள வேண்டும்.

உறுப்புரை - 5

1. சிறுபான்மையினரின் சட்டபூர்வ நலன்களை மனதிற்கொண்டு தேசியக் கொள்கைகளும் திட்டங்களும் தீட்டப்பட்டு அமுலாக்கப்படும்.

2. சிறுபான்மையினரின் சட்டபூர்வ நலன்களை மனதிற்கொண்டு அரசுகளுக்கிடையேயான ஒத்துழைப்பு மற்றும் உதவித் திட்டங்கள் தீட்டப்பட்டு அமுலாக்கப்படும்.

உறுப்புரை - 6

பரஸ்பரப் புரிந்துணர்வு மற்றும் நம்பிக்கையை உருவாக்குவதன் பொருட்டு சிறுபான்மையினர் பிரச்சினை பற்றிய தகவல் மற்றும் அனுபவங்களைத் தங்களுக்கிடையில் அரசுகள் பரிமாறிக்கொள்ள அரசுகள் ஒத்துழைக்க வேண்டும்.

உறுப்புரை - 7

இந்தப் பிரகடனத்திற் கண்டுள்ள உரிமைகளுக்குக் கௌரவத்தை மேம்படுத்தும் முகமாக அரசுகள் ஒத்துழைக்க வேண்டும்.

உறுப்புரை - 8

சிறுபான்மையினர் தொடர்பான சர்வதேசக் கடப்பாடுகளை அரசுகள் நிறைவேற்றுவதை இந்தப் பிரகடனத்தில் உள்ள எதுவும் தடுக்காது. குறிப்பாக தங்களும் ஓர் அங்கம் என்ற அளவில் உருவாக்கிட சர்வதேச ஒப்பந்தம் மற்றும் இடைநிலைகளின் அடிப்படையிலான கட்டுப்பாடுகளையும் பொறுப்புக்களையும் அரசுகள் நல்லெண்ண அடிப்படையில் நிறைவேற்றும்.

பொருளாதார, சமூக, மற்றும் கலாசார உரிமைகள் குறித்த சர்வதேச கட்டுறுத்து (1966)

உறுப்புரை - 13

1. இந்த இணை உடன்படிக்கையில் அங்கம் பெற்றுள்ள நாடுகள் அனைவரும் கல்வி (.....) பெறும் உரிமையை அங்கீகரிக்கின்றன.

2. இந்த இணை உடன்படிக்கையில் அங்கம் பெற்றுள்ள நாடுகள் கீழ்க்கண்டவைகளை அங்கீகரிக்கின்றன. (.....)

(டி) இடைநிலைக் கல்வி (....) பொதுவாக அனைவருக்கும் கிடைப்பதற்கும், அதனைப் பெறுவதற்கும் எனப் பொருத்தமான வழிமுறைகளை உருவாக்குதல். குறிப்பாக இலவசக் கல்வி என்ற முற்போக்கான திட்டத்தை அமுலாக்குதல்.

(சி) உடற்கல்வியை அனைவரும் சமமாகப் பெறுவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்தல். (....)

இனரீதியான பாரபட்சத்தின் அனைத்து விஷயங்களையும் ஒழித்துக் கட்டுவதற்கான மகாநாட்டுடன்படிக்கை (1965)

உறுப்புரை - 2

1. இதில் அங்கம் பெற்றுள்ள அரசுகள் இன ரீதியான பாரபட்சத்தை கண்டிக்கின்றன. தாமதமின்றி அனைத்து இன ரீதியான பாரபட்சத்தையும் ஒழித்துக் கட்டுவதற்கான ஒரு கொள்கையையும் அனைத்து இனங்களுக்கும் இடையான புரிந்துணர்வை மேம்படுத்துவதற்குப் பொருத்தமான வழிமுறைகளையும் மேற்கொள்ளுகின்றன.

2. மனித உரிமைகள் மற்றும் அடிப்படைச் சுதந்திரத்தைக் (....) குறிப்பிட்ட இனக் குழுக்களோ அல்லது அதில் உள்ள உறுப்பினர்களோ முழுமையாகவும் சமமாகவும் அனுபவித்துப் பாதுகாக்கவும், போதுமான அளவு மேம்பாடு அடைவதை உறுதிப்படுத்தவும், இதில் அங்கம் பெற்றுள்ள அரசுகள் தேவையான சூழலிலும் சமூக, பொருளாதார, அணுகுமுறைகளிலும் மற்றும் ஏனைய துறைகளில் சிறப்பாக பணிபுரிந்து நடைமுறைகளை மேற்கொள்ள வேண்டும்.

குழந்தைகளின் உரிமைகள் குறித்த மகாநாட்டுடன்படிக்கை (1989)

உறுப்புரை 29(1)

இதில் அங்கம் பெற்றுள்ள அரசுகள் இவற்றின் கல்வி குறித்து கீழ்க்கண்டவாறு திசைவழிப்படுத்த ஒப்புக் கொள்கின்றன. (....)

(டி) சுதந்திரமான சமுதாயத்தில் பொறுப்பான வாழ்க்கைக்கு குழந்தையைத் தயார்படுத்துவது, அமைதி, சகிப்புத் தன்மை, ஆண், பெண் சமத்துவம் முதலிய புரிதலை உருவாக்குவது, அனைத்து மரபுவழி, இன, மொழிக்க குழுக்களுக்கு இடையிலும், சுதேசிய மக்களோடும் நட்புணர்வை வளர்ப்பதுவே.

உறுப்புரை 30

மரபுவழி, மத, மொழிச் சிறுபான்மையினரை, அல்லது சுதேசி மக்களைச் கொண்டுள்ள நாடுகள் இந்தகைய சிறுபான்மை அல்லது சுதேசி மக்களின் குழந்தைகள், தங்களைச் சுற்றியுள்ள குழுக்களில் உள்ள உறுப்பினர்களோடு தங்களின் கலாசாரத்தை அனுபவிப்பதோடும், தங்களின் மதத்தைப் போதிப்பதிலும் கடைப்பிடிப்பதற்கும், தங்களின் உள்ளார்ந்த மொழியைப் பயன்படுத்துவதற்குமான உரிமைகளை மறக்கக் கூடாது.

முகவுரை

க

டந்த பதினைந்து வருடங்களாக, பல்லாயிரக்கணக்கான உயிர்களைப் பலிகொண்டுள்ள நீடித்த ஆயுதமேந்திய முரண்பாட்டில் இலங்கை ஈடுபட்டுள்ளது. ஒரு நிலையான, நீதியான அமைதி சிடைக்கும் என்று மக்கள் முன்னணி அரசின் தேர்தலுக்குப் பிறகு நம்பிக்கை எழுந்தது. இந்த நம்பிக்கையும் உடைந்து சிதறியது. இந்தப் புதிய அரசு ஒரு சமாதானத்தின் அடிப்படையில் எழுந்தது. இது பிரிவினைவாதிகளான விடுதலைப் புலிகளுடன் பேச்சுவார்த்தைகளைத் துவங்கியது. 1995 ஜனவரியில் எதிர்ப்பு; உணர்வுகள் மற்றும் வன்முறைச் செயற்பாடுகளை நிறுத்திக் கொள்வதென ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டது. எனினும் இருதரப்பிலும் இதுவரை ஏற்பட்டிருந்த ஆழமான அவநம்பிக்கை சுலபமாகச் சரிசெய்யக் கூடிய ஒன்றல்ல. 1995 ஏப்ரல் மாதம் விடுதலைப் புலிகள் பேச்சுவார்த்தைகளை நிறுத்திக் கொண்டனர். 1995 ஆம் வருடத்தின் பின்பகுதியில் வன்முறைகள் உச்சக்கட்டத்தை எட்டின. இதன் பின்னர் விடுதலைப் புலிகளின் வலுவான தளமான யாழ்ப்பாணத்தைக் கைப்பற்ற அரசுத் துருப்புக்கள் முன்சென்றன. இதன் விளைவாக இந்த முரண்பாட்டின் வரலாற்றிலேயே இதுவரை கண்டிராத அளவு; மனித நேயத்தின் சீர்குலைவு; இங்கு ஏற்பட்டது.

இலங்கையின் தமிழ் மக்களைப் பற்றிய முதல் அறிக்கை 1975 இல் சர்வதேச சிறுபான்மையினர் உரிமைக் குழுவால் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. இலங்கை ஒரு கசந்துபோன அறுவடை என்ற இந்தப் புதிய அறிக்கையில், இந்த முரண்பாட்டின் முக்கிய அம்சத்தைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது. இதில், மிகவும் மையப்படுத்தப்பட்டுள்ள இலங்கை அரசு, பெரும்பான்மையான சிங்களவர்கள் பிற சிறுபான்மைக் குழுக்களை ஒதுக்கித் தள்ளி விட்டு தேசிய அரசியலில் ஆதிக்கம் செலுத்தும்படி செய்துள்ளது. இந்த அறிக்கையின் ஆசிரியரான எலிஸபெத் நீலான் வெறும் தமிழ் - சிங்கள முரண்பாட்டை விட மேலும் அதிகமான சிக்கல்கள் இதில் உள்ளன என்று எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இந்த இரண்டு சமூகங்களுக்கு உள்ளேயும் உட்பிரிவுகள் உள்ளன. உண்மையில் 1970 மற்றும் 1980 களில் சிங்கள சமூகத்தினருக்குள் இருந்தே அரசை எதிர்த்து ஆயுதம் தாங்கிய கிளர்ச்சிகள் நடந்துள்ளன. இந்த முரண்பாட்டில் முஸ்லிம் சமூகமும் ஈடுபடுத்தப்பட்டுள்ளது. சமீப காலங்களில் இது தனிப்பட்ட அரசியற் கோரிக்கைகளை முன் வைத்துள்ளது. இவற்றின் மூலம் அது தனது பாதுகாப்பு மற்றும் தனித்தன்மையை வலியுறுத்திப் பிரதேசநீதியான சுதந்திரமான சபைகளை உள்ளடக்கக் கோரியுள்ளது.

காலப்போக்கில், அரசியல் மற்றும் இனம் சார்ந்த தனித்தன்மைகள் எவ்வாறு உருவாகி, வளர்ந்து மாறி வலுவடைந்து வருகின்றன என்பதற்கு இலங்கை ஒரு சோகமயமான, வெளிச்சம் காட்டும் உதாரணமாகும். இதற்கான தடுப்பு; முயற்சிகள் கடினமானதாகவும், விலையுயர்ந்ததாகவும் இருந்த போதிலும், முன்னதாகவே எடுக்கப்பட வேண்டும் என்று இவை வலியுறுத்துகின்றன. வன்முறையின் காரணமாக இரு தரப்புகளும் எதிரெதிராகக் கெட்டிப்படுத்தப்பட்டு விட்ட பின்னர் இது மேலும் கடினமான காரியமாகிறது.

இலங்கையில் பல்வேறுபட்ட மனித இன மற்றும் மனிதவளக் குழுக்கள் உள்ளன. இவற்றுள் புத்த மதத்தைச் சேர்ந்த சிங்கள இனம் பெருவாரியானது என்று இந்த அறிக்கை காட்டுகிறது. மற்றொரு பெரும்பான்மைக் குழு இந்து மதத்தைச் சார்ந்த தமிழ் மக்கள் ஆவர். தமிழ் குழுக்கள் இரண்டு உள்ளன. ஒன்று இலங்கைத் தமிழர்கள். இவர்கள் இந்தத் தீவில் பன்னெடுங்காலமாக வாழ்ந்திருந்த சரித்திரத்தை உடையவர்கள். மற்றொன்று மலையகப் பகுதியில் உள்ள தமிழர்கள். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஆங்கிலேயர்களால் இலங்கைத் தீவிற்குக்

கூலிகளாகக் கொண்டு வரப்பட்டவர்கள். இவர்களது பிரச்சினைகள் நன்கு அறியப்பட்டவையே. இவர்கள் குடியரிமை பெறுவதற்கு, வெளியிலிருந்து தங்க வந்தவர்கள் மட்டுமே என்ற பாரபட்ச நோக்கை இழக்கவும் போராடி வருகின்றனர். கூடுதலாக இங்கே ஒரு முஸ்லிம் இன மக்கள் மற்றும் சிறுபான்மையினரும் வசித்து வருகின்றனர். இவற்றுடன் 2000 பேரைக் கொண்டுள்ள இத்தீவின் பழங்குடியினரான வன்னிய - லேடோ (வேடர்கள்) இன மக்களும் உள்ளிட்டவர்கள் ஆவார்கள். மதச் சார்பு மற்றும் இனங்கள் ஒன்றையொன்று ஊடுருவிக்காண்ப்படுகின்றன. மேலும் சிங்களவர் மற்றும் தமிழர்களைக் கொண்ட ஒரு கிறிஸ்தவ சமூகமும் இங்கே உள்ளது.

இலங்கை ஒரு கசந்துபோன அறுவடை என்ற இந்த அறிக்கை ஒரு நிரந்தர அமைதி நிலைக்குத் தேவையான எல்லாச் சிறுபான்மையினரின் குடியியல், அரசியல், சமூக, பொருளாதார மற்றும் கலாசார உரிமைகளையும் ஆராய்ந்து அறிகிறது. இந்த முரண்பாட்டின் சரித்திரப் பின்னணி வளர்ச்சிகளை இது ஆராய்கிறது. இம் முரண்பாட்டின் வேர்களான பிளந்துபட்ட நலன்கள், கண்ணோட்டங்கள் மற்றும் தனித்தன்மைகளை நமது கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறது.

இந்த அறிக்கை தெளிவாக 'உரிமைகளை' மையம் கொண்டுள்ளது. இதற்கு, இது ஐ.நா. வின் சிறுபான்மையினரின் உரிமைகள் பிரகடனத்தைப் பயன்படுத்துகிறது. இது முரண்பாட்டின் அடிப்படையிலான மொழி, கல்வி, நிலம், பிரதிநிதித்துவம் மற்றும் வளர்ச்சி இசைவான அம்சங்கள் பற்றிய தொடர்புள்ள பிற தரங்களின் கருத்துக்களையும் பயன்படுத்துகிறது. இந்த உரிமைகளைப் பெறுவதைத் தடுக்கும் வகையில் இந்த முரண்பாடு தொடர்வதையும் நமது கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறது.

நீண்ட காலமாக ஆயுதம் தாங்கிய போர்களைப் பற்றிய இக்குழுவின் பிற அறிக்கைகளைப் போலவே, இதுவும் பல பரிச்சயமான அம்சங்களை மையம் கொண்டுள்ளது. இவற்றுள், பிளவுபட்ட நிலப்பகுதி மற்றும் தேசிய உரிமைக் கோரிக்கைகள், அதிகாரம் மற்றும் பிற ஆதாரங்களைப் பெறுவதற்கான இனங்களிடையே உள்ள போட்டிகள், தோல்வியுற்ற போர் நிறுத்தங்கள், பேச்சுவார்த்தைகளுக்கான முயற்சிகள், மற்றும் ஒப்பந்தங்களை ஏற்படுத்தும் முயற்சிகள், அவநம்பிக்கை மற்றும் அச்சம் கொண்ட கலாசாரத்தை உருவாக்கி, நிலை நிறுத்துதல் மற்றும் தடை செய்தல், சரித்திரத்தை விளக்குவதில் உணர்ச்சிபூர்வமான போட்டிகள் என்பவை அடங்கும். பெரும்பான்மை இனத்திற்கு சார்புள்ள கொள்கைகளை அரசு உருவாக்குதல் மேலும் முரண்பாட்டை உண்டாக்குகின்றன. மேலும் பல விவகாரங்களைத் தீர்ப்பதற்கான கொள்கைகளை உருவாக்கும் கண்ணோட்டங்கள் போன்றவை பற்றியும் இந்த அறிக்கை கருத்துத் தெரிவிக்கின்றது. பிரதேசவாரியாக அதிகாரம் அளிப்பது பற்றிப் பேசப்படுகின்ற இத்தருணத்தில், இந்த அறிக்கை அக்குறிப்பிட்ட பிரதேசங்களுள் அடங்கும் சிறுபான்மையினரின் உரிமைகள் பற்றிய சிக்கலான விஷயங்களையும் அலசுகிறது.

இந்த அறிக்கையின் மூலம், சர்வதேச சமுதாயத்தின் நடைமுறை உதவியுடன், இலங்கை பிறரின் அனுபவங்களை ஒப்புநோக்கிப், பாடங்களைக் கற்றுக் கொண்டு, நியாயமான, நிலையான அமைதிக்கான புதிய வழிமுறைகளை உருவாக்கத் தன்னை எதிர்நோக்கியுள்ள சவாலை வீழ்ப்புடன் சந்திக்கும் என்று நம்பப்படுகின்றது.

ஆலன் பிலிப்ஸ்

இயக்குநர்

ஜனவரி 1996

சொல் விளக்கம்

CIC	இலங்கை இந்தியக் காங்கிரஸ் (இ.இ.கா.)	MP	பாராளுமன்ற உறுப்பினர் (பா.உ.)
CTC	இலங்கைத் தமிழ் காங்கிரஸ் (இ.த.கா.)	NIE	தேசியக் கல்வி நிறுவகம் (தே.க.நி.)
CTTU	இலங்கை தமிழ் ஆசிரியர்கள் சங்கம் (இ.த.ஆ.ச.)	PA ...	மக்கள் கூட்டணி (ம.கூ.)
DDC	மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபை (மா.அ.ச.)	PTA	பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டம் (ப.த.ச.)
DUNF	ஜனநாயக ஐக்கிய தேசிய முன்னணி (ஐ.ஐ.தே.மு)	SLFP....	ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி (ஸ்ரீ.ச.க.)
EPDP	ஈழமக்கள் ஜனநாயகக் கட்சி (ஈ.ம.ஐ.க.)	SLMC	ஸ்ரீலங்கா முஸ்லிம் காங்கிரஸ் (ஸ்ரீ.மு.கா.)
EPRLF....	ஈழ மக்கள் டிரட்சிகர விடுதலை முன்னணி (ஈ.ம.ட.வி.மு.)	TELO....	தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கம் (த.ஈ.வி.இ.)
FP	தமிழரசுக் கட்சி (த.க.)	TNA	தமிழ் தேசிய இராணுவம் (த.தே.இ.)
HRTF	மனித உரிமைகள் செயலணிப் பிரிவு (ம.உ.செ.பி.)	TUF ...	தமிழர் ஐக்கிய முன்னணி (த.ஐ.மு.)
ICRC ...	சர்வதேச செஞ்சிலுவைச் சங்கம் (ச.செ.ச.)	TULF	தமிழர் ஐக்கிய விடுதலை முன்னணி (த.ஐ.வி.மு.)
IPKF	இந்திய அமைதிப்படை (இ.அ.ப.)	UF	ஐக்கிய முன்னணி (ஐ.மு.)
JVP	ஜனதா விழுக்கிப் பெரமுன (ஜ.வி.பெ.) மக்கள் விடுதலை முன்னணி (ம.வி.மு.)	UN	ஐக்கிய நாடுகள் (ஐ.நா.)
LTTE	தமிழ் ஈழ விடுதலைப் டிலிகள் (த.ஈ.வி.ட.)	UNP	ஐக்கிய தேசியக் கட்சி (ஐ.தே.க.)
MEP. ...	மகாஜன ஏக்சத் பெரமுனா (ம.ஏ.பெ.) மக்கள் ஐக்கிய முன்னணி (ம.ஐ.மு.)		

அறிமுகம்

முரண்பாட்டின் தன்மை

அரசுக்கும், தீவின் சிறுபான்மைத் தமிழரின்¹ போராளிகளுக்கும் இடையிலான வன்முறை முரண்பாட்டில் இலங்கை மக்கள் பதினைந்து வருடங்களுக்கும் மேலாகச் சிக்கித் தவித்துள்ளனர். முதலில் இந்த முரண்பாடு அரசின் உடைமையான இலக்குகளை ஆயுதமேந்திய தமிழ்ப் போராளிகள் தாக்குவதை மட்டும் கொண்டிருந்தது. பின்னர் சில வருடங்களில் இது வடக்கு மற்றும் கிழக்குப் பகுதிகளில் வசித்து வந்த சாதாரண மக்களின் குடியிருப்புகளையும் ஆழமாகப் பாதிக்கக் கூடியதாக வளர்ந்தது. வடக்குப் பகுதியில் பெரும்பாலும் தமிழர்கள் வசித்து வந்தனர். இப்பகுதிகளில் மக்கள் குடியிருப்புகள், ராணுவ இலக்குகள் என்ற பாகுபாடு இன்றிக் குண்டு வீச்சுத் தாக்குதல்கள் நடைபெற்றன. கிழக்குப் பகுதியில் சிங்களவர்கள், தமிழர்கள் மற்றும் முஸ்லிம்கள் வசித்து வந்தனர். இங்கு சிங்களவர்களும், முஸ்லிம்களும் தமிழ்ப் போராளிகளால் கொல்லப்பட்டனர். தமிழர்கள் பாதுகாப்புப் படையினராலும், ஊர்காவற் படையினராலும் தாக்கிக் கொல்லப்பட்டனர்.

ஆயிரக்கணக்கான பேர்கள் கொல்லப்பட்டனர். மேலும் பல்லாயிரக்கணக்கான பேர்கள் தங்கள் வீடுகள், உடைமைகளை இழந்து உணர்வு, உடல் மற்றும் பொருளாதாரப் பாதுகாப்பற்ற வாழ்க்கையை நாட்டிற்குள்ளேயே வாழ்ந்தனர். பிறர்கடல் கடந்து பிற நாடுகளில் அரசியற் டுகலிம் தேடினர். இந்த முரண்பாட்டின் விளைவாகத் தீவின் பல பகுதிகளில் மக்கட் தொகை சமநிலையை இழந்துள்ளது. மேலும் யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பம் மற்றும் மன்னார் தீவில் வசித்து வந்த சிறுபான்மை முஸ்லிம்கள் விடுதலைப் டுலிகளால் விரட்டியடிக்கப் பட்டுள்ளனர்.²

முன்னாளில் இலங்கை பெருமை கொண்டிருந்த சுகாதாரம், கல்வி மற்றும் பிற பொதுப்பணித்துறைகள் வடக்கு மற்றும் கிழக்குப் பகுதிகளில் பெரிதும் பாழடைந்துள்ளன. வடக்கில் உள்ள சமுதாயம், குறிப்பாக விடுதலைப் டுலிகளின் தனிப்பட்ட ஆதிக்கத்தின் கீழுள்ள வடக்கு யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பப் பகுதி வெகுவாக ராணுவ ஆதிக்கத்தின் கீழ் வந்தது. இது 1990 இல் இருந்து 1995 வரையுள்ள இடைப்பட்ட காலத்தில் நிகழ்ந்தது.

கிழக்கில் முக்கிய நகரங்கள் அரசின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் உள்ளன. இங்கு பிரதேச நிர்வாகம் கூட சிங்கள ராணுவத்தினரின் ஆளுகையின் கீழ் உள்ளது.

அரசுக்கும் தமிழ்ப் போராளிகளுக்கும் இடையில் உள்ள முரண்பாட்டைத் தவிர, பெரும்பான்மைச் சிங்கள சமூகத்திலும், தெற்குப் பகுதியில் 1987 இல் இருந்து 1990 வரை ஒரு ஆயுதமேந்திய கிளர்ச்சி நடைபெற்று வந்துள்ளது.³ இதை அடக்க இதுவரை கண்டிராத வன்முறைச் செயல்களின் சிங்கள ராணுவம் இறங்கியது. தீவெங்கிலும் அரசாலும் அவற்றுக்காகச் செயற்படும் குழுக்களாலும், போராளிகளாலும் எண்ணமுடியாத அட்டூழியங்கள் செய்யப்பட்டு வந்துள்ளன.

வடக்கு மற்றும் கிழக்குப் பகுதிகளில் உள்ள முரண்பாட்டின் அடிப்படை விஷயம் என்னவென்றால், நாட்டின் அரசு, பெரும்பான்மை சிங்கள இனத்தவர் பிற சிறுபான்மை இனத்தவரைப் பாதிக்கும் வகையில் தேசிய அரசியலில் தலையீட்டு ஆதிக்கம் செலுத்தி வருகின்றனர் என்பதை சிறுபான்மைத் தமிழர்கள் உணர்ந்து கொண்டுள்ளது தான். இதன் விளைவாக தமிழ் இன மக்கள் மிகவும் அதிகமான பாரபட்சங்களையும், சீர்குலைவுகளையும் சந்தித்து வந்துள்ளனர். இது அவர்களின் அரசியல், பொருளாதார மற்றும் கலாசார உரிமைகளைப் பாதித்து வந்துள்ளது. இவற்றுட் பல குறிப்பிட்ட அரசியல் விஷயங்கள் குறைந்தபட்சம் கொள்கையளவிலாவது சரிசெய்யப்பட்டு விட்டன. எனினும் பல வருடங்களாக நடந்து வந்துள்ள போர் டுதிய குறைகளை உருவாக்கியுள்ளது. இவைகளையும் கவனித்தாக வேண்டும். இது இரண்டு தரப்பினரிடையேயும் இருந்த அவநம்பிக்கையை ஆழப்படுத்தியுள்ளது.

மேலும் குறிப்பாக 1990 இல் இருந்து, இந்த முரண்பாடு முஸ்லிம் இனத்தவரது பாதுகாப்பு மற்றும் தனித் தன்மையை அச்சுறுத்தத் தொடங்கியுள்ளது. வடக்குப் பகுதி விடுதலைப் டுலிகளின் கைக்குள் வந்தவுடன், அங்கிருந்த முஸ்லிம்களும், சிங்களவர்களும் அங்கிருந்து விரட்டியடிக்கப்பட்டனர். இவர்களின் பலர் 1996 இல் இருந்து அகதி முகாம்களில் வசிக்கத் தொடங்கினர். இங்கு வடக்கு மற்றும் கிழக்குப் பகுதிகளின் 'எல்லைப் பிரதேசங்கள்' என்று அழைக்கப்பட்ட பகுதிகளிலும், தெற்குப் பிரதேசத்திலும், நூற்றுக்கணக்கான கிராம மக்கள் விடுதலைப் டுலிகளால் கொல்லப்பட்டுள்ளனர்.

வடக்குப் பகுதியில் விடுதலைப் புலிகளின் ஆட்சிகளேவிக் குறியாகி உள்ளது. இதற்குக் காரணம் தங்கள் கொள்கைகளை எதிர்க்கும் தமிழர்களைக் கூட அவர்கள் சித்திரவதை செய்து கொலை செய்வதுதான். சமீப வருடங்களில், இவர்களது ஆதிக்கத்தின் கீழ் வாழும் மக்களின் மனித உரிமைகள் எவ்வாறு பாதுகாக்கப்படக் கூடும் என்பது பற்றி மேலும் கடினமான கேள்விகளை இது எழுப்புகிறது. இதனால், தீவின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் வாழும் தனிப்பட்ட மக்கள் மற்றும் குழுக்களின் உரிமைகளுக்குப் பலமான மற்றும் நடைமுறைப்படுத்தக் கூடிய உத்தரவாதங்களின் தேவை தெள்ளத் தெளிவாகிறது. இதன் பின்னர் வரக்கூடிய எவ்வித முரண்பாடுகளைத் தவிர்க்கும், அல்லது சீர்செய்யும் விவாதங்களிலும், எதிர்கால அரசியல் அமைப்புகளிலும் இவை உள்ளடக்கப்பட வேண்டும்.

இலங்கையின் மக்கட் தொகை

தீவு முழுவதிலுமான மக்கட் தொகைக் கணக்கெடுப்பு; இலங்கையில் 1981 இல் நடைபெற்றது. ஒருவேளை வடக்கிலும், கிழக்கிலுமான பரந்துபட்ட பகுதிகளில் அரசு தனது கட்டுப்பாட்டை இழந்துவிட்ட காரணத்தினாலோ என்னவோ அதன் பின்னர் அத்தகைய கணக்கெடுப்புகள் எதுவும் நிகழவில்லை. எனவே இந்த எண்ணிக்கைகள் 1983 க்கு முன்னர், அதாவது ஆயுதக் கிளர்ச்சிக்கு முன்னர் உள்ளவை. அதன் பின்னர் ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் கொல்லப்பட்டும், நாட்டிற்கு உள்ளேயே இடம் மாறியும் அல்லது நாட்டை விட்டே வெளியேறியும் சென்றுள்ளனர். வடக்கு மற்றும் கிழக்குப் பகுதி மக்களை இந்த முரண்பாடு எந்த அளவு பாதித்து உள்ளது என்பதற்கோ, மக்கட் தொகை நாட்டின் பூகோள அளவில் எவ்வாறு பரவியுள்ளது என்பதற்கோ கூட்டிக் காட்டுவதற்கு முழுமையான புள்ளி விவரங்கள் ஏதும் இல்லை. இத்தகைய புள்ளி விவரங்கள் கிடைத்திருந்தால், இவை மக்கள் தொகையில் ஆண்களின் எண்ணிக்கை, புவியியல் ரீதியாக இந்த முன்று முக்கிய இனங்கள் எவ்வாறு பரவியுள்ளன என்ற இத்தகைய விஷயங்களில் மிகப் பெரிய அளவிலான மாறுதல்களைக் காட்டியிருக்கும்.

இலங்கையில் பல மனித இன மற்றும் மதக் குழுக்கள் உள்ளன. அதன் மொத்த மக்கட் தொகை 14,850,000 ஆகும். இதில் 1981 இல் 74% சிங்களவர்களால் ஆனது. மொத்த மக்கள் தொகையில் 18.1% தமிழ் மக்கள். இவர்கள் இரண்டு பிரதான பிரிவுகளாக உள்ளனர். அதாவது ஒன்று, தீவின் சரித்திரத்தில் நீண்ட நெடுங்காலமாக வாழ்ந்து வரும் இலங்கைத் தமிழர்கள் (12.6%); மற்றொன்று,

தென்னிந்தியாவிலிருந்து ஆங்கிலேயர்களால் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் கொண்டு வரப்பட்ட மலையகத் தமிழர்கள் (5.5%).⁵ இவர்கள் தோட்டங்களில் பணிபுரியும் பொருட்டுக் கொண்டு வரப்பட்டவர்கள். முன்றாவது பிரதான இனம் முஸ்லிம்கள். இவர்கள் மொத்த தொகையில் 7.1% இருந்தனர். பிற வேடர்களையும் உள்ளடக்கிய பிற சிறிய இன மக்கள் 0.6% இருந்தனர்.⁶

இலங்கையில் மதம் மற்றும் இனப் பிரிவுகள் ஒன்றையொன்று பெரிதும் ஊடுருவி நிற்கின்றன. 1981 மக்கள் தொகையில் 69.3% புத்த மதத்தினர். இவர்கள் அனைவரும் சிங்களவர்கள். 15.5% இந்துக்கள். இவர்கள் அனைவரும் தமிழர்கள். 7.6% முஸ்லிம்கள். இவர்களில் முன்சொன்ன முஸ்லிம்கள் மற்றும் ஒரு சிறிய குழுவான மலாய் முஸ்லிம்களும் அடங்குவர். 7.5% கிறிஸ்தவர்கள். பெரும்பாலும் ரோமன் கத்தோலிக்கர்கள். இவர்களுட் சிங்களவர்களும், தமிழர்களும் அடங்குவர். மொழியைப் பொறுத்த வரையில் தமிழர்களும், முஸ்லிம்களும் தமிழைத் தம் முதல் மொழியாகக் கொண்டுள்ளனர். சிங்களவர்கள் சிங்கள மொழி பேசுகிறார்கள். எல்லா இன மக்களினதும் உயர்மட்டத்திலுள்ள மக்களும் ஆங்கிலம் பேசுகிறார்கள்.

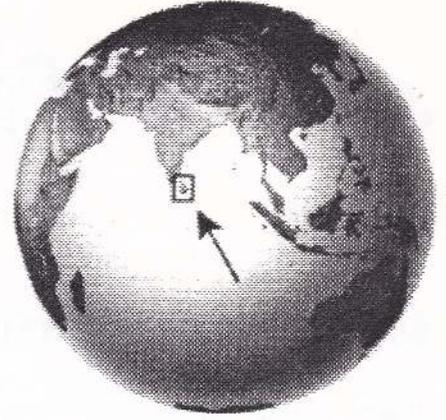
புவியியல் ரீதியாக மக்கட் பரம்பலைக் காணும் போது வடக்கில் அதிகமாக இலங்கைத் தமிழர்கள் வசித்து வருகின்றனர். கிழக்கில் முக்கியமான முன்று இனங்களும், சிங்களவர், முஸ்லிம் மற்றும் தமிழர்கள் கலந்து காணப்படுகின்றனர். கிழக்கில் வேறுபட்ட பகுதிகளில் வேறுபட்ட அளவில் காணப்பட்டாலும், பொதுவாக மொத்தத்தில் சமமான அளவிலேயே காணப்படுகின்றனர். மலையகத் தமிழர்கள் மத்திய மலைப் பகுதிகளில் தேயிலைத் தோட்டங்கள் உள்ள பகுதிகளில் வாழ்கின்றனர்.

சில பகுதிகளில் குறிப்பிட்ட இனத்தவர் வாழ்ந்து வந்த போதிலும், 1981 ஆம் வருட மக்கள் தொகைக் கணக்கெடுப்பிலிருந்து தீவின் ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும், எல்லா முக்கிய இனங்களின் ஒரு சிலராவது வசித்து வந்தனர் என்பது தெளிவாகத் தெரிய வருகிறது.

இலங்கை - சனத்தொகைப் பரம்பல்

இலங்கையின் சனத்தொகையில் இனவிகிதாசாரம்

சிங்களவர் (சி)	74.0%
இலங்கைத் தமிழர் (இ.த)	12.6%
மலைநாட்டுத் தமிழர் (ம.தா.த)	5.8%
முஸ்லிம்கள் (மு)	7.1%
ஏனையோர் (ஏ)	0.7%

யாழ்ப்பாணம்

சி	0.6%
இ.த	95.3%
ம.தா.த	2.4%
மு	1.7%
ஏ	0%

மன்னார்

சி	8.1%
இ.த	50.8%
ம.தா.த	13.2%
மு	26.6%
ஏ	1.5%

திருகோணமலை

சி	33.6%
இ.த	33.8%
ம.தா.த	2.6%
மு	29.0%
ஏ	1.0%

மட்டக்களப்பு

சி	3.2%
இ.த	70.9%
ம.தா.த	1.2%
மு	23.9%
ஏ	0.8%

அம்பாறை

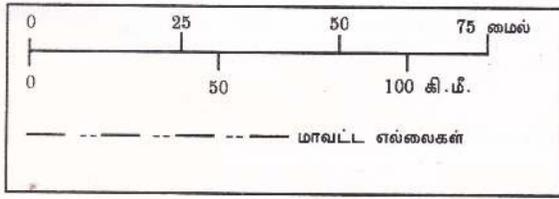
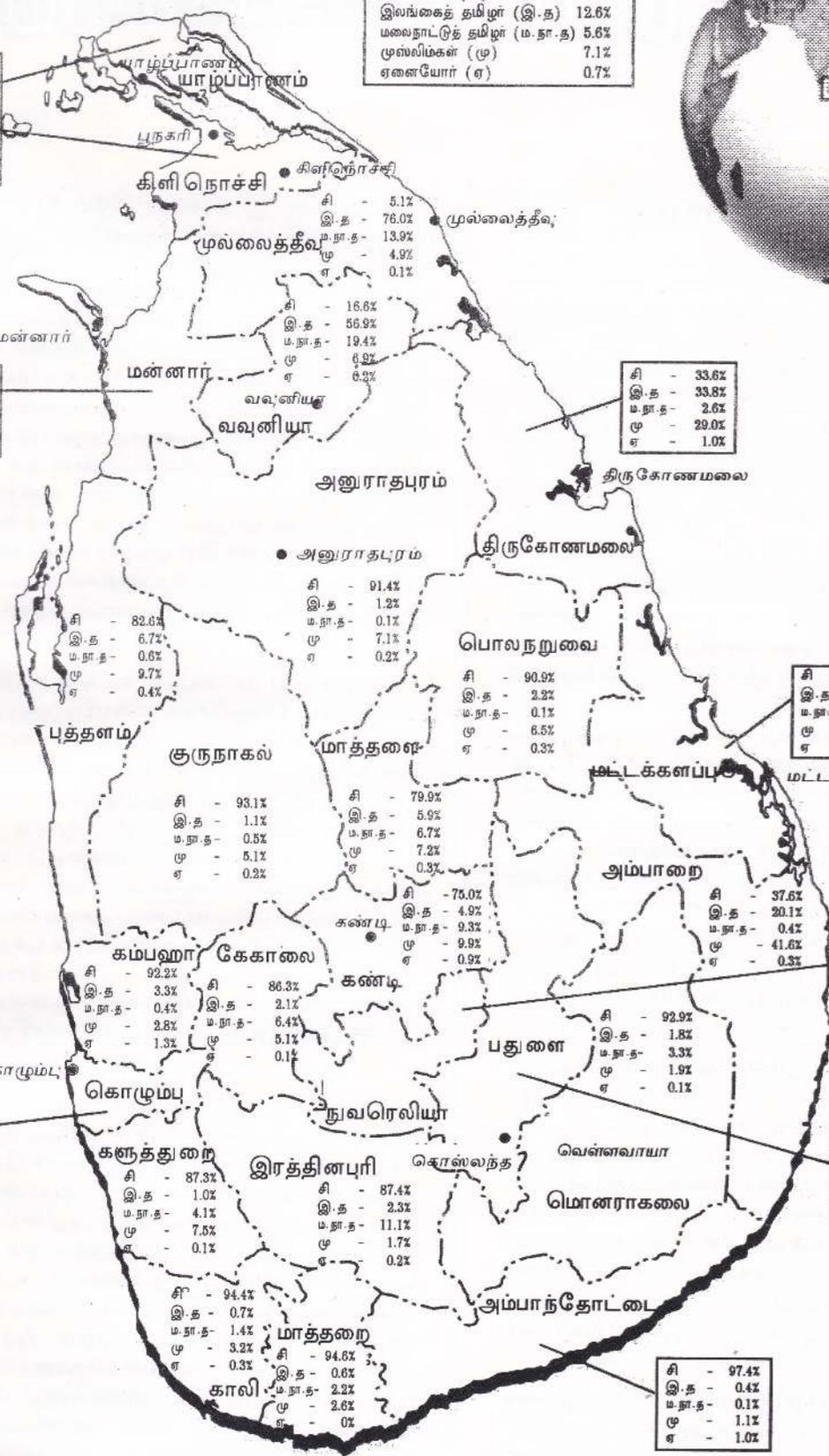
சி	35.9%
இ.த	13.5%
ம.தா.த	47.3%
மு	2.8%
ஏ	0.5%

வெள்ளவாயா

சி	68.5%
இ.த	5.7%
ம.தா.த	21.1%
மு	4.2%
ஏ	0.5%

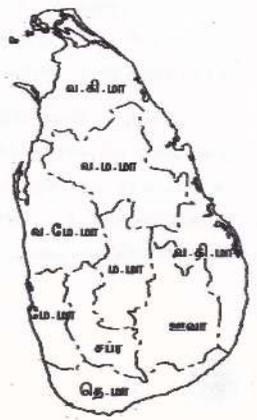
அம்பாந்தோட்டை

சி	97.4%
இ.த	0.4%
ம.தா.த	0.1%
மு	1.1%
ஏ	1.0%

இலங்கையின் மாகாணங்கள்

வ.கி.மா	வட கிழக்கு மாகாணம்
வ.ம.மா	வட மத்திய மாகாணம்
வ.மே.மா	வட மேற்கு மாகாணம்
ஊவா	ஊவா மாகாணம்
சப்ர	சப்ரகமுவ மாகாணம்
ம.மா	மத்திய மாகாணம்
மே.மா	மேற்கு மாகாணம்
தெ.மா	தென் மாகாணம்

அரசும் சிறுபான்மையினரும்

காலனித்துவ அமைப்பு

தமிழர்களின் எதிர்பார்ப்புகளை நிறைவேற்றுவதற்கான முயற்சிகள் தொடர்ந்து தோல்வியடைந்து போனதிலிருந்து, தமிழ் மக்களுக்கு ஒரு தனி மாநிலம் வேண்டுமென்ற கோரிக்கை 1970 களில் எழுந்தது. இத்தகைய தோல்வி மற்றும் பெருகி வரும் பொருளாதாரப் பிரச்சினைகள், வேலையில்லாத திண்டாட்டம் என்பன சேர்ந்து தமிழ் மக்களைப் பெரும் வலிமையுடனும் தன்முனைப்புடனும் போரிடச் செய்தன.

1948 இல் இலங்கை சுதந்திரம் பெறுவதற்கு முன்பே இங்குள்ள பெரும்பான்மைக் குழுவின் அதிகாரங்களுக்குத் தெளிவான கட்டுப்பாடுகள் விதிக்காமல், சிறுபான்மையினரின் உரிமைகளைப் பாதுகாக்க முடியுமா என்பது சந்தேகத்திற்குரிய விஷயமாகவே இருந்து வந்துள்ளது. நாட்டில் இனவாரியாகச் சமநிலையற்ற நிலை உள்ள போது தேசிய அரசியலிற் பெரும்பான்மையினரான சிங்களவர்களின் ஆதிக்கம் இருக்கத்தான் செய்யும். அச்சமயத்தில் மொத்த மக்கட் தொகையான 6,657,300 இல் 69.4% சிங்களவர்களாக இருந்தனர். இவர்களில் கரையோரச் சிங்களவர்கள் 43.6%, கண்டியச் சிங்களவர்கள் 25.8% இருந்தனர்.⁷ தமிழ் மக்கட் தொகை 22.7 சத வீதமாக இருந்தது. இதில் இலங்கைத் தமிழர்கள் 11.0 சத வீதமும், மலையகத் தமிழர்கள் 11.7 சத வீதமும் இருந்தனர்.

சுதந்திரம் பெற்றவுடன் இலங்கையின் அரசியலில் இனவாடை அடிக்கத் தொடங்கியது. இது ஓரளவு ஆங்கிலேய காலனித்துவப் புரிந்துகொள்ளாதல் மற்றும் நடைமுறைகள் இவற்றிலிருந்து வந்தது. இலங்கையின் முன்று காலனி ஆதிக்கங்களிற் போர்த்துக்கேயர் மற்றும் டச்சு நாட்டினருக்குப் பிறகு இறுதியாக வந்தவர்கள் ஆங்கிலேயர்கள் தான். இவர்கள் முதன் முதலாக 1983 இல் முழு இலங்கையையும், சுவர்னர், சட்டக்குழு மற்றும் நிர்வாகக் குழு இவற்றுடன் அமைந்த ஒரே காலனி நிர்வாகத்தின் கீழ்க் கொண்டு வந்தார்கள்.

தொடக்கத்திலிருந்தே, 'சுதேசி' பிரதிநிதித்துவம் இன அடிப்படையிலேயே அமைந்தது. சட்டக் குழுவின் அதிகாரபூர்வமற்ற இலங்கை உறுப்பினர்கள் பல்வேறு இனங்களைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்யும்படி தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். 1931 வரை⁸ இந்த இனவாரிப்

பிரதிநிதித்துவம் ஓரளவு நிலைநிறுத்தப்பட்டது. பின்னர் ஏற்பட்ட ஒரு புதிய அரசியல் அமைப்பின் கீழ், பகுதி வாரியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுதலை ஏற்றுக் கொண்டு, இது கைவிடப்பட்டது. (இது அரசியலில் இன உணர்வை மங்கச்செய்யும் என்று ஆங்கிலேயர்கள் நம்பினார்கள்) இந்தச் சமயத்தில் பொதுவான வயது வந்தோர் வாக்குரிமை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. எனினும் இவ்வாறு பிரதேச வாரியான பிரதிநிதித்துவத்திற்குச் செய்யப்பட்ட மாற்றம் தாங்கள் சிங்களப் பெரும்பான்மையினரால் முழுகடிக்கப்பட்டு விடுவோம் என்ற பெருங் கவலையைச் சிறுபான்மை மக்களிடையே ஏற்படுத்தியது. 1931 இல் வடக்கு மாநிலத்தில் உள்ள நான்கு தமிழ் தேர்தற் தொகுதிகளில் நடத்தப்பட்ட முதலாவது தேர்தல் புறக்கணிப்புகளுக்குத் தமிழ் அரசியல்வாதிகள் தலைமையேற்றனர்.⁹

1944 இல் சோல்பரிக் கமிஷன் சுதந்திரத்திற்கு தயார் செய்ய வந்து சேர்ந்தனர். இதற்குள் இலங்கைத் தமிழ் காங்கிரஸ் அமைக்கப்பட்டுச் சட்டசபையில் 50 சத வீதம் சீட்டுகள் சிறுபான்மையினருக்காக ஒதுக்கப்பட வேண்டும் என்ற கோரிக்கை முன்வைக்கப்பட்டது. இதன் மூலம் சிங்களப் பெரும்பான்மை தமது நலன்களைப் பாதிக்காது என்று அவர்கள் எண்ணினார்கள். மேலும் எந்த ஒரு குழுவுடும் அமைச்சர் அவையில் பாதிக்கு மேற்பட்ட பதவிகளை வகிக்கக் கூடாது என்றும் அவர்கள் விரும்பினார்கள். இந்த வேண்டுகோள் கமிஷனர்களாலும், சிங்களத் தலைமையாலும் நிராகரிக்கப்பட்டது.

கமிஷனர்கள் நாட்டிற்கு ஒரு தனி முழுமையான அரசு அமைவதை விரும்பினார்கள். பெரும்பான்மைச் செயற்பாடுகளைத் தாங்கி நிற்குமளவு சிறுபான்மையினர் அளவில் அதிகமாக இருந்தார்கள் என்று அவர்கள் நம்பினார்கள்.¹⁰ அவர்கள் அரசியல் அமைப்பில் ஓர் உரிமைக்கான சட்டத்தைக் கொண்டு வர மறுத்தனர். ஆனால் ஓரளவிற்குச் சிறுபான்மையினரைப் பாதுகாக்க ஏற்பாடு செய்தனர். இதனுள் வடக்கில் பல உறுப்பினர்களைக் கொண்ட தொகுதிகளை அமைத்தல், மற்றும் தீவு முழுவதும் பரப்பளவு மற்றும் மக்கள் தொகையின் பேரில் இடங்களைப் பரவலாக அமைப்பது போன்றவை அடங்கும். அத்துடன், புதிய அரசியல் அமைப்பு எந்த ஒரு இன மற்றும் மதத்தைச் சார்ந்த உறுப்பினர்களுக்கு எதிராகவோ அல்லது சார்பாகவோ சட்டங்களை இயற்றுவதைத் தடை செய்தது.

ட்யூ அரசியல் அமைப்பின் கீழ் 1947 இல் முதல் தேர்தல் நடைபெற்றது. இது சுதந்திரத்திற்கு முன்பு நடைபெற்றது. இதற்குப் பின்னர் தமிழ்த் தலைவர்கள் தமிழ் மக்களுக்குச் சுயநிர்ணயம் மற்றும் அவர்களது நலனை முன்வைத்துப் பாதுகாக்க வேண்டி ஒரு கூட்டரசு மாநிலம் வேண்டும் என்றும் கோரிக்கைகளை எழுப்பினர்.¹¹

மலையகத் தமிழர்களுக்கு வாக்குரிமை பறிக்கப்படுதலும், தமிழரசுக் கட்சியின் உருவாக்கமும்

புதிதாகச் சுதந்திரம் பெற்ற அரசின் முதல் செயற்பாடுகளில் ஒன்று 900,000 மலையகத் தமிழர்களை நாடற்று, வாக்குரிமையற்றுப் போகச் செய்யும் இரண்டு சட்டங்களை இயற்றியதுதான். இது அரசியல் அமைப்பில் உள்ளடக்கப்பட்டிருந்த குறைந்தபட்சப் பாதுகாப்புக்களைக் கேலிக் கூத்தாக்கியது. இந்த மக்களின் இனம் பற்றிய பயமல்லாது அவர்களது வலிமையான இடதுசாரி வாக்குகளைக் கண்டு அன்றைய முதல்வரான டி.எஸ். சேனநாயக்கா அச்சமுற்றதால், இந்த வாக்குரிமைப் பறிமுதல் நடைபெற்றது. இந்தச் சட்டங்களுக்கான எதிர்ப்பு மிகச் சரியான இனவாதக் கொள்கைகளால் நடைபெறவில்லை. உண்மையில், சட்டசபையின் பல தமிழ்ப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் (MPs) (ஐக்கிய தேசிய கட்சி - ஆளுங் கட்சி) மற்றும் இலங்கை தமிழ் காங்கிரசை (CTC) சேர்ந்தவர்கள் இந்தச் சட்டத்தை ஆதரித்து வாக்களித்தனர் அல்லது தீவிரமாக எதிர்க்காமல் இருந்தனர். இதற்கான பெருவாரியான எதிர்ப்பு இலங்கை இந்திய காங்கிரஸ் (CIC) உறுப்பினர்கள் (இவர்கள் மலையகத் தமிழர்களைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்தனர்), சிங்களவர்களைப் பெருவாரியாகக் கொண்ட பெரும்பாலான இடதுசாரிக் கட்சிகள் மற்றும் பிற சுயேச்சை உறுப்பினர்களிடமிருந்தே முக்கியமாக வந்தது.¹² இந்தச் சட்டத்தின் நேரடிப் பாதிப்பாக இலங்கை இந்தியக் காங்கிரஸ் உறுப்பினர்கள் தமது சட்டசபைப் பதவிகளை இழந்தனர். இதனால் ஒட்டுமொத்தமாகச், சட்டசபையில் தமிழர் பிரதிநிதித்துவம் குறைந்து போயிற்று. குடியுரிமை மற்றும் பிரதிநிதித்துவம் மறுக்கப்பட்டு மலையகத் தமிழர்கள் நாட்டிலேயே மிகவும் கவனிக்கப்படாத குழுவினர் ஆனார்கள். ஆனால் நாட்டின் முக்கிய ஏற்றுமதிப் பொருளான தேயிலையை உற்பத்தி செய்வதன் மூலம் அவர்கள் நாட்டின் பொருளாதாரத்தில் மிக முக்கியமான பங்கை வகித்தார்கள்.

1948 இல் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியுடன் கூட்டணி வைத்திருந்த இலங்கை தமிழ் காங்கிரஸ் மலையகத்

தமிழர்களின் வாக்குரிமை பறிக்கப்பட்டது பற்றி அதனுடனிருந்து பிரிந்தது. குடியுரிமைச் சட்டத்தை எதிர்த்த சில தலைவர்கள், இலங்கை தமிழ் காங்கிரசை விட்டுப் பிரிந்து சென்று 1949 இல் தமிழரசுக் கட்சியைத் (FP) தொடங்கினர். பின் வந்த மூன்று பத்தாண்டுகளில், தமிழ் அரசியலில் ஒரு வலுவான சக்தியாக இக்கட்சி இருந்தது. மாநிலத்தில் சிறுபான்மையினரின் இடத்தைப் பற்றித் தமிழ் அரசியல்வாதிகள் கருத்துக் கொண்டிருந்த விதத்தில் அதன் உருவாக்கம் ஒரு திருப்பு முனையை ஏற்படுத்தியது.¹³ ஒரு சிறுபான்மையினராக இல்லாமல் தமிழ் மக்களை ஒரு 'நாடாகப்' பார்க்கும் கருத்து வடிவெடுக்கத் தொடங்கியது. தமிழ் அரசுக் கட்சியின் முதல் தேசியப் பேரவை 1951 இல் நடந்தது. அதில் பின்வரும் பிரகடனம் வெளியிடப்பட்டது. "சிங்களவர்களிடமிருந்து தனித்து, தமிழர்கள் ஒரு தனித் தேசமாக விளங்குகிறார்கள். இது ஒரு நாடு என்று குறிக்கும் எல்லா அடிப்படை அம்சங்களிலிருந்தும் தெளிவாகிறது."¹⁴

தனது "தமிழர்கள்" என்ற பெயரின் கீழ் தமிழரசுக் கட்சி மலையகத் தமிழர்கள் மற்றும் முஸ்லிம்களையும் உள்ளடக்க முயன்றது. ஆனால் நடைமுறைச் செயற்பாட்டில் அது அவர்களைப் பெரும் எண்ணிக்கைகளில் கவரவில்லை.

அரசு "சிங்களமயமாதல்" மற்றும் சிறுபான்மையினர் உரிமைகள்

1948 லிருந்து 1956 வரை, டி.எஸ். சேனநாயக்காவின் அரசு ஆங்கிலேயக் காலனித்துவ ஆட்சிலிருந்து சற்றும மாறுபடாமல் ஆட்சியை நடத்திச் சென்றது. ஆங்கிலப் படிப்புப் பெற்ற, மேலை நாட்டைச் சார்ந்த சிறிய மேல் வர்க்க மக்களிடம் அதிகாரம் இருந்தது. இவர்கள் சட்டசபை மற்றும் அரசு நிறுவனங்களில் ஆதிக்கம் செலுத்தினர். ஆங்கிலம் அரசு மொழியாக இருந்து வந்தது. ஆங்கிலம் தெரியாத பெரும்பான்மையினரான மக்களுக்குச் சுதந்திரம் எந்தவித லாபங்களையும் பெற்றுத் தரவில்லை. இவர்கள் அதிகார வட்டங்களுக்கு வெளியே நின்றார்கள்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்காலத்தில் மற்றும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் நடைபெற்ற புத்தமத மறுமலர்ச்சி புத்த மதத்தினர் இடையே புதிய அமைப்பு வடிவங்களை ஊக்குவித்தது. இதனால் புத்தமதம், சிங்களவர்கள், அவர்களது மொழி, கலாசாரம் மற்றும் நாடு இவற்றிடையே உள்ள உறவு பற்றிய புதிய கருத்துக்களை வளர்த்தது. பெரிதும் தர்க்கரீதியாக நியாயப்படுத்தப்பட்ட புத்த மதம் வளர்ந்தது. அதன் பொதுச் சமய சமரச முயற்சிகள் உரித்தெறியப்பட்டன. இதுதான் உண்மையான, முதலில் இருந்த வடிவம் என்று மேலை நாட்டுப்

பயிற்சி பெற்ற அறிவுஜீவிகள் எண்ணத் தலைப்பட்டனர்.¹⁵ இந்தக் கருத்துகளை முன் வைத் தவர்களில் அநாகரீக தர்மபாலா முக்கியமானவர். அவர் ஐரோப்பிய மனித இனக் கொள்கையை மேற்கோள் காட்டிச் சிங்களவர்களின் ஆரிய உயர் சாதித் தன்மையை நிலைநாட்டினார். மேலும் தனது பரவலான எழுத்துக்களின் மூலம், சிங்களவரின் கடந்தகால மகோன்னத்தை எடுத்துக் கூறி, இனம், மொழி, மதம் மற்றும் பிரதேச ஒற்றுமையை வலியுறுத்தினார். இந்தக் கருத்துக்கள் இன்றைய சிங்களத் தேசிய கருத்துக்கு அடித்தளமாக அமைந்தன. இதன்படி "ஆரிய சிங்களவர்" 'திராவிடத்' தமிழர்களுக்குச் சரித்திரம் முழுவதிலும் எதிராக நின்றதாக நிலைப்படுத்தப்படுகிறது.

சிங்களத் தேசியவாதிகள் எதிர்பார்த்தபடி சுதந்திரம் பெற்றவுடன் கலாசார, அதிகார மற்றும் அந்தஸ்து மாற்றங்கள் ஏற்படவில்லை. கொழும்பிலிருந்த ஆங்கிலம் பேசுகின்ற ஆளும் வர்க்கத்துக்கும், சிங்களம் பேசும், மேலைநாட்டுப் பயிற்சி பெறாத கிராமப் புற மேல் வர்க்கத்தினருக்கும் இடையே இறுக்கமான நிலை வளர்ந்து வந்தது. பின்னவர்களுள், கிராம ஆசிரியர்கள், வியாபாரிகள், மாணவர்கள், புத்தமதக் குருக்கள் மற்றும் உள்ளாட்டு மருத்துவர்கள் போன்றோர் அடங்கியிருந்தனர். ஆங்கிலம் தொடர்ந்து அரசின் நிர்வாக மொழியாக இருந்ததும் இவர்களிடையே தடைகளை உருவாக்கியது. மேலும் ஆங்கில ஆட்சியின் போது தமிழர்கள் மேற்படிப்பு வசதிகளைப் பெற்று நிர்வாகத்தில் மிக அதிக அளவு பங்கைப் பெற்று விட்டதாக இவர்கள் எண்ணினார்கள்.¹⁶ குறிப்பிடத்தக்க அளவு வியாபார வசதிகளும் சிங்களவர் அல்லாதவர்கள் கையில் இருந்தது. 1951 இல் எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி. பண்டாரநாயக்கா ஆளுங் கட்சியான ஐ.தே.கட்சியிடமிருந்து பிரிந்து ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியைத் (SLFP) தொடங்கினார். இதைத் தொடர்ந்து இந்த சிங்களக் கல்வி பெற்ற கிராமப்புற மேல் வர்க்கத்தினர்தான் தேசிய உணர்வைத் தட்டியெழுப்பி 1956 ஆம் வருடப் பொதுத் தேர்தலில் பண்டாரநாயக்காவால் தலைமை தாங்கப்பட்ட மகாஜன ஏக்சத் பெரமுன (MEP - மக்கள் ஐக்கிய முன்னணி) வெற்றி பெற முக்கிய பங்கு வகித்தனர்.¹⁷

1956 ஆம் வருடத் தேர்தல் இனவாரித் தனித்தன்மையை முன்னால் கொண்டு வந்தது. இதனால் பின்னால் ஒரு கலாசார மறுமலர்ச்சி அலையடித்தது. புத்தமதம் அரசியலில் தனது சரியான இடத்தில் அமர்த்தப்படும் என்றும், சிங்களம் அரசு மொழியாகும் என்றும், இதன் மூலம் அரசுப் பணிகளில் எல்லா மட்டங்களிலும் அனைவரும் அமரும்படி திறந்து விடப்படும் என்றும் மக்கள் ஐக்கிய முன்னணி உறுதியளித்தது. அதாவது, சிங்கள மொழி பேசும் அனைவருக்கும் என்று பொருள்! தேசிய கலாசாரம் மற்றும் மொழி இவற்றைப் புதுப்பிக்கும் இயக்கத்தில் அது சிறுபான்மைக்

குழுக்களைப் புறக்கணித்தது. நாடு என்பது முற்றிலும் சிங்கள புத்தமத முறைகளில் மட்டுமே கருத்தாக்கம் செய்யப்பட்டது. இந்தக் குழுக்களின் தன்முனைப்பு, 1956 இல் அதிகாரபூர்வமான மொழிச் சட்டம் இயற்றப்பட்டபோது நிரூபிக்கப்பட்டது. அதில் சிங்களம் அரசின் ஓர் அதிகாரபூர்வமான ஆட்சி மொழியாக ஆக்கப்பட்டது.

மொழியும் - மதமும்

மக்கள் ஐக்கிய முன்னணியை உருவாக்கிய கட்சிகளுடன் மட்டும் சிங்கள மறுமலர்ச்சி நின்றவிடவில்லை. 1956 ஆம் வருடத் தேர்தலுக்கு முன்பே சிங்கள மொழி மட்டும் என்ற கொள்கையை ஐ.தே.கட்சி ஏற்றுக்கொண்டது. இதனால் அதன் பல மட்டங்களிலும் இருந்த பல தமிழ் உறுப்பினர்களை அது பகைத்துக் கொண்டது. 1956 ஆம் வருடத் தேர்தலில் வடக்கிலும் கிழக்கிலும் தமிழரசுக் கட்சி பெற்ற கணிசமான வெற்றி சிங்கள மற்றும் தமிழ் இனங்கள் அரசியல் ரீதியாக எதிரெதிர் அணியில் அதிகமாகத் திரள்வதை உறுதிப்படுத்தியது. முன்னர் 1952 ஆம் வருடத் தேர்தலில் அது பெற்ற இரண்டு இடங்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் இப்போது அது 10 இடங்களைப் பிடித்திருந்தது.

மொழி பற்றிய சட்டம் இலங்கை ஒரு சிங்கள நாடு என்று ஊர்ஜிதப்படுத்துவதை மேலும் ஒரு படி குறிப்பிடும்படி கொண்டு சென்றது. 1948 இல் கொடியில் சிங்கச் சின்னம் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. ¹⁸ ஏற்கனவே பல குறிப்பிடும் அளவிலான கருத்து மாறுபாடுகளை ஏற்படுத்தி இருந்தது. ஏனெனில் அச்சின்னம் இந்நாட்டில் பெருவாரியான சிங்கள புத்த மதத்தினர் இருந்தனர் என்பதாகவும், தமிழ் மற்றும் முஸ்லிம் இனங்கள் ஒரு சிறிய மஞ்சள் மற்றும் பச்சைக் கோடுகளினால் காட்டப்பட்டுள்ளன என்பதாகவும் குறிப்பாக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது. 1956 இல் தமிழ் மக்கள் தமது மொழி உரிமை மறுக்கப்படுவதை ஒரு தீவிரமான, ஆனால் வன்முறையற்ற எதிர்ப்பு இயக்கத்தின் மூலம் எதிர்த்தனர். அப்போது அவர்களுக்கு எதிராக இனக்கலவர வன்முறை நடைபெற்றது. இது பின்னர் பலமுறை தொடர்ந்தது.

1958 ஆகஸ்டில் தமிழ் மொழிச் (சிறப்பு; ஏற்பாடு) சட்டம் இயற்றப்பட்டது. இது கல்வி, பொதுப்பணித் துறை, நுழைவுத் தேர்வுகள் மற்றும் வடக்கு, கிழக்கு மாநிலங்களில் நிர்வாகத் தேவைகள் இவற்றுக்காக மட்டும் தேவையான அளவிற்கு தமிழ் பயன்படுத்தப்படலாம் என்றும், இப்பகுதிகளில் தமிழைப் பயன்படுத்துவதை முதல் மந்திரி ஒழுங்குபடுத்தலாம் என்றும் அதிகாரம் வழங்கியது. எனினும் இச்சட்டத்தைச் செயல்முறையில் அமுல்படுத்துவதற்கான விதிமுறைகள் 1966 வரை தயாரிக்கப்படவில்லை. பின்னர் அவை செயல்முறையில் அமுல்படுத்தப் படவில்லை.

இதற்கிடையில் சிங்கள அரசியல்வாதிகள் தொடர்ந்து வந்த தேர்தல்களில் அதிகப்படியான இடங்களைக் கைப்பற்றினர். 1947 ஆம் வருடப் பொதுத் தேர்தலில் சிங்கள அரசியல்வாதிகள் சட்டசபையில் 67 சத வீத இடங்களைப் படித்தனர். 1952 இல் மலையகத் தமிழர்களின் வாக்குரிமை பறிமுதல் செய்யப்பட்ட பின்னர் அவர்கள் 73 சத வீத இடங்களைப் பிடித்தனர். 1959 இல் சிங்களப் பிரதிநிதித்துவம் 78 சத வீதமாக உயர்ந்தது. 1970 இன் இறுதியில் அவர்கள் 80 சத வீதமான இடங்களை வென்றனர். இவ்வாறு சட்டசபையிற் பெருவாரியாக இருந்ததால் சிங்களவர்களால் அரசியல் அமைப்பை, சிறுபான்மையினரின் இலட்சியங்கள் மற்றும் உரிமைகளைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் மாற்றியமைக்கச் சுலபமாக முடிந்தது.¹⁹

நாடு சிங்கள மயமாக்கப்படுதலில் 1972 மே மாதத்தில் ஒரு சரிவு ஏற்பட்டது. அப்போது குடியரசு அரசியல் சாசனம் உருவாக்கப்பட்டது. பிரதமர் சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்காவின் தலைமையிலான ஐக்கிய முன்னணி (UF) அரசு 1970 இல் பதவிக்கு வந்தது.²⁰ இது காலனித்துவ ஆதிக்கத்திலிருந்து நாட்டை விடுவிப்பதாக உறுதியளித்தது.²¹ வெற்றி பெற்றது. சிங்கள டத்தமதக் கலாசாரத்தைத் தன் முனைப்பாக்கும் வழியில்தான் செய்யப்பட வேண்டும். டத்திய அரசியல் சாசனம் பற்றி ஓர் எழுத்தாளர் எழுதுகிறார்.

"இது பல வழிகளிலும் தேசியத்தை தன் முனைப்பாக்குவதன் அடையாளமாக இருந்தது. 1972 ஆம் வருட அரசியல் சாசனம் தமிழ் பேசும் சிறுபான்மையினருக்கு ஒரே ஒரு சலுகை கூடத் தராமல் சிங்கள டத்தமதத் தேசியவாதிகளின் எதிர்பார்ப்புகளைப் போற்றிப் பேணியது".²²

மதம் மற்றும் மொழிக்கான ஏற்பாடுகள்தான் டத்திய அரசியல் சாசனத்தில் மிகவும் கேள்விக் குரியவையாக இருந்தன. அரசியல் சாசனம் "முதல் இடத்தைப்" டத்த மதத்திற்குக் கொடுத்தது. இதை அரசு "பேணிப் பாதுகாத்து வளர்க்கக்" கடமைப்பட்டுள்ளதாகக் கூறிக்கொண்டது.

டத்தமதம் அடையாள ரீதியாக இலங்கையிற் கொண்டிருந்த முதன்மையை இப்போது அரசியற் சாசனத்தின் அதிகாரத்தின் ஊடாகப் பெற்றது. எனினும் அடிப்படை உரிமைகள் பற்றிய சட்டத்தின் மூலம் சட்டம் மற்றும் ஒழுங்கு தொடர்புள்ள சில குறிப்பிட்ட கட்டுப்பாடுகளுக்கு உட்பட்டு, எல்லா மதங்களும் பாதுகாக்கப்பட்டிருந்தன. 1956 ஆம் வருடத்திய அரசு மொழிச் சட்டத்தின்படி, டத்திய அரசியல் சாசனம் சிங்கள மொழியை நாட்டின் அரசு மொழியாக்கியது. தமிழுக்கு இதற்குக் கீழான இடம் கொடுக்கப்பட்டது. எல்லாச் சட்டங்களும் சிங்கள மொழியில் இயற்றப்படும் என்றும் அதற்கான தமிழ் மொழி பெயர்ப்புத் தரப்படும் என்றும்,

இறுதியில் சிங்களப் பதிப்புத்தான் மிகச் சரியானதாகக் கொள்ளப்படும் என்றும் கூறியது.²³ மேலும் தீவு முழுவதிலும் நீதிமன்றங்கள் மற்றும் அவற்றுடன் தொடர்பான பல நிறுவனங்களிலும் சிங்கள மொழிதான் பயன்படுத்தப்படும் என்றும் இதற்கான சிங்கள மற்றும் தமிழ் மொழி பெயர்ப்புகளுக்கு ஏற்பாடு செய்யப்படும் என்றும் கூறப்பட்டது. மேலும் வடக்கு மற்றும் கிழக்கு மாநிலங்களிற் தனிப்பட்ட சட்டத்தின் கீழ் நீதிமன்றங்களில் தமிழ் பயன்படுத்தப்படலாம் என்றும் கூறியது. மேலும் 1958 ஆம் வருட தமிழ் மொழிச் (சிறப்பு ஏற்பாடுகள்) சட்டத்தின்படி தமிழ் மொழி பயன்படுத்தப்படலாம் என்றும், ஆனால் அதன் ஒழுங்கு விதிகள் அரசியல் சாசனத்திற்கு உட்பட்டவைதான் என்றும் கூறியது.

டத்திய அரசியல் சாசனத்தில் சிறுபான்மையினருக்கான பாதுகாப்பு மிகவும் வலுவிலுந்து காணப்பட்டது. 1931 ஆம் வருட அரசியல் சாசனத்தில் காணப்படாத அடிப்படை உரிமைகள் பற்றிய பகுதி இதில் இருந்தது. எனினும் இந்த உரிமைகள் மிகவும் பரந்துபட்ட கட்டுப்பாடுகளுக்குள் அடங்கும். 1972 ஆம் வருட அரசியல் சாசனத்தில் மதம், இனம், சாதி மற்றும் பாலின் பெயரால் பொதுத்துறைப் பதவி வழங்கப்படுவது தடை செய்யப்படக் கூடாது என்று இருந்தது. எனினும் 1931 ஆம் வருட சாசனம் பாரபட்சம் காட்டும் எந்தச் சட்டமும் இயற்றப்படுவதைத் தடை செய்தது. (29 (2) ஆம் பிரிவு) இதைவிட 1972 ஆம் சாசனம் வலுக்குன்றியே காணப்பட்டது.²⁴

தமிழ் மற்றும் சிங்கள மொழிகள் சமமாகப் பாவிக்கப்பட வேண்டும் என்ற சீர்திருத்தம் தோல்வியடைந்தவுடன், தமிழரசுக் கட்சி மற்றும் சில தமிழ் காங்கிரஸ் உறுப்பினர்கள் சட்டசபையை விட்டு விலகிக் கொண்டனர். 1966 ஆம் வருட தமிழ் மொழி ஒழுங்கு விதிகளாவது அமுல்படுத்தப்படும் என்று தமிழரசுக் கட்சி நம்பியிருந்தது. ஆனால் இவை 1978 ஆம் வருட அரசியல் சாசனத்தில் தான் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டன. 1972 மே மாதத்தில் சட்டசபை டத்திய அரசியற் சாசனத்தை ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடிய பொழுது, தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட 19 தமிழ் பிரதிநிதிகளில் 15 பேர் அதைப் பகிஷ்கரித்தனர். தமிழ் காங்கிரசின் இரண்டு அங்கத்தினர்கள் அரசுடன் சேர்ந்து டத்திய அரசியல் சாசனம் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட போது அதற்கு வாக்களித்தனர்.

இனப் போட்டியும் பல்கலைக்கழக அனுமதி முறையும்

பல தமிழர்களுக்கு 1972 ஆம் வருட அரசியற் சாசனமும் அதன் மதம் மற்றும் மொழி வாரியான ஏற்பாடுகளும் தாங்கள் இரண்டாந்தரக்

குடிமக்கள் என்ற கருத்தை நிச்சயப்படுத்தின. அவர்கள் ஒதுக்கப்படுவதான உணர்வு, ஐக்கிய முன்னணி (UF) அரசின் பல்கலைக்கழக நுழைவு விதிமுறைகளால் மேலும் வலுப்படுத்தப்பட்டது. யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள தமிழ் மக்களிடையே கல்வி நெடுங்காலமாக உயர்வாக மதிக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. காலனித்துவ ஆதிக்கத்தின் போது அவர்கள் பெற்ற கான்வென்ட் கல்வி, அவர்களது கல்வித் தரத்திற்கு வலுவான சரித்திரத்தைக் கொடுத்தது. இதன் காரணமாக மிக அதிகமான யாழ்ப்பாணத் தமிழ் மாணவர்கள், கொழும்பில் இருந்தவர்கள் கூட, பல்கலைக்கழகத்திற்கு சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டிருந்தனர்.

ஐக்கிய முன்னணி அரசால் கொண்டு வரப்பட்ட மாற்றங்கள் சிங்களவர்கள் மேற்படிப்பை அதிகமாகப் பெற்றுக் கொள்ளச் சந்தர்ப்பம் அளிக்கப்பட்டது. ஆனால் இதைத் தமிழர்கள் பாரபட்சமாகவும் தங்களை ஒதுக்குவதாகவும் உணர்ந்தனர். முன்னதாக ஒரு வாழ்க்கைத் தொழிற் கல்வி பெற்றுத் தொழிலில் ஈடுபடக் கூடிய பல யாழ்ப்பாணத் தமிழ் இளைஞர்களின் வாழ்வுக்கான வாய்ப்பில் அவை பெரியதொரு பாதிப்பை ஏற்படுத்தின. மேலும் நாட்டின் இனங்களுக்கு இடையேயான உறவில் இவை எதிர்பார்த்திராத, ஆபத்தை விளைவிக்கக் கூடிய பாதிப்புகளையும் ஏற்படுத்தின.

“பத்து வருடங்களாகத் தவறான முறையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட கல்விக் கொள்கைகள் தமிழ் எழுச்சிக் குழுக்களின் மீது நேரடி விளைவுகளை ஏற்படுத்தின. பல சமயங்களில் இக்குழுக்களின் தலைவர்களும், உறுப்பினர்களும் பல்கலைக் கழகங்களிலிருந்து ஒதுக்கப்பட்ட இளைஞர்களாக இருந்தனர். பல்கலைக் கழகத்திற்கான மாவட்டப் பங்குகளில் (district quotas) இடம்பெற முடியாமலும், இடம்பெற்ற பின்னரும் அதற்கு தமிழர்களுக்கு எதிராக நடந்த வன்முறைச் சம்பவங்களினாலும் இவர்கள் பல்கலைக் கழகங்களுக்கு வெளியே நின்றனர். மேலும் சிங்களவர்களால் ஆதிக்கம் செலுத்தப்பட்ட இப்பல்கலைக் கழகங்களில் அவர்கள் பாதுகாப்பின்மையை உணர்ந்தனர். (இந்த ஆசிரியரால்) பேட்டி காணப்பட்ட பல தமிழர்கள், தாங்கள் கொரில்லாப் போர் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டதற்கான ஒரே ஒரு மிக முக்கியமான காரணம் வேறுபாடு காட்டுகின்ற கல்விக் கொள்கைதான் என்று கூறினர்.”²⁵

இதற்கு முன்பாக, போட்டிப் பரீட்சைகளின் மூலம் பல்கலைக்கழகத்திற்கு மாணவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். இப் பரீட்சைகளில் அதிக மதிப்பெண் பெறுபவர்கள் இடங்களைப் பெற்றார்கள். தீவ் முழுவதிலும் ஒரே மாதியான விதத்தில் மதிப்பெண்கள் வழங்கப்பட்டன. இந்த அமைப்பின் கீழ் யாப்பாணம் மற்றும் கொழும்பிலிருந்து வந்த

தமிழர்கள் நன்கு செயற்பட்டனர். 1969-70களில், உதாரணமாக, விஞ்ஞானம் மற்றும் பொறியியற் பயிற்சிகளில் 35 சத வீதம் தமிழ் மாணவர்கள் இருந்தனர். பொறியியல் மற்றும் மருத்துவத்துறையில் 45 சத வீதத்திற்கும் மேற்பட்ட மாணவர்கள் தமிழர்களாக இருந்தனர்.²⁶ 1971 இல் இருந்து ஒரு டி.டி. திட்டம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இதன் மூலம் ஒரு குறிப்பிட்ட போதனா மொழியிற் தேர்வு; பெறும் மாணவர்களின் எண்ணிக்கை அந்த மொழியிற் பரீட்சை எழுதிய மாணவர்களின் எண்ணிக்கைக்குச் சரிசம வீத அளவுடையதாக இருக்க வேண்டும் என்று கூறப்பட்டது. செயல்முறையில் இதன் பொருள், தமிழ் பேசும் மாணவர்கள் பல்கலைக்கழக நுழைவுத் தேர்வுகளிற் சிங்களம் பேசும் மாணவர்களை விட அதிக மதிப்பெண்கள் பெற வேண்டியதாயிற்று. முன் டி.டி. சலபமாகப் பல்கலைக்கழகங்களில் நுழைந்திருக்கக் கூடிய தமிழர்களால் இப்போது முடியாது போய்விட்டது.

பங்கு முறை

ஒரு போதனா மொழியின் குறிப்பிட்ட சில குழுக்களுக்கு மேலான கல்வி வசதிகள் கிடைத்தன என்பதற்கு ஈடுகட்டும் வகையில், “மாவட்டப் பங்கு முறை” 1972 இல் அறிமுகப்படுத்தப் பட்டது. இது மிகக் குறைந்த கல்வி வசதிகளைக் கொண்ட கிராம மக்களுக்குப் பயன்படும் வகையில் ஏற்படுத்தப்பட்டது. சிங்கள மொழி பேசும் மக்களிடையே வசதியற்ற கல்விச் சூழலில் இருந்த கண்டியச் சிங்களவர்களுக்காகவும், தமிழ் பேசும் மக்களிடையே வசதியற்ற நிலையில் இருந்த முஸ்லிம் இன மக்களுக்காகவும் ஏற்படுத்தப்பட்டது.

பல்கலைக்கழக நுழைவுத் தேர்வுகளிற் செய்யப்பட்ட இந்த மாறுதல்கள் பல்கலைக் கழகத்திற்குள் நுழைய முடிந்த பல்வேறு இன மாணவர்களின் விகிதாசாரங்களைப் பெரிதும் பாதித்தன. 1970 இல் விஞ்ஞானத் துறைகளில் இருந்த தமிழ் மாணவர்களின் விகிதாசாரமான 35.3 சத வீதம், 1975 இல் 19 சத வீதமாகக் குறைந்தது.²⁷ சிங்கள மாணவர்களின் எண்ணிக்கை ஒட்டுமொத்தமாகக் குறிப்பிடத்தக்க வகையில் அதிகரித்தது. 1975 இல் விஞ்ஞானத் துறைகளில் சிங்கள மாணவர்களின் விகிதாசாரம் 78 சத வீதமாக இருந்தது. மேலும் மானிடவியல் மற்றும் சமூக இயல்களில் அவர்கள் 86 சத வீதத்திற்கும் மேலான இடங்களில் இருந்தனர். கண்டியப் பகுதிகளில் இருந்த பெருவாரியான தோட்டத் தொழிலாளர்களான தமிழ் மக்களின் கல்வித் தரம் மிகவும் தாழ்வாக இருந்ததால் அவர்கள் பல்கலைக்கழகங்களிற் சேரும் வாய்ப்பு மிகக் குறைவாகவே இருந்தது. எனவே கண்டியப் பகுதிகளில் உள்ள பல்கலைக்கழகங்களின் நுழைவுத்

தேர்வுக்கான மதிப்பெண்கள் மிகக் குறைவாகவே இருந்தன. நடைமுறையில், இது இப்பகுதியில் இருந்த சிங்கள மாணவர்களுக்குப் பயன் அளித்தது.²⁸ 1970 இல் இருந்து 75 வரை விஞ்ஞானத் துறைகளிற் சேர்ந்த முஸ்லிம் மாணவர்களின் எண்ணிக்கை இரட்டிப்பாகியது. எனினும் மொத்தத்தில் இது 6 சத வீதத்திற்கும் குறைவாகவே இருந்தது.

மாவட்ட அனுமதிப் பங்குமுறை தமிழ் மக்களால் வெகு தீவிரமாக எதிர்க்கப்பட்டது.

"மாவட்டப் பங்கு முறையின் அரசியற் பாதிப்பு; மிக ஆபத்தானதாக இருந்துள்ளது. அது, சிங்களப் பெரும்பான்மையினரிடமிருந்து சமமான நடத்தும் முறையை எதிர்பார்ப்பது பயனற்றது என்று இலங்கைத் தமிழர்களுக்கு நிச்சயப்படுத்தியது. தமிழர் ஐக்கிய முன்னணியினுள் இருந்த பிரிவினை வாதச் சக்திகளை இது மிகவும் அதிகமாக வலுப்படுத்தி யுள்ளது. 1975 இல் தனி நாடு கேட்கும் இயக்கத்தை ஏற்றுக் கொள்ளச் செய்தது. தமிழ் மற்றும் கரையோரச் சிங்களப் பகுதிகளில் உள்ள முஸ்லிம் இனத்தவருக்கு எதிரான வெறுப்புணர்வை ஏற்படுத்தியுள்ளது. மேலும் மலைநாட்டு மற்றும் கலையோரச் சிங்களவர்களிடையே இருந்த உறவை மேலும் உடையத்தக்கதாக ஆக்கியது."²⁹

1970 களில் பல்கலைக்கழக நுழைவு அமைப்பில் மாறுதல்கள் அதிகரித்தன. 1977 இல் ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனா ஐ.தே.கயின் பிரதம மந்திரியாக வந்த பின்னர், அவர் போதனா மொழிவாரியாகத் தரம் பிரிப்பதை ஒழித்தார். அப்போதிலிருந்து கல்வித் திறன், மாவட்டப் பங்கு மற்றும் வசதியற்ற மாவட்டங்களுக்கான பங்கு இவற்றினிடையே பல்கலைக்கழகங்களுக்கான இடங்களின் விகிதாசாரங்களிற் பல்வேறு சீரமைப்புகள் ஏற்பட்டன. எனினும் பல்கலைக்கழக நுழைவுத் தேர்வு அமைப்பின் மாற்றங்களினால் ஏற்பட்ட நம்பிக்கையின்மை அதன் பின்னர் சரி செய்யப்படவே இல்லை.

தமிழ் போராட்டத்திற்கான பாதையும் இந்தியக் குறுக்கீடும்

1950-60 களில்
பேச்சுவார்த்தைகளின் தோல்வி

தமிழ் கட்சிகளுக்கும் அரசுக்கும் இடையே நடந்த பேச்சுவார்த்தைகள் சில விஷயங்களில் முன்னேற்றத்தின் அறிகுறிகளை நம்பிக்கையுடன் காட்டின. ஆனால், ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட விஷயங்களைப் பின்வந்த அரசுகள் அமுல்படுத்தாததால் இந்த நம்பிக்கை அடியோடு உடைத்தெறியப்பட்டது.

1956 ஆகஸ்ட் மாதத்தில் தமிழரசு கட்சி எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி. பண்டாரநாயக்காவின் தலைமையிலான அரசிடம் நான்கு முதன்மையான கோரிக்கைகளை முன்வைத்தது. அது ஒரு கூட்டாட்சி அரசியற் சாசனத்தை வேண்டியது. தமிழ் மற்றும் சிங்கள மொழிகளைச் சமமாகப் பாவிக்கக் கோரியது. மலையகத் தமிழர்களை நாடின்றிச் செய்த பாரபட்சமான குடியரிமைச் சட்டங்களை மாற்றியமைக்கக் கோரியது. மேலும் பாரம்பரியத் தமிழ் பகுதிகளில் சிங்களவர்கள் குடியேறுவதை உடனடியாக நிறுத்தக் கோரியது. இந்தக் கோரிக்கைகள் ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லையெனில் அது "உடனடியான வன்முறையல்லாத வழிகளில் நேரடிச் செயற்பாட்டில்" இறங்கும் என்று தமிழரசுக் கட்சி அச்சுறுத்தியது.

இதற்குப் பின்னர் ஒரு வருடத்திற்குள், 1957 ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம், எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி. பண்டாரநாயக்காவும், தமிழரசு கட்சிப் பிரதிநிதிகளும், எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகத்தின் தலைமையில் ஓர் உடன்படிக்கைக்கு வந்தனர். இந்த உடன்படிக்கை உண்மையிலேயே அமுல்படுத்தப் பட்டிருந்தால் ஒரு தொடர்ந்த அமைதிக்கு இது அடித்தளமிட்டிருக்கும் என்று பலர் நம்புகிறார்கள். பண்டாரநாயக்கா - செல்வநாயகம் ஒப்பந்தம் முழுமையான கூட்டாட்சி அமைப்பை உறுதியளிக்கவில்லை. மேலும் அது தமிழரசுக் கட்சியின் வேண்டுகோள்களையும் முழுவதாக ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. ஆனால் அது பிரதேச சுயாட்சிக்கு வழிகோலியதுடன் பிரச்சினைக்குரிய ஏனைய விடயங்களைத் தீர்ப்பதிலும் முன்னேற்றகரமான நம்பிக்கையைத் தந்தது.

அந்த உடன்படிக்கையின் கீழ், இதைத் தமிழரசுக் கட்சி "தற்காலிகச் சீரமைப்பு" என்றும் முடிவான தீர்வு அல்ல என்றும் கூறியது. வடக்கு

மாகாணம் ஒரு பகுதியாக இருக்கும். கிழக்கு மாகாணம் குறைந்த பட்சம் இரண்டு பகுதிகளுள் அடங்கும். ஆனால் சில குறிப்பிட்ட விஷயங்களில் இப்பகுதிகள் ஒத்துழைக்க வழி வகுக்கப்படும். இவ்விஷயங்களைப் பொறுத்து இப்பகுதிகள் ஒன்றிணையலாம். அல்லது பிரிந்து செயற்படலாம். இச் செயற்பாடுகள் பாராளுமன்றத்தின் அங்கீகாரத்துடன் நடைபெறும். இந்த உடன்படிக்கை தமிழ் மற்றும் சிங்கள மொழிகளுக்குச் சம அந்தஸ்து வழங்கவில்லை. ஆனால் தமிழ் மொழி ஒரு தேசிய சிறுபான்மை மொழியாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் என்றும், வடக்கிலும், கிழக்கிலும் நிர்வாகப் பணி தமிழில் நடைபெறும் என்றும், தமிழ் பேசாத மக்களுக்குத் தேவையான வசதிகள் செய்து தரப்படும் என்றும் உறுதியளித்தது. மேலும் எதிர்காலத்தில் சிங்களக் குடியேற்றம் தடுக்கப்படும் என்றும் உறுதிமொழி அளித்தது.

இந்த ஒப்பந்தத்தின் கீழ் பிரதேச சபைகள் அவர்களது அதிகாரத்துக்குட்பட்ட பகுதிகளில் யாருக்கு நிலங்கள் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்று முடிவு எடுக்கவும் குறிப்பிட்ட திட்டங்களிற் பணியிடுவதே தேவையான பணியாளர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கவும் அதிகாரம் கொடுக்கப்படவிருந்தது. குடியரிமைச் சட்டத்தைப் பற்றிய மாற்றங்கள் பற்றி எந்த உடன்படிக்கையும் ஏற்படவில்லை. ஆனால், இந்த விஷயத்தைப் பற்றி விரைவில் பரிசீலிப்பதாக அரசு உறுதியளித்தது.

இருந்த போதிலும், பண்டாரநாயக்கா - செல்வநாயகம் ஒப்பந்தம் அமுல்படுத்தப்படவே இல்லை. உண்மையில் 1958 ஏப்ரல் மாதம் சிங்களத் தேசிய வாதிகளின் அதிகமான வற்புறுத்தலின் பேரில் பண்டாரநாயக்கா அதை முழுவதுமாக ரத்துச் செய்தார். ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனா கண்டிக்கு ஒரு எதிர்ப்பு ஊர்வலத்தை தலைமை தாங்கி நடத்திச் சென்றார். கண்டி கடைசிச் சிங்கள தேசத்தின் தலைநகரமாக இருந்தது. இந்த ஒப்பந்தத்துக்கு எதிராக இயக்கத்தை நடத்திச் செல்லக் கடவுளர்களின் ஆசியைப் பெறுவதற்காக இந்தப் பயணம் மேற்கொள்ளப்பட்டது. இதை ஜெயவர்த்தனா தலைமையேற்றுச் சென்றது இலங்கைச் சரித்திரத்தில் ஒரு சோகமான முரண்பாடாகும். ஏனெனில் சுமார் 20 வருடங்கள் கழித்து அவர் அரசியல் சாசனத்தின் கீழ் தமிழை ஒரு அரசு மொழியாக்கினார். மலையகத் தமிழர்களுக்குக் குடியரிமை வழங்கினார். மேலும்

அதிகாரப் பகிர்வினைக் கொண்ட மாகாண சபைகளை அமைப்பதற்காக இந்தியாவுடன் ஒரு ஒப்பந்தத்தையும் ஏற்படுத்தினார்.

1960 இல் பொதுத் தேர்தலுக்கு முன்பு தமிழரசுக் கட்சி மீண்டும் தனது நான்கு முதன்மையான கோரிக்கைகளை முன்வைத்தது. இதன் அடிப்படையில் அது ஐ.தே.க. அல்லது சு.க. வுடன் கூட்டு வைத்துக் கொள்ள ஒப்புக்கொள்ளும் என்று கூறியது.³⁰ சு.க. பண்டாரநாயக்கா - செல்வநாயகம் ஒப்பந்தத்தின் வழியிற் செயற்படுவதாக உறுதியளித்ததும் த.க. தனது ஆதரவை அதற்கு அளித்தது. உண்மையில் நடந்தது என்னவென்றால் சு.க. ஒட்டு மொத்தமாக வெற்றியைப் பெற்றது. அதன்பின்னர் தனது ஒப்பந்தத்தை அது அலட்சியப்படுத்தியது. இதற்கு மாறாக, 1961 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 1 முதல் அரசு தீவு முழுவதிலும் சிங்கள மொழியை நிர்வாக மொழியாக அமைத்தது. அது 1956 இல் "சிங்கள மொழி மட்டும்" என்ற சட்டத்தால் எதிர் நோக்கப்பட்டிருந்தது. இது தமிழ் பேசுபவர்களுக்கு எந்தவித சலுகையும் அளிக்கவில்லை. 1958 ஆம் ஆண்டு தமிழ்மொழி (சிறப்பு; ஏற்பாடு) சட்டத்தை அமுல்படுத்த எந்த ஏற்பாடும் செய்யவில்லை.

1965 இல் த.க. மற்றொரு ஒப்பந்தத்தினுள் நுழைந்தது. இம்முறை அது. ஐ.தே.க. வுடன் இதைச் செய்தது. சேனநாயக்கா - செல்வநாயகம் ஒப்பந்தம் ட்ட்லி சேனநாயக்கா, செல்வநாயகம் ஆகிய இவர்களிடையே ஏற்பட்டது. இது சேனநாயக்காவின் தலைமையிலான தேசிய அரசை அமைப்பதற்கான த.க.வின் ஆதரவைப் பெறுவதற்காகச் செய்யப்பட்டது. இது பண்டாரநாயக்கா - செல்வநாயகம் ஒப்பந்தத்தை ஒத்திருந்தது. இதில் தமிழ் மொழியைப் பயன்படுத்துவதற்கான ஏற்பாடு, மற்றும் நிலம் மற்றும் குடியேற்றம் பற்றியும், மாவட்ட சபைகளை உருவாக்குவது பற்றியும் திட்டங்கள் இருந்தன. இந்த ஒப்பந்தமும், 1966 மார்ச் 2 ஆம் திகதி வெளியிடப்பட்ட தமிழ் மொழி ஒழுங்கு முறை விதிகளும் கூட அமுல்படுத்தப்படவில்லை. 1968 ஜூலைமீல், மத்திய அரசின் கட்டளைக்கு உட்பட்ட மாவட்ட சபைகளை அமைப்பது பற்றிய விஷயம் முன்வைக்கப்பட்டுப், பலத்த எதிர்ப்புக்கிடையே கைவிடப்பட்டது. இதன் பின்னர் த.க. அரசை விட்டு விலகியது.

தமிழர்களின் மறுமொழி: உள்நாட்டுச் சட்டமீறலும் தமிழர் பிரிவினை எழுச்சியும்

தமிழர் எதிர்ப்பு அரசியலின் விருத்தியில் நான்கு கட்டங்களைச் சில ஆய்வாளர்கள் கண்டறிந்துள்ளனர்.³¹ இதில் முதலாவது 1947 முதல் 1956 வரையில் உள்ள காலகட்டம் இக் காலகட்டத்தில் "ஒத்துணர்வுமிக்க ஒத்துழைப்பு" ஆங்கிலம் பேசுகின்ற

மேல் வர்க்கச் சிங்கள மக்களுக்கும், தமிழ் சமுதாயத்தினருக்கும் இடையே இருந்து வந்தது. இரண்டாவது 1956 இல் இருந்து 1972 வரை. இதில் தமிழ் மக்கள் தேசிய அரசியலில் சிங்கள டுத்த மதத்தினர் ஆதிக்கம் செலுத்தியதை எதிர்த்தனர். இச் சமயத்தில் குறிப்பாக கூட்டாட்சிக் கோரிக்கைகள் வலுப்பெற்றன. இதன் பின்னணியாக வன்முறையற்ற சத்தியாக்கிரகங்கள் மற்றும் உள்நாட்டுச் சட்டமீறுதல்கள் இருந்தன. 1972 இல் குடியரசுக் கொள்கை கொண்ட அரசியற் சாசனம் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. இது சிங்கள டுத்த மதக் கொள்கையை எளிதாக்கியது. மேலும் இது முன்றாவது காலகட்டத்தைக் குறித்தது. அப்போது ஒரு டுதிய ஆயுதமேந்திய போராட்டம் தெளிவாகியது. தனித் தமிழ் நாட்டுக்கான கோரிக்கையும் வளர்க்கப்பட்டது. 1982 இல் போராளிகளின் வெற்றி மற்றும் மிதவாத பாராளுமன்ற எதிர்ப்பினை சட்டரீதியற்றதாக ஆக்குதல் இவற்றைக் கொண்ட நான்காவது கட்டம் தொடங்கியது.³² 1983 இல் இருந்து வடக்கிலும் கிழக்கிலும் ஆயுதமேந்திய போராட்டம் வேகமாக வலுப்பெற்றது. மேலும் 1990 இல் இருந்து இப்பகுதிகளின் பெரும் பகுதிகள் அரசின் கட்டுப்பாட்டுக்கு வெளியில் இருந்தன.

பாராளுமன்றத்தின் மூலமாக முடிவு எடுப்பதில் தலையிட முடியாமல், நாடு சிங்கள மயமாக்கப்படுவதைத் தடுக்கவும் முடியாமல், தமிழ் அரசியல்வாதிகள் அதிகமாக உள்நாட்டுச் சட்டமீறுதல் மற்றும் சத்தியாக்கிரகங்களில் ஈடுபடத் தொடங்கினர். தெற்கில் இத்தகைய செயல்கள் டுத்த மதப் பிக்குகள், மற்றும் பிற சிங்கள இனவாதிகளின் எதிர்செயலைத் தூண்டின. இது சில சமயங்களிற் சத்தியாக்கிரகங்கள் மீது வன்முறைச் செயலாக வெடித்தது. சில எழுத்தாளர்கள் குறிப்பிடுவது போல சத்தியாக்கிரகங்கள் இனங்களிடையிலான பட்டத்தை வளர்த்தன."

1961 சிங்களவர் மட்டும் என்ற சட்டத்தை எதிர்த்து த.க. வடக்கிலும் கிழக்கிலும் ஓர் உள்நாட்டுச் சட்டமீறும் இயக்கத்தைத் தொடங்கியது. பல நாட்களுக்குப் போராட்டவாதிகள் யாழ்ப்பாணம் மற்றும் பல நகரங்களிற் பிரதான நிர்வாகக் கட்டிடங்களுக்குச் செல்லும் வழிகளை மறித்தனர். பிரதமர் சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கா அவசரகாலச் சட்டத்தை அறிவித்தார். பின்னர் முதன் முதலாக அரசின் கட்டுக்குள் அந்தப் பகுதியைக் கொண்டு வருவதற்காகப் படைகளை அங்கே அனுப்பினார். 1961 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதத்தில் "தமிழ் அரசு தபால் துறை"யைத் தொடங்கியதன் மூலம் த.க. தனது எதிர்ப்பை மேலும் வளர்த்தது. இது யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் தனது சொந்தத் தபால் தலைகளை வெளியிட்டது. இது விரைவில் அடக்கப்பட்டது. த.க. யின் எம்.பி.கள் அனைவரும் ஆறு மாதங்கள் சிறையில் அடைக்கப்பட்டனர்.³⁴ வடக்கில் பாதுகாப்புப் படையினர் அதிகரிக்கப்பட்டனர். தனி மனிதரின் சுதந்திரம் மற்றும் பாதுகாப்பு அதிகமாக அச்சுறுத்தப்பட்டது.

தமிழர் அன்னியமாதல்

1972 ஆம் வருட அரசியல் சாசனத்திற்கான எதிர்ப்பு; தமிழ்க் கட்சிகள் மற்றும் நிறுவனங்களுக்கு இடையிலான நட்புணர்வை வலுப்படுத்தியது. 1972 மே மாதத்தில் தமிழர் ஐக்கிய முன்னணி (TUF) உருவாயிற்று. இதனால் இலங்கைத் தமிழர்களைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்த இரண்டு பிரதான கட்சிகளும், மலையகத் தமிழர்களைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்த நிறுவனங்களும் இருந்தன. த.ஐ.மு. வின் கோரிக்கைகள் முன்னரே தமிழரசுக் கட்சியினால் முன்வைக்கப்பட்டவற்றை விரிவாக்கின. ஆனால் பிரிவினையைக் கோரவில்லை. 1976 மே மாதத்தில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி (TULF) அமைக்கப்பட்ட பொழுதுதான், தனிப்பட்ட தமிழ்நாடு வேண்டும் என்று கோரப்பட்டது. இந்நாடு சுதந்திரமான, சுய ஆதிபத்தியமான, மதச்சார்பற்ற சோசலிசத் தமிழ் ஈழ நாடாக இருக்கும் என்றும், இது ஒவ்வொரு நாட்டின் சுயநிர்ணய உரிமைப்படி இருக்கும் என்றும் கூறப்பட்டது. தமிழர்கள் அரசிடமிருந்து அதிகமதிமாய் அன்னியப்பட்டுப் போனார்கள். இவர்களது முன்னைய குறைபாடுகள் கவனிக்கப்படாததால் இது நிகழ்ந்தது. தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியால் வரிசைப்படுத்தப்பட்டவைகளுள் கீழ்க்கண்டவை அடங்கும். மலையகத் தமிழர்களின் வாக்குரிமையும், குடியரிமையும் பறிக்கப்பட்டது. தமிழ்ப் பகுதிகளை அரசு சிங்களவர்களின் காலனிகளாக்கியது. அரசின் அதிகாரபூர்வமான மொழியாகச் சிங்களத்தை ஏற்றுக்கொண்டது. அரசுக்குள் டுத்த மதத்திற்குக் கொடுக்கப்பட்ட அந்தஸ்து, வேலை வாய்ப்பு, கல்வி, நிலம் மற்றும் பொதுவான பொருளாதார வாழ்வில் தமிழர்களுக்குச் சமஉரிமையும் வாய்ப்பும் தராதது, பெரிய வளர்ச்சித் திட்டங்களில் அவர்களுக்குள்ள பங்கை மறுத்தது, இன வன்முறை, தமிழர்களுக்கு எதிராக அரசால் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட வன்முறை மற்றும் பயங்கரவாதம், தமிழ் இளைஞர்களை வழக்கு விசாரணையின்றிச் சிறையிலிட்டுச் சித்திரவதை செய்தது, மேலும் தக்க வலுவான காரணங்களின்றி இதைச் செய்தல், மற்றும் 1972 ஆம் ஆண்டு அரசியற் சாசனத்தை வற்புறுத்திச் செயற்படச் செய்தல் ஆகியவையாகும்.

இந்தப் பிரிவுவாத தளத்திலிருந்து இயங்கி த.வி. கூட்டணி வடக்கில், 1977 ஆம் ஆண்டு பாராளுமன்றத் தேர்தலில் அபரிமிதமான பெரும்பான்மையுடன் வெற்றி பெற்றது. கிழக்கில் ஒரு சாதாரணப் பெரும்பான்மையுடன் வென்றது. ஐ.தே.க. தெற்கில் மிகப் பெரிய பெரும்பான்மையுடன் வென்றது. தெற்கில் இருந்த பெரும்பாலான தமிழர்கள் ஐ.தே.க.வை ஆதரித்தனர். ஏனெனில் இது தனது தேர்தல் அறிக்கையில், "தமிழ் பேசும் மக்களின் பிரச்சினைகள் என்று ஒரு பகுதியை முன்வைத்தது. மேலும் இந்த விடயம் பற்றி ஒரு

முக்கியமான கருத்தரங்கை அமைக்க உறுதி கூறியது. தேர்தலைப் பின் தொடர்ந்து த.வி.கூ. பாராளுமன்றத்தின் அதிகாரபூர்வமான எதிர்க்கட்சியாயிற்று. ஒரு தமிழ்க் கட்சி இந்த அந்தஸ்தைப் பெறுவது இதுவே முதல் முறை.

பாராளுமன்றத்தின் மூலமாகத் தனது கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்வதில் த.வி.கூ. முனைப்புடன் இருந்தது. 1978 அரசியல் சாசனத்தை வரையவும் அரசியல் சாசனத்தைத் திருத்தி அமைக்கவும் பிரதமர் ஜெயவர்த்தனா அமைத்த பாராளுமன்றத் தேர்வுக் குழுவில் த.வி.கூ. பங்கேற்கவில்லை. இந்தச் சாசனம் ஒரு வலுவான நிர்வாக மாநிலத்தை அறிமுகப்படுத்தியது.

எனினும், 1979 ஆகஸ்டில் நியமனம் செய்யப்பட்ட ஜனாதிபதி கமிஷனில் இது பங்கேற்று, மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகளின் மூலம் அதிகாரத்தை மையத்திலிருந்து பகுதிகளுக்குக் கொண்டு வருவதில் செயலாற்றியது. எனினும் அதே நேரத்தில் தமிழ் ஈழத்துக்கான கோரிக்கைக்கு மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைகள் ஒரு இறுதித் தீர்வாக இருக்காது என்றும் கூறியது.

மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைகள் சட்டம் 1980 ஆகஸ்டில் நிறைவேற்றப்பட்டது. இவற்றுக்கான தேர்தல்கள் 1981 ஜூலை மாதம் நடைபெற்றன. எனினும் அதிகாரப் பரவலாக்கங்களை வலுப்படுத்தும் முயற்சி மீண்டும் தோல்வியானது. வடக்கில் இந்தத் தேர்தல்கள் வன்முறையால் களங்கப்படுத்தப்பட்டன. எல்லாப் பெரும்பான்மைத் தமிழ் மாவட்டங்களிலும் த.வி.கூ. வென்றது. எனினும் அவர்களது வெற்றி அர்த்தமற்றுப் போயிற்று. ஏனெனில் அரசு அதிகாரப் பரவலாக்கலை வலுப்படுத்துவதில் எவ்வித உண்மையான ஆர்வமும் காட்டவில்லை. சபைகளுக்குப் போதிய பணம் தரப்படவில்லை என்றும், முக்கியமான அபிவிருத்தித் திட்டங்களைத் தொடங்கிச் செயற்படுத்தப் போதுமான அளவு அதிகாரங்கள் இன்றி இருந்தன என்றும், காரணமின்றி அரசின் தலையீட்டிற்கு உள்ளாயின என்றும் குற்றச்சாட்டுகள் இருந்தன.

ஆயுதமேந்திய

தமிழர் போராட்டத்தின் தொடக்கம்

த.வி.கூ. தொடர்ந்து பாராளுமன்ற அரசியலில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கும் போதே பிறர் இவ்வழியைக் கேள்வி கேட்டனர். பிரதான தெற்கு அரசியற் கட்சிகளின்பால் அவர்களது அவநம்பிக்கை ஆழமானது. இதனால் கூட, தெற்கில் வாழ்ந்து வந்த தமிழர்களின் பாதுகாப்பும், முதன் முறையாக மலையகத் தமிழர்களின் பாதுகாப்பும் அதிகமான அச்சுறுத்தலுக்கு உள்ளாயின. பொதுத் தேர்தலுக்குப் பின் 1977 ஆகஸ்டில் தமிழர்களுக்கு எதிரான

வன்முறைக்கு நாற்றுக்கணக்கானோர் உயிரிழந்தனர். ஆயிரக்கணக்கானோர் தமது சொந்த இடத்தை விட்டுச் சென்றனர். தெற்கில் இருந்த இவர்களது வீடுகளும், சொத்துக்களும் சூறையாடப்பட்டுத் தீக்கிரையாக்கப்பட்டன.

1970 களில் ஆடிதமேந்திய போராளிகள் ஆளுங் கட்சியுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்த தமிழர்களைக் கொல்லத் தொடங்கினர். பின்னர் அவர்கள் அரசு இலக்குகளைத் தாக்கத் தொடங்கினர். பல சிறு குழுக்கள் உருவாகின. இதனால் பின்னர் டிலிகள் என்று அழைக்கப்பட்ட தமிழ் ஈழ விடுதலைப் டிலிகளும் (LTTE) ஒன்று.³⁵ 1975 இல் அது தமிழ்ப் போராளிகளின் முதன் முறையான அரசியல் கொலைகளுக்குப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டது. இவைகளுள் யாழ்ப்பாணத்தின் தமிழ் மேயரான அல்பிரட் துரையப்பாவினுடையதும் ஒன்று. இவர் பிரதமர் சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்காவின் ஆதரவாளர்.

அரசின் மறுமொழி

இந்த வளர்ச்சிகளுக்கு அரசு வடக்கில் பாதுகாவுகலை வலுப்படுத்துவதன் மூலமும், பாதுகாப்புப் படையினருக்கு மேலும் அதிகாரங்களை அளிப்பதன் மூலமும் மறுமொழியளித்தது. சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்காவின் கீழ் வடக்கு அவசரகாலச் சட்டத்தின் கீழ் ஆளப்பட்டது. இந்நிலை 1961 ஏப்ரலிலிருந்து 1963 ஏப்ரல் வரை தொடர்ந்தது. இதன் பின்னர் வந்த ஆண்டுகளில் விட்டு விட்டு அவசர நிலை பிரகடனம் செய்யப்பட்டது.³⁶ சர்வதேச மன்னிப்புச் சபைப் பிரதிநிதிகள் இலங்கைக்கு 1975 ஜனவரியில் வருகை தந்த போது, 42 இளம் தமிழர்கள் அவசரகாலச் சட்டத்தின் கீழ் விசாரணையின்றி இரண்டரை வருடங்கள் சிறையில் அடைக்கப்பட்டிருந்தனர்.³⁷

பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டம்

1978 ஏப்ரல் மாதம் தமிழ் ஈழ விடுதலைப் டிலிகள் பொலிஸ் அதிகாரி பஸ்டியாம்பிள்ளை மற்றும் இருவரைக் கொலை செய்த பின்னர், ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனாவின் தலைமையிலான ஐ.தே.க. அரசு விடுதலைப் டிலிகள் மற்றும் அது போன்ற நிறுவனங்களைத் தடை செய்தது.³⁸ 1979 ஜூலை மாதம் பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டம் (PTA) கொண்டு வரப்பட்டது. இது முதலில் முன்றாண்டுகள் அமுலில் இருந்தது. பின்னர் 1982 இல் ஒரு நிரந்தரமான சட்டமாயிற்று. பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டம், பாதுகாப்புப் படையினருக்கு மக்களைக் கைது செய்யவும், சிறையிலடைக்கவும் பரவலான அதிகாரங்களைக் கொடுத்தது. சாதாரணமாக அரசியற் சாசனத்தின் கீழ் மக்களுக்குள்ள சட்டரீதியான பாதுகாப்புகளை நிறுத்தி வைத்தது.

இதனால் மனித உரிமைகள் பரவலாகப் பாதிக்கப்பட வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. இதன் மூலம் எந்தவித நீதி விசாரணையும் இன்றி நபர்களை 18 மாதங்கள் வரையிற் சிறையில் அடைக்க முடியும். இது பல்வேறு குற்றங்களை உள்ளடக்கியுள்ளது. இவற்றிற் பெரும் பாலானவை சாதாரண குற்றவியல் சட்டத்தின் கீழ் உள்ளன. இதன் பல குறைகளிற் சில பின்வருவன: இது பின்னோக்கிச் செயற்படலாம். சிறையில் அடைக்கப்படுவதற்கான காரணங்களின் பாதுகாப்புகள் நீக்கப்பட்டன. உண்மையை வரவழைக்கச் சித்திரவதை செய்வதைத் தடை செய்யும் சில பாதுகாப்பு விதிகள் நீக்கப்பட்டன. சம்பந்தப்பட்ட ஓர் அமைச்சரால் ஒரு நபரின் போக்குவரத்துகள் கட்டுப்பாடு செய்யப்படலாம். மற்றும் ஒரு சந்தேகத்துக்குரிய நபரைப் பொதுக் கூட்டங்களிற் பேசுவதிலிருந்து 18 மாதங்களுக்குத் தடை செய்ய அமைச்சரால் இயலும்.

முரண்பாட்டின் அதிகரிப்பு

1981 இல் மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைத் தேர்தல்கள் இறுக்கத்தை அதிகரித்தன. சு.க. தேர்தல்களைப் புறக்கணித்தது. ஐ.தே.க. வடக்கிலும், கிழக்கிலும் த.வி. கூட்டணிக்கு எதிராகத் தமிழ் வேட்பாளர்களை நிறுத்தியது. விடுதலைப் டிலிகள் பல அரசு ஆதரவாளர்களைக் கொன்றது. இவர்களுள் யாழ்ப்பாணத்தின் முக்கிய ஐ.தே.க. வேட்பாளர் மற்றும் காவல் அதிகாரிகள் அடங்குவர். யாழ்ப்பாணத்தில் இரண்டு அரசு அமைச்சர்கள் பிரசாரம் செய்து கொண்டிருந்த போது காவல் துறையானது வன்முறைச் செயலில் ஈடுபட்டுப் பலரைக் கொன்றதுடன் கடை வீதி, ஒரு தமிழ் செய்தித் தாழ் அலுவலகம், த.வி.க. தலைமைச் செயலகம் மற்றும் இறுதியாக மிகவும் அராஜகத்துடன் பொது நூலகத்தையும் அழித்தது. யாழ்ப்பாண நூலகத்தைக் கொளுத்திய போது 95,000 புத்தகங்கள் மற்றும் கையெழுத்துப் பிரதிகள் அழிந்து போயின. இது அரசு அதிகாரிகள் இலங்கைத் தமிழர்களின் சரித்திரம் மற்றும் கலாசாரத்தைத் தாங்கியதாகவே குறிப்பாகக் கருதப்பட்டு முக்கியத்துவம் பெற்றது.

1970 மற்றும் 1980 களில் ஆடிதமேந்திய போராட்டம் வளர்ச்சி பெற்று வலுவடைந்தது. இச் சமயங்களில் வங்கிகள் மற்றும் பிற இலக்குகள் தாக்கப்பட்டன. 1983 ஜூலை வன்முறைக்குப் பின் இது மிகவும் அதிகரித்தது. இது முரண்பாட்டின் அளவில் ஒரு திருப்புமுனையாக அமைந்தது. சில எழுத்தாளர்களால் இது இன்றைய தினத்தின் போரின் தொடக்கத்தைக் குறிப்பதாகக் கூறப்படுகின்றது. 1983 ஜூலை, 23 ஆம் திகதி யாழ்ப்பாணத்துக்கு அருகில் பாதுகாப்புப் பணியில் இருந்த 13 படைவீரர்களை விடுதலைப் டிலிகள் மறைந்திருந்து தாக்கிக் கொன்றது. இதைத் தொடர்ந்து எதிர்விளைவாகக், கொடும்பு மற்றும் பிற தெற்குப்

பகுதிகளில் குடியிருந்த தமிழர்கள் மீது வன்முறை முன் கண்டிராத அளவிற்கு கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டது. நூற்றுக்கணக்கானோர் கொல்லப்பட்டனர். ஆயிரக்கணக்கான வீடுகளும் வியாபார நிலையங்களும் அழிக்கப்பட்டன. இந்தத் தாக்குதல்களில் அதிகாரிகள் ஈடுபாடு பற்றிய ஆதாரங்கள் குலைநடுங்கச் செய்வனவாக உள்ளன.

“பொலிசார் மற்றும் படையினர் அருகில் நின்றபடி தமிழ் மக்களின் மீது தாக்குதல்கள் நடத்துவதை அனுமதித்தனர். இதைவிட மோசமாக அவர்கள் சில சமயங்களில் தாங்களே அந்தத் தாக்குதல்களில் பங்கேற்றனர். (.....) மாவட்டங்களுக்கு வெளியில் இருந்து குண்டர் படையினர் கொண்டு வரப்பட்டன. அவர்கள் தம்மிடம் வாக்காளர் பட்டியலைக் கொண்டிருந்தனர். அவற்றில் இருந்து தமிழ் வீடுகள், கடைகள் இவற்றின் விலாசங்கள் கண்டறியப்பட்டன.”³⁹

இந்த நிலைமையின் தீவிரம் பற்றித் தெளிவான செய்திகள் கிடைத்தும் கூட ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனா இப்பகுதிகளில் வன்முறையைத் தடுக்கத் தடையுத்தரவு போடுவதில் காலந் தாழ்த்தினார். அரசின் ஒரு உறுப்பினர் கூட வன்முறைக்கு எதிராகக் குரல் கொடுக்கவோ, அமைதியை வேண்டிக் கோரிக்கை எழுப்பவோ செய்யவில்லை. இதற்கு மாறாக, அவர்கள் தமிழ்ப் போராளிகளைக் குற்றம் சாட்டினர். அவர்கள் 13 போர் வீரர்களை வடக்கில் கொன்றதுதான் இந்தத் தெற்கில் உள்ள தமிழர்களுக்கு எதிரான வன்முறையின் கட்டவிழ்ப்புக்கும் காரணம் என்று கூறினர். இவ்வாறு திட்டமிட்டு தமிழ் வீடுகள் மற்றும் வியாபாரத் தலங்களைத் தாக்கியது சிங்களவர்களின் எதிர்ச்செயல் என்றும், அது புரிந்து கொள்ளக் கூடியதே என்றும் அதிகாரத்தில் உள்ளவர்கள் விளக்கங்கள்⁴⁰ கூறினர். வெலிக்கடைச் சிறையில் 52 தமிழ்க் கைதிகள் தொடர்ந்து வந்த நாட்களில் சிறைக் காவலர்களின் தெளிவான அனுமதியுடன் சிங்களக் கைதிகளால் கொல்லப்பட்டனர். வடக்கில் பாதுகாப்புப் படையினர் ஆயுதமற்ற தமிழ் மக்களை வரைமுறையின்றிக் கொன்றனர். இது தமது கூட்டாளிகளை விடுதலைப் புலிகள் கொன்றதற்குப் பதிலடி போலத் தோன்றியது. இதில் படை அதிகாரிகளின் ஈடுபாடு பற்றிக் கூறப்பட்ட குற்றச்சாட்டுகள் விசாரிக்கப்படவேயில்லை.

இதைத் தொடர்ந்து வந்த மாதத்தில் பிரிவினையைப் பற்றி அமைதியாகப் பேசுவதற்குக் கூடத் தடை போட்டு ஓர் அரசியற் சாசனத் திருத்தம் கொண்டு வரப்பட்டது. பிரிவினையைப் பற்றி பேசித் “தூண்டி விடுவதை”த் தடை செய்வதன் மூலம், தெற்கில் வன்முறையில் ஈடுபட்டவர்களைத் திருப்பிப்படுத்துவதாக அரசு நம்பியது. இதன் ஒரு விளைவு; த.வி.கூ.யின் அனைத்து அங்கத்தினர்களும் தமது பாராளுமன்றப் பதவிகளைத் துறந்தனர். இந்தத் திருத்தத்தை ஏற்றுக்கொண்டு பிரமாணம் ஏற்க மறுத்ததால் இதைச் செய்தனர். இப்

பிரமாணத்தின்படி இன்றைய சாசனத்தை நிலைநிறுத்திப் பாதுகாக்கவும் இலங்கைக்குள் ஒரு தனி நாடு கேட்பதை ஆதரிக்காமல் இருக்கவும் வேண்டும் என்று இருந்தது.

1983 ஜூலைக்குப் பின்னர், ஆயுதமேந்திய போராளிகளின் குழுக்கள் பல்கிப் பெருகின. இந்த அமைப்புகளுக்கு ஆள் சேர்ப்பதும் மிகவும் வியக்கத்தக்க வகையில் அதிகரித்தது. இவர்கள் தமது அடித்தளத்தைத் தென்னிந்தியாவில் தமிழ் நாட்டில் அமைத்துக் கொண்டனர். இங்கு அவர்கள் பாதுகாப்பான ஒரு டுகலிடத்தைக் கண்டனர். மேலும் மாநில அரசின் ஆதரவையும் பெற்றனர். இந்திய அரசு தனது மௌனமான ஆதரவை வழங்கிப், போராளிகளைப் பயிற்றுவிப்பதிலும், அவர்களுக்கு ஆயுதம் வழங்குவதிலும் பங்கேற்றது.⁴¹

இவ்வாறு அதிகரித்த போராட்டச் செயல்கள் மேலும் மேலும் பாதுகாப்புப் படையினரின் வன்முறைகளுக்குப் பதிலடி கொடுத்தும், மீண்டும் அவர்களால் தாக்கப்படவும் செய்தது. பாதுகாப்புப் படையினரின் முரட்டுத்தனம் பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தினால் (PTA) அவர்களுக்கு கொடுக்கப் பட்டிருந்த அதிகாரங்களினாலும், அவசரகால விதிமுறைகளினாலும் அதிகரித்தது. இவர்கள் பலமுறை சட்டத்திற்குப் புறம்பாகவும் செயற்பட்டனர். தமிழ் குடிமக்கள் பாதுகாப்புப் படையினரால் வரன்முறையின்றிக் கொல்லப்படுவது சாதாரண சம்பவங்களாயின. சில சமயங்களில் போராளிகள் போர் வீரர்கள் அல்லது காவல் துறையினரைத் தாக்கிய இடங்களுக்கு அருகாமையில் எண்ணற்ற மக்கள் கொல்லப்பட்டனர். போராளிகளும் குறிப்பாக விடுதலைப் புலிகள், சிங்கள மக்களைத் தாக்கத் தொடங்கினர். சில சமயங்களில் ஒரே சமயத்தில் பெரும்பாலான எண்ணிக்கையில் அவர்களைக் கொன்றனர்.

1984 இல் பாதுகாப்புப் படையினரின் போர்த்தந்திரங்களில் ஒரு புதிய செயல்முறை தென்படத் தொடங்கியது. ஆயிரக்கணக்கான தமிழ் இளைஞர்கள் படையினரால் சிறைப்படுத்தப்பட்டனர். இவர்களில் பலர் தெற்கில் இருந்த சிறை முகாம்களுக்கு அனுப்பப்பட்ட போதிலும் மிகப்பலர் காணாமற் போகத் தொடங்கினர். இவர்களைக் கைது செய்ததற்குப் பல சாட்சிகள் இருந்தனர். இவர்களது உறவினர்கள் இவர்களைப் பற்றித் தொடர்ந்து படையினரிடம் விசாரித்து வந்தனர். இருந்த போதிலும் இவர்களைப் பற்றி எதுவும் தெரியாது என்று அதிகாரிகள் கூறி விட்டனர். இவர்களின் பெரும்பாலானோர் மீண்டும் காணப்படவேயில்லை. இவர்கள் சித்திரவதை செய்யப்பட்டுக் கொலை செய்யப்பட்டு அழிக்கப்பட்டு விட்டதாக யூகிக்கப்படுகின்றது. உண்மையில் வெளியில் வந்த பல கைதிகள் இத்தகைய செயல்களைக் கண்ணால் கண்டிருந்தனர்.⁴² அவசர கால விதிமுறைகள் இத்தகைய செயல்கள் செய்யப்படுவதைப் பலமுறை

தண்டனை விளைவுகளின்றி ஆதரித்துள்ளன. கைதிகள் பன் நெடுங் காலம் தொடர் டுகள் இன்றி வைக்கப்படலாம். அவர்களது சிறைத் தண்டனைக்கு நீதி விசாரணையிலிருந்து விதிவிலக்கு அளிக்கப்படலாம். சில சமயங்களில் பிரேத பரிசோதனை மற்றும் விசாரணையின்றி உடல்களை எரிப்பதற்கும் பாதுகாப்புப் படையினருக்கு அனுமதி இருந்தது. இதனால், சித்திரவதை மற்றும் நீதியின்றிக் கொல்வதற்கான ஆதாரங்கள் அழிக்கப்பட்டன. தமிழ் இளைஞர்கள் தாம், தமிழராயிருந்த ஒரே காரணத்தால் இத் தகைய கொடுமான வன்முறைகளுக்குப் பாதுகாப்புப் படையினரால் ஆளாக்கப்பட்டதால், மேலும் மேலும் அதிகமானவர்கள் ஆயுதமேந்திப் போராளிகள் ஆனார்கள்.

1985 இன் நடுப்பாகத்தில் யாழ்ப்பணத் தீபகற்பத்தில் ஆயுதமேந்திய போராளிகளின் கை ஓங்கியது. எனினும் அவர்கள் தமிழ்ச் சமூகத்துக்குள்ளேயே எந்தவித எதிர்ப்பையும் பொறுத்துக் கொள்ளவில்லை. தமது பிடிப்பை நிலை நிறுத்திக் கொள்ள அச்சுறுத்தல் மற்றும் கொலை செய்வது இவற்றை நம்பியே அவர்கள் இருந்ததாகத் தெரிகிறது. யாழ்ப்பாணப் பிரஜைகள் குழுவின் அங்கத்தினரும் பாடசாலைத் தலைமை யாசிரியருமான திரு. ஆனந்தராஜா அவர்கள் இவ்வாறு கொல்லப்பட்டவர்களில் ஒருவர். இவர் யாழ்ப்பாணப் பாடசாலைகளுக்கும் இலங்கை ராணுவத்தினருக்கும் இடையே 1985 இல் ஒரு போர் நிறுத்தத்தின் போது ஒரு கிரிக்கெட் போட்டியை ஏற்பாடு செய்ததாகத் தெரிகிறது.⁴³ ஆயுதமேந்திய போராளிக் குழுக்களுக்கு இடையேயான உறவும் இணக்கமானதாக இல்லை. 1986 இல் விடுதலைப் டிலிகள், தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கத்தின் (TELO) நூற்றுக்கணக்கான அங்கத்தினர்களையும், அதன் தலைவரையும் தாக்கிக் கொன்றனர். இது நடந்து சில காலத்திற்குப் பின்னர் ஈழ மக்கள் டிரட்சிகர விடுதலை முன்னணி (EPRLF) யைச் சேர்ந்த பலருக்கும் இதே கதிதான் ஏற்பட்டது. இதன் பின்னர் விடுதலைப் டிலிகள் பிற அரசியற் கட்சிகளையோ, தமிழ் குழுக்களையோ தனது கட்டுக்குள் உள்ள பகுதிகளிற் செயற்பட அனுமதிக்கவில்லை.

இந்தியாவின் தலையீடும் இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தமும்

1980களில் இலங்கையில் அமைதியைக் கொண்டுவர இந்திய அரசு பல முயற்சிகளைச் செய்தது. 1985 ஜூலை மற்றும் ஆகஸ்ட் மாதங்களில் இந்திய அரசின் வற்புறுத்தலால் பூட்டானின் திம்புவில் பேச்சுவார்த்தைகள் நடைபெற்றன. இதில் இந்திய அரசு, ஐந்து போராளிக் குழுக்களின் அங்கத்தினர்கள் மற்றும் த.வி.கூ. இதில் பங்கேற்றனர். ஆனால்

இந்தப் பேச்சுவார்த்தையில் ஒப்பந்தம் எதுவும் ஏற்படவில்லை. தமிழ்ப் பிரதிநிதிகள் வெளிநடப்புச் செய்தனர்.

இந்தியத் தலையீடு இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தத்தில் 1987 ஜூலை மாதம் நிறைவுற்றது. இது ஒரு சில வழிகளிற் தமிழர்களின் குறைகளைத் தீர்க்க முயற்சி எடுப்பது போல் தோன்றியது. இலங்கையின் ஒற்றுமை, அதிகாரம் மற்றும் பிரதேசவாரியான ஒருங்கிணைப்பைப் பாதுகாக்கும் அதே வேளையில், அது அந்த நாட்டைப் பல இன பல்மொழி பன்மைச் சமுதாயம் என்று விவரித்தது. இதில் தனிப்பட்ட கலாசார மற்றும் மொழிவாரித் தனித்துவம் இருந்தது. இது கவனமாகப் பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும். வடக்கு மற்றும் கிழக்குப் பகுதிகளில் இலங்கைத் தமிழர்கள் பிறரோடு கலந்து சரித்திர ரீதியாக வாழ்ந்து வந்துள்ளனர் என்று ஒப்புக்கொண்டது. தீவு முழுவதிலும் டுதிய தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மாகாண சபைகள் உருவாக வழி வகுக்கிறது. இவற்றின் அதிகாரம் மத்திய அரசால் முறைப்படி இவற்றுக்கு ஒப்படைக்கப்படும். வடக்கு மற்றும் கிழக்கு மாநிலங்கள் தற்காலிகமாக ஒரு மாநிலமாக இணைக்கப்படும். இந்த இணைப்பு தொடரப்படலாமா என்று கிழக்கு மாநிலத்தில் முடிவு எடுக்கப்படும். இந்த ஒப்பந்தம் தமிழ் மொழியின் அந்தஸ்து பற்றி ஒரு தற்காலிகமான முன்னேற்றத்தை முன்வைத்தது. அதில் அதிகாரபூர்வமான மொழி சிங்களம் என்றும் தமிழ் மற்றும் ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளும் கூட அதிகார மொழிகளாக இருக்கும் என்றும் கூறியது. ஒப்பந்தம் பகைமைகள் முற்றுப் பெறும் என்றும், போராளிக் குழுக்கள் தமது ஆயுதங்களை ஒப்படைத்து விடுவார்கள் என்றும் வடக்கிலும் கிழக்கிலும் சாதாரண சட்டம் ஒழுங்கு முறைக் கட்டுப்பாடுகள் திரும்ப நிறுவப்படும் என்றும் உறுதி அளித்தது. மேலும் அது 1987 ஆகஸ்டுக்குள் வடக்கு மற்றும் கிழக்கில் அவசர நிலை நீக்கப்படும் என்றும் கூறியது. பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டம் மற்றும் அவசர கால விதிமுறைகளாற் சிறையில் தள்ளப்பட்ட எல்லாக் கைதிகளுக்கும் பொதுவான குற்ற மன்னிப்பு வழங்கப்படும் என்றும் கூறியது. மேலும் கூடுதலாக இந்திய அமைதி காக்கும் படை (IPKF) ஒன்று பகைமையை முடிவுக்குக் கொண்டுவர இலங்கை ஜனாதிபதியால் வரவேற்கப்படலாம் என்றும் கூறியது.

இலங்கை அரசுடனான முரண்பாட்டில் ஈடுபட்டிருந்த போராளிக் குழுக்கள் இந்த ஒப்பந்தத்திற் பங்கேற்கவில்லை. எனினும் இதற்கு முன்னைய பேச்சுவார்த்தைகளில் அவர்கள் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். விடுதலைப் டிலிகள் இந்த ஒப்பந்தத்தை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்தனர். அதன் தலைவரான வே. பிரபாகரன் அதைத் "தமிழர்களின் முதுகிலே ஒரு கத்திக் குத்து" என்று வர்ணித்தார்.⁴⁴

வடக்கிலும் கிழக்கிலும் இந்திய அமைதி காக்கும் படை (IPKF) 1987 ஆம் ஆண்டு ஜூலை

மாதம் 30 ஆம் திகதி வந்து சேர்ந்தது. அது 1990 மார்ச் வரை அங்கே இருந்தது. அது எதிர்பார்த்திராத அளவில் முரண்பாடுகளுக்குள் இழுக்கப்பட்டது. மேலும் அதன் உறுப்பினர்கள் செய்ததாகச் சொல்லப்பட்ட காணாமற் போவது, கொலைகள் மற்றும் பிற மனித உரிமைக்கு எதிரான செயல்களால் அதன் பெயர் களங்கமடைந்தது.⁴⁴ முன்னர் இந்தியா விடுதலைப் புலிகளுக்கு அடைக்கலமும், ஆயுதங்களும் தந்து உதவியது போக, இப்போது இந்தியத் துருப்புகள் விடுதலைப் புலிகளுடன் போரிட வேண்டியதாயிற்று. பிற போராளிக் குழுக்கள் விடுதலைப் புலிகளுக்கு எதிராக இந்திய அமைதி காக்கும் படையுடன் இணைந்து கொண்டன.

ஒப்பந்தத்தை அமுல்படுத்துவதற்காக, அரசியல் சாசனத்தின் 14 ஆவது திருத்தம் 1987 நவம்பரில் கொண்டு வரப்பட்டது. அது நாட்டின் அதிகாரபூர்வமான மொழிகளை மறுவரையறை செய்து தமிழ் கூட ஒரு அதிகார பூர்வமான மொழி என்றும், ஆங்கிலத்தை 'இணைப்பு மொழி' என்றும் கூறியது. அது மாகாண சபைகளுக்கும் ஏற்பாடு செய்தது. புதிதாக உருவாக்கப்பட்ட வடகிழக்கு மாகாண சபைக்கான தேர்தல்கள் 1988 நவம்பரில் நடத்தப்பட்டன. இதில் ஈழ மக்கள் டிரட்சிகர முன்னணி வென்றது. எனினும் இந்தக் சபை குறுகிய காலமே உயிர் வாழ்ந்திருந்தது. இந்திய அமைதி காக்கும் படை தீவை விட்டு 1990 ஆம் ஆண்டு சென்ற பின், விரைவில் அது கலைக்கப்பட்டது.

ஒப்பந்தம் கையெழுத்திடப்பட்ட போது குழுக்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டதை விட அதிகமான அதிகாரங்கள் அவற்றிற்குக் கொடுக்கப்படும் என்று தமிழ் குழுக்கள் நினைத்தன. பதின்முன்றாவது திருத்தத்தின் கீழ் அதிகளவான கட்டுப்பாடு மத்திய அரசு எடுத்துக் கொண்டது என்றும் இதனால் அதிகாரங்களின் வரையறை தெளிவாக இல்லை என்றும் தேவையான வளங்கள் கிடைக்கப் பெறவில்லை என்றும் குறை கூறின. 1989 செப்டம்பரில் ஈ.ம.பு.மு. 'இலங்கை அரசு பணி, பணியாளர்கள் மற்றும் நிதி இவற்றைப் பொறுத்தவரையில் மாநிலங்களுக்கு அதிகாரத்தைத் தானாகவே பிரித்து வழங்காது என்று முடிவு செய்தது. மீண்டும் ஒரு முறை அதிகாரத்தைப் பிரித்து வழங்கும் முயற்சி தோல்வி அடைந்தது.

தெற்கில் ஒப்பந்தத்தின் பாதிப்பு

இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தமும், வடக்கிலும் கிழக்கிலும் இந்தியத் துருப்புகள் வந்து இறங்கியதும், தெற்கில் உள்ள தேசிய வாதிகளால் தேசிய ஆட்சித் தலைமைக்கு இடர் விளைவிப்பதாகவும், தீவின் ஒற்றுமைக்கு அபாயத்தை விளைவிப்பதாகவும் புரிந்து கொள்ளப்பட்டன. இந்தியாவின் ஏகாதிபத்திய நோக்கம் பற்றிய

சரித்திரபூர்வமான பழைய அச்சங்களுக்கு இந்தியத் தலைவிடு தெற்கில் எரியூட்டியது. எனவே தெற்கில் இதற்கு மிக அதிகமான எதிர்ப்பு இருந்தது. ஜனதா விழுத்திப் பெரமுன (JVP) அதற்குள் அணி திரட்டத் தொடங்கி விட்டது. இதற்கான உணர்வுபூர்வமான மையத்தை இந்தியத் தலைவிடும், ஒப்பந்தமும் அதற்குக் கொடுத்தன. 1987 இல் குறிப்பாக அரசின் உறுப்பினர்கள் மற்றும் ஆதரவாளர்களை இலக்கு வைத்து ஓர் ஆயுதக் கிளர்ச்சியை அது தொடங்கியது. மேலும் ஒப்பந்தத்தை ஆதரித்த எதிர்க்கட்சிக் குழுக்கள் மற்றும் ஆதரவாளர்களையும் அது குறி வைத்தது. இந்த எழுச்சி வேகமாக உயர்ந்தது. மேலும் மேலும் வன்முறையானது. இது நாட்டின் பொருளாதாரத்தை அச்சுறுத்தியது. ஏனெனில் ஜே.வி.பி. வேலை நிறுத்தங்களுக்கு அறைகூவல் விடுத்தது. அதற்குக் கீழ்ப்படியாதவர்களைக் கொன்று விடுவதாக அச்சுறுத்தியது. அரசு தனது ராணுவத்தை தெற்கில் செலுத்தி ஜே.வி.பி. யின் வெறியை அதைவிட மோசமான தனது மிருகத்தனத்தால் சந்தித்தது. வன்முறைக்குப் பதிலடி வன்முறை என்ற யுக்தியைப் பயன்படுத்தி சாதாரண உடையணிந்த கொலைக் குழுக்கள் இலக்கங்கள் குறிக்கப்படாத வாகனங்களில் வந்து மக்களை அவர்களது வீடுகளில் இருந்து பெரும்பாலும் இரவு நேரங்களில் அழைத்துச் சென்றனர். இவர்கள் மீண்டும் காணப்படவேயில்லை. சாலையோரங்களிலும், நதிக் கரைகளிலும் அதிகமான சிதிலம் செய்யப்பட்ட, மற்றும் எரிந்து போன உடல்கள் காணப்பட்டன. இவர்கள் கிளர்ச்சி எதிர்ப்பின் பலிகள் என்று கருதப்பட்டது. பத்தாயிரக் கணக்கானவர்கள் கொல்லப்பட்டனர். அல்லது காணாமல் போனார்கள். 1989 இன் முடிவிற்குள் ஜே.வி.பி. தலைவர்களில் ஒருவரைத் தவிர மற்ற அனைவரும் பிடிப்பட்டனர். அல்லது கொல்லப் பட்டனர். தெற்கின் கிளர்ச்சி ஒரு முடிவுக்கு வந்தது.⁴⁶

இந்தியத் துருப்புகள் பின்வாங்கிக் கொண்டதும் ஈழத்தின் இரண்டாவது போரும்

1988 இன் இறுதியில் ஒரு புதிய சனாதிபதி தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். தனக்கு முன்பிருந்தவரின் கட்சியைச் சேர்ந்தவராக இருந்த போதிலும் ரணசிங்க பிரேமதாச எப்போதுமே ஒப்பந்தத்தை எதிர்த்து வந்திருக்கிறார். ஒப்பந்தம் முழுமையாக அமுல்படுத்தப்படும் வரையில் தாங்கள் வடக்கிலும் கிழக்கிலும் இருப்பதாக இந்தியா தனது நோக்கத்தை வெளிப்படுத்திய போதும் அதிபர் பிரேமதாசா இ.அ. படை வெளியேறிவிட வேண்டும் என்ற தீர்மானத்தில் இருந்தார். இது 1989 ஜூலைமீல் இறுதியாக ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டது.

1989 ஏப்ரலில் பிரேமதாசா விடுதலைப் புலிகளுடன் பேச்சுவார்த்தைகளில் நுழைந்திருந்தார். இந்தக் கூட்டங்களின் அறிக்கைகளோ குறிப்புகளோ

அதிகாரபூர்வமாக வைத்துக் கொள்ளப்படவில்லை. ஆனால் இரு தரப்பிலும் ஒரு பொதுவான நோக்கம் இ. அ. படையை வெளியேற்றுவதுதான். இ. அ. படைக்கு எதிராகப் பயன்படுத்தும்படி விடுதலைப் டுலிகளுக்கு ஆயுதங்களை அரசு கொடுத்ததாகப் பரவலாக நம்பப்படுகிறது. மேலும் இ. அ. படை சென்ற பின்னர், வடக்கிலும் கிழக்கிலும் மாகாண சபைகளுக்கான தேர்தல் நடத்தப்படும் வரை சட்டம் ஒழுங்கு இவற்றுக்கு விடுதலைப் டுலிகள் பொறுப்பாக இருக்கும் என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது என்றும் கூறப்படுகிறது. மேலும் அவர்கள் அரசுத் துருப்புக்களை முகாம்களில் கட்டுப்படுத்தி வைக்கவும் ஒப்புக்கொண்டனர். இந்தச் சமயத்தில் விடுதலைப் டுலிகள் வடக்கிலும் கிழக்கிலும் மெய்யான கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டு இருக்கும்.

1989 செப்டம்பருக்குப் பின் இந்தியா தனது துருப்புக்களை வாபஸ் வாங்கிக் கொள்ளத் தொடங்கியது. அப்போது அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுவதற்காக விடுதலைப் டுலிகள் விரைவில் வந்து இடத்தைப் பிடித்தனர். இ.அ. படை ஆயிரக்கணக்கான இளைஞர்களையும், இளம் யுவதிகளையும் “தமிழ் தேசிய இராணுவம்” (TNA) என்ற அமைப்பில் சேர்க்கவும், பயிற்சியளிக்கவும் சில சமயங்களில் வற்புறுத்தலுக்கு உள்ளாக்கி உதவியது. இது இ.அ. படை திரும்பச் சென்று விடும் என்ற எதிர்பார்ப்பில் நிகழ்ந்தது. ஆனால் இது விடுதலைப் டுலிகளின் அச்சுறுத்தலை நீக்கப் போதுமானதாக இல்லை. இ. அ. படை திரும்பச் சென்ற போது விடுதலைப் டுலிகள் மற்றும் த.தே. இராணுவத்துக்கு இடையிலான போர்களில் பலத்த உயிர்ச்சேதம் ஏற்பட்டது. இந்தியத் துருப்புகள் விட்டுச் சென்ற பகுதிகளை விடுதலைப் டுலிகள் கைப்பற்றிக் கொண்டனர். அப்போது விடுதலைப் டுலிகளுக்கும் பிற ஆயுதமேந்திய தமிழ் குழுக்களுக்கும் இடையில் கூட மோதல் ஏற்பட்டது. ஒப்பந்தத்திற்கு ஆதரவு தந்த தமிழ் குழுக்களின் உறுப்பினர்கள் மற்றும் ஆதரவாளர்கள் ஆயிரக்கணக்கில் விடுதலைப் டுலிகளை எதிர்த்து, இந்தியாவிற்கு ஓடிச் சென்று தப்பினர்.

இலங்கையில் இந்திய அமைதிப்படை தங்கியிருந்த போது விடுதலைப் டுலிகள் பல்வேறு குற்றங்களைப் புரிந்தனர். இதனுட் சிங்கள மற்றும் முஸ்லிம் கிராம மக்களைக் கொலை செய்வது, மேலும் தங்களை எதிர்த்ததாக அல்லது தங்களுக்கு எதிராக உளவு கூறியதாகச் சந்தேகப்பட்ட தமிழ் நபர்களைக் கொலை செய்வது முதலியன அடங்கும். விடுதலைப் டுலிகளினால் தாங்கள் செய்ததாகச் சொல்லிக் கொள்ளப்பட்ட அரசியல் கொலைகள் வடக்கு மற்றும் கிழக்குப் பகுதிகளில் மட்டும் நடக்கவில்லை.

இந்திய அமைதிப்படை சென்று விட்டவுடன் அரசு மற்றும் தமிழ் ஈழ விடுதலைப் டுலிகளுடனான பேச்சுவார்த்தைகள் முறிந்து விட்டன. பிற

விஷயங்களோடு கூட, விடுதலைப் டுலிகள், பிரிவினையைத் தடைசெய்யும் அரசியல் சாசனத்தின் ஆறாவது திருத்தத்தைத் தள்ளுபடி செய்யும்படி வேண்டியது. எதிர்க்கட்சிகளின் எதிர்ப்பினால் அவ்வாறு செய்யமுடியாது என்று அரசு கூறியது. கூடுதலாக, தெற்கில் ஓர் அனைத்துக் கட்சிக் கருத்தரங்கைப், பெருகி வரும் வன்முறைக்கான தீர்வைக் காண வேண்டி அரசு ஏற்பாடு செய்தது. அது பிற தமிழ் கட்சிகளுடன் பேச்சு வார்த்தையில் இறங்கியது. இதை விடுதலைப் டுலிகள் வெறுத்தனர். தமிழ்ச் சமுதாயத்தினரின் ஒரே பிரதிநிதியாகத் தாம் நடத்தப்பட வேண்டும் என்று வலியுறுத்தியது. 1990 ஜூனில் விடுதலைப் டுலிகள் போர் நிறுத்தத்தை உடைத்து கிழக்கில் உள்ள காவல் நிலையங்களைத் தாக்கிப் பல காவல் அதிகாரிகளைக் கொன்றதுடன், மேலும் பலரைச் சிறைப் பிடித்துச் சென்றனர். இது இரண்டாம் ஈழப்போர் என்று அழைக்கப்பட்டதன் தொடக்கமாக இருந்தது.

தெற்கில் கிளர்ச்சிக்கு எதிரான செயற்பாடுகள் முடிந்தவுடன், இலங்கை ராணுவம் விரைவாகக் கிழக்குப் பகுதிகளுள் நுழைந்து விடுதலைப் டுலிகளின் தாக்குதலுக்குப் பின்னர் அவர்கள் இருந்த பிரதேசங்களைக் கைப்பற்ற முனைந்தது. போரின் முதல் மாதங்களில், அவர்கள் தெற்கில் சமீபத்தில் கடைப்பிடித்தது போன்ற அதே செயற்பாடுகளைக் கடைப்பிடித்தனர். ஆயிரக் கணக்கான மக்கள் கொல்லப்பட்டனர். கைது செய்யப்பட்ட பின் மாயமாய் மறைந்தனர். ராணுவத்தினர், முக்கிய நகரங்கள் மற்றும் கிழக்குப் பகுதிகளின் சாலை வழிகளைக் கைப்பற்றித் தங்கள் அதிகாரத்தின் கீழ் கொண்டு வருவதில் முனைப்புடன் இருந்தனர். இச்செயற்பாடுகள் வலுவியா மற்றும் மன்னார் பகுதிகளிலும் நடைபெற்றன. பலபேர் ராணுவத்தினரால் தமது வீடுகளிலிருந்து கொண்டு செல்லப்பட்டுப் பின்னர் மீண்டும் காணப்படவே இல்லை. கொலை செய்யப்படுவதில் இளைஞர்கள் மிகவும் அதிகமாகப் பாதிக்கப்பட்டனர். ஆனால் வயதான ஆண்கள், பெண்கள், சிறுவர்கள் மற்றும் குழந்தைகளும் கூடப் பலியானார்கள். அகதி முகாம்கள் கூடப் பாதுகாப்பான இடங்களாக இருக்கவில்லை. பல சமயங்களில் நாற்றுக்கும் மேற்பட்ட பேர்கள் ராணுவத்தினரால் முகாம்களிலிருந்து கொண்டு செல்லப்பட்ட பின்னர் ஒருபோதும் கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை. எரிக்கப்பட்ட மற்றும் சிதிலம் செய்யப்பட்ட உடல்கள் தெருக்களின் பார்வைக்கு வைக்கப்பட்டன. குறியீடுகள் இல்லாத வாகனங்கள் நகரத் தெருக்களில் திரிந்து சென்றன; அவற்றிற் சென்றவர்கள் தங்கள் விருப்பப்படி மக்களைக் கடத்திச் சென்றனர்.

வடக்கில், போர் மீண்டும் தொடங்கப் பட்டவுடன் யாழ்ப்பாணம் முற்றுகையின் கீழ் வந்தது. யாழ்ப்பாணக் கோட்டையில் இருநூற்று நாற்பது பொலிசாரும், படை வீரர்களும் சிக்கிக்

கொண்டிருந்தனர். இதைச் சுற்றி விடுதலைப் டுலியினர் முற்றுகையிட்டு இருந்தனர். 1990 ஜூன் 25 ஆம் திகதி அரசு ஒரு நீண்ட போராட்டத்தில் இறங்கி நகரத்துக்குள் வெடிகுண்டுகள், ஏவுகணைகள் மற்றும் கைக்குண்டுகளை எறிந்தது. இந்தத் தாக்குதல் 107 நாட்கள் தொடர்ந்தது. இவ்வளவு தூரம் ராணுவத்தின் செயற்பாடுகள் இருந்த போதிலும் பலபேர் அவ்விடத்தை விட்டு ஓடி விட்டதால், குடிமக்களின் சேதம் ஓரளவு குறைவாகவே இருந்தது. எனினும் சொத்துக்கள் பெருமளவில் சேதம் அடைந்தன.

1991 வடக்கிற்குக் கொண்டு செல்லப்படும் பொருட்களுக்குத் தடையுத்தரவு போடப்பட்டது. இத்தடை மருந்துப் பொருட்கள், எரிபொருள் மற்றும் உரங்களுக்கும் கூடப் போடப்பட்டது. சோப்டிகளும், சானிடரி டவல்களும் தடை செய்யப்பட்டன. தீபகற்பத்தில் மக்களுக்கான உணவுப் பொருட்கள் கிடைப்பது மிகவும் குறைவாயிற்று. அரசு தேவையான அளவு உணவுகளைக் கப்பலில் அனுப்பத் தவறியது. யாழ்ப்பாணக் குடிமக்கள் கமிட்டி மற்றும் பல அரசுசாரா நிறுவனங்கள் மீண்டும் மீண்டும் பலமுறை வேண்டியும் இது செய்யப்படவில்லை.”

1990 ஜூன் மாதம் தொடங்கி, ஈ.ம.டி. முன்னணியைத் தவிர ஒப்பந்தத்தின் ஆதரவாளர்களான போராளிக் குழுக்களின் உறுப்பினர்கள் விடுதலைப் டுலியினருக்கு எதிரான இயக்கத்தில் அரசுத் துருப்டுகளுடன் சேர்ந்து வடக்கிலும் கிழக்கிலும் செயற்பட்டனர். ஈழத்தின் இரண்டாவது போரின் முதல் மாதங்களிலேயே கிழக்கில் இருந்த நகரங்கள் மற்றும் அவற்றுக்கிடையே உள்ள சாலைகளைப் படையினர் தமது சுட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்து நிலை நிறுத்தினர். வடக்குப் பகுதி, விடுதலைப் டுலியினரின் சுட்டுப்பாட்டுக்குள் இருந்தது. வடக்கு மற்றும் கிழக்கில் எஞ்சியிருந்த பெரிய பகுதிகள் இவ்விரண்டு தரப்பினருக்கிடையேயும் சிக்கிக் கொண்டிருந்தன.

விடுதலைப் புலிகளால் செய்யப்பட்டவை என்று கூறப்பட்ட அரசியற் கொலைகள் இந்தக் காலகட்டத்தின் முழுவதிலும் தொடர்ந்தன. 1990 மே மாதத்தில், கொழும்பில் ஒரு ஈ.ம.டி. முன்னணி எம்.பி. கொல்லப்பட்டார். 1990 ஜூன் மாதத்தில் ஈ.ம.டி. முன்னணியின் பதினான்கு அங்கத்தினர்கள் இந்தியாவில் சென்னையில் கொல்லப்பட்டனர். தொடர்ந்து வந்த வருடத்தில் அரசுத் தலைவர்கள் இலக்கு வைக்கப்பட்டனர். 1991 மார்ச் மாதம் இலங்கையின் பாதுகாப்பு மந்திரியான ரஞ்சன் விஜேயரத்ன கொல்லப்பட்டார். மற்றும் 1991 செப்டெம்பர் மாதத்தில் இந்தியப் பிரதம மந்திரி ராஜீவ் காந்தி ஒரு தற்கொலை வெடிகுண்டு போராளி மூலம் கொல்லப்பட்டார். இத்தகைய கொலைகள் தொடர்ந்தன. 1993 மே மாதம் அதிபர் பிரேமதாச கொழும்பில் ஒரு தற்கொலை வெடிகுண்டு போராளியினால் கொல்லப்பட்டார். விடுதலைப்

புலிகளினால் செய்யப்பட்டதாகச் சொல்லப்படும் பிற முக்கியமான தலைவர்களின் கொலைகள்: ஜனநாயக ஐக்கிய தேசிய முன்னணி (DUNF) எதிர்க்கட்சியின் தலைவரான எல். அத்துலத் முதலி மற்றும் காமினி திசநாயக்க. பின்னவர் 1994 ஆம் ஆண்டு நவம்பரில் ஐ.தே. கட்சியின் சனாதிபதி வேட்பாளராகப் போட்டியிட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது கொல்லப்பட்டார்.

ஓர் அரசியல் தீர்வைக் கண்டுபிடிப்பதற்குத் தோல்வியுற்ற முயற்சிகள்

1991 இல் அதிபர் பிரேமதாச முரண்பாட்டிற்கு ஓர் அரசியற் தீர்வு காண ஒரு பாராளுமன்றத் தெரிவுக் குழுவை அமைத்தார். இந்த விவாதங்களில் விடுதலைப் புலிகள் ஈடுபடவில்லை. ஆனால் பிற தமிழ் கட்சிகள் ஈடுபட்டிருந்தன. 1993 வரை தெரிவுக் குழு தன் பணியைத் தொடர்ந்தது. எந்த அளவு அதிகாரங்கள் மாற்றிக் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்பதில் முன்னேற்றம் காணப்பட்டாலும் அதை எவ்வாறு கொடுப்பது என்பது தடையாக நின்றது. வடக்கும் கிழக்கும் இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தத்தில் முடிவானபடி இணைந்து இருக்குமா என்பது பற்றி ஓர் ஒருமித்த கருத்துக்கு இவர்களால் வரமுடியவில்லை. பிற அங்கத்தினர்கள் வடக்கிற்கும் கிழக்கிற்கும் தனிப்பட்ட மாநிலக் குழுக்கள் அமைக்கப்பட வேண்டும் என்று ஒப்புக் கொண்டபோது தமிழ் கட்சிகள் இந்தத் தேர்வுக் குழுவிலிருந்து பின்வாங்குகிறார்கள். எனவே இப்பயிற்சி இம்முறையும் தோல்வியில் முடிவுற்றது.⁴⁸

1993 மே மாதம் 1 ஆம் திகதி பிரேமதாச கொலை செய்யப்பட்ட பின்னர், பிரதம மந்திரி டிங்கிரி பண்டா விஜேதுங்கா சனாதிபதியாகப் பதவியேற்று மீதியிருந்த பதவிக் காலத்திற்குப் பதவி வகித்தார். இவர் முரண்பாட்டிற்கு எந்தவித அரசியற் தீர்வையும் காண முயற்சி எடுக்கவில்லை. சிறுபான்மையினரின் உரிமைகள் குறித்துக் கவலையுற்று இருந்த பலருக்கும் திகைப்பூட்டும்படி இவர் மீண்டும் மீண்டும் “இலங்கையில் இனப்பிரச்சினை இல்லை. நாடு ஒரு பயங்கரவாதப் பிரச்சினையால் பாதிக்கப்பட்டுள்ளது. இதற்கு ராணுவத்தீர்வு மட்டுமே தேவை” என்ற கருத்தை வெளிப்படுத்தினார்.

1995 ஆம் ஆண்டின் பகைமைகளின் முடிவும் முன்றாம் ஈழப் போரும்:

1994 ஆகஸ்ட் மாதம் நடந்த பாராளுமன்றத் தேர்தலில் புதிதாக அமைக்கப்பட்ட மக்கள் கூட்டணி (PA) சந்திரிகா பண்டாரநாயக்காவின் தலைமையில்

மிகக் குறைவான வாக்கு வித்தியாசத்தில் வெற்றி பெற்றது. சந்திரிகா பண்டாரநாயக்கா குமாரதுங்க சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர். இவர் சென்ற பிரதம மந்திரிகளான எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி. மற்றும் சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்காவின் டுதல்வி ஆவார். இவ்வாறு பதினேழு வருடங்களாகத் தொடர்ந்த ஐ.தே. கட்சியின் ஆட்சி முடிவுற்றது. இப்போது நிறைய நல்ல எதிர்பார்ப்புகள் இருந்தன. எல்லாச் சமூகத்தினரின் உரிமைகளையும் பாதுகாக்கக் கூடிய ஒரு நீதிநிறைந்த அமைதிக்கு முயற்சி செய்ய மக்கள் கூட்டணி (PA) உறுதியளித்தது. மேலும் அரசியற் சாசனத்தில் கணிசமான திருத்தங்களைக் கொண்டு வரவும் உறுதியளித்தது. மூன்று மாதங்களாகச் சந்திரிகா குமாரதுங்கா பிரதம மந்திரியாக இருந்தார். அப்போது விஜேதுங்க சனாதிபதிப் பதவியில் இருந்தார். இந்தக் காலகட்டத்தில் குமாரதுங்கவின் அரசு, வடக்குக்குக் கொண்டு செல்லத் தடை செய்யப்பட்ட பொருள்களின் மீதான கட்டுப்பாட்டைத் தளர்த்தியது. மேலும் குற்றச் சாட்டுகளின்றி சிறையில் வைக்கப்பட்டிருந்த பல தமிழ்க் கைதிகளை விடுதலை செய்தது. விடுதலைப் புலிகளும் தாம் காவலில் வைத்திருந்த பல காவல் அதிகாரிகளையும் விடுதலை செய்தனர். அரசு மற்றும் விடுதலைப்புலிகளின் பிரதிநிதிகளிடையே முதற் சுற்றுப் பேச்சுவார்த்தைகள் நடத்தப்பட்டன. ஆனால் எதிர்கட்சி மற்றும் ஐ.தே. கட்சி வேட்பாளரான ஜி. திசாநாயக்கா மற்றும் ஐம்பது பேர்கள் தேர்தற் பிரசாரத்தின் போது, சனாதிபதித் தேர்தலுக்கு இரண்டு வாரங்களே இருந்த சமயத்தில் ஒரு தற்கொலை வெடிகுண்டுப் போராளியாற் கொலை செய்யப்பட்ட போது மேற்கொண்டு கூட்டங்கள் நிறுத்தப்பட்டன.

1994 நவம்பர் மாதம் சந்திரிகா குமாரதுங்கா முன் கண்டிராத அளவு; 64 சத வீதம் வாக்குகளைப் பெற்றுப் பிரமாண்டமான வெற்றியைப் பெற்றார். இவர் திசாநாயக்காவின் விதவையான சிறிமாவுக்கு எதிராக நின்று ஜெயித்தார். குமாரதுங்காவின் மகோன்னதமான வெற்றியில் முஸ்லிம், தமிழ் மற்றும் சிங்களவர்களின் வலுவான ஆதரவு பங்கு வகித்தது. இதன் மூலம் மக்கள் மிக வலுவாக அதேயை விரும்புகிறார்கள் என்று கூறப்பட்டது. சனாதிபதியானவுடன் குமாரதுங்கா உடனடியாக, விடுதலைப்புலிகளுடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்தத் தான் எண்ணியிருப்பதாக அறிவித்தார்.

1995 சனவரி எட்டாம் தேதி அரசும் விடுதலைப்புலிகளும் "பகைமைக்கு முடிவுக் கட்டுவதாக ஒப்புக்கொண்டனர்." ஆனால் பேச்சுவார்த்தைகள் அம்மாதத்தின் பிற்பகுதியிற் தடைப்பட்டன. ஏனெனில் இருதரப்பினராலும் நான்காவது சுற்றுப் பேச்சுவார்த்தைகளுக்கான நிகழ்ச்சி நிரல் மற்றும் தேதிகள் பற்றி ஒரு முடிவுக்கும் வர இயலவில்லை. ஏப்ரல் மாதம் வரையில் இந்த நான்காவது சுற்றுப் பேச்சுவார்த்தை

நடைபெறவில்லை. இதற்கிடையில் விடுதலைப்புலிகள் தமது நான்கு கோரிக்கைகளை நிறைவேற்ற அரசுக்கு ஒரு காலக்கெடு வைத்தது. அவை, ராணுவத்தின் முக்கியத்துவம் இன்றி, வடக்கிற்குச் செல்ல வேண்டிய பொருள்களின் மீதான தடையுத்தரவை நீக்குதல், மீன்பிடித்தலுக்கான தடைகளை நீக்குதல், பூநகரியின் இராணுவ முகாமை விலக்கி விடுதல், மற்றும் விடுதலைப்புலிகள் கிழக்குப் பகுதியில் ஆயுதம் தாங்கிச் செல்லச் சுதந்திரம் அளித்தல் ஆகும். அரசின் மறுமொழி பற்றி விடுதலைப்புலிகள் திருப்தியுறவில்லை. அது சனாதிபதிக்கு ஒரு கடிதம் அனுப்பியது. அதில் தான் பேச்சுவார்த்தை களிலிருந்தும் பகைமையை நிறுத்திக் கொள்வதிலிருந்தும் பின்வாங்கிக் கொள்வதாகவும், கூறப்பட்டிருந்தது. அத்தோடு அது திருகோணமலைத் துறைமுகத்திலிருந்த இரண்டு கடற்படைக் கப்பல்களை வெடிவைத்து தகர்த்தது.⁴⁹ இந்தத் தாக்குதலைத் தொடர்ந்து கிழக்கில் காவல் மற்றும் முகாம்களும் தாக்கப்பட்டன. ஏப்ரல் முப்பதாம் தேதி விடுதலைப்புலிகள் முதன்முறையாக ஏவுகணையைப் பயன்படுத்தி யாழ்ப்பாணத்தின் மேல் பறந்து கொண்டிருந்த ஒரு விமானப்படை விமானத்தைச் சுட்டு வீழ்த்தினர். அதில் இருந்த 52 பேரும் உயிரிழந்தனர். (பாதுகாப்பு அதிகாரிகள் முன்னைய தினம் வீழ்ந்த விமானம் இயந்திரக் கோளாறு காரணமாக விழுந்தது என்றும் ஏவுகணையால் அது தாக்கப்படவில்லை என்றும் தொடர்ந்து வற்புறுத்தினர்.)⁵⁰ முன்றாவது ஈழப்போர் தொடங்கி விட்டிருந்தது.

1995 மே மாதம் 25-26 திகதிகளில் முன்றாம் ஈழப்போரின் குடிமக்களின் மீதான முதல் தாக்குதல் நடந்தது. திருகோணமலை மாவட்டத்தில் இருந்த ஒரு சிங்கள கிராமமான கலராவா என்ற இடத்தில் விடுதலைப்புலிகள் தாக்குதல் நடத்தி குறைந்தபட்சம் 42 பேரைக் கொன்றனர். மே மாதம் 26 ஆம் திகதி பொலநறுவை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த டிம்புலாகலர் வில் வசித்த ஒரு டுகழ்பெற்ற டுத்தமதப் பிக்கு கொல்லப்பட்டார். இதுவும் விடுதலைப்புலிகளின் செயல்போலத் தோன்றியது. அவர் விடுதலைப் புலியினரை வெளிப்படையாக விமர்சித்து வந்தார். மேலும் அப்பகுதியில் சிங்களவர்களின் குடியேற்றம் அமைவதைத் தீவிரமாக ஆதரித்து வந்தார்.

இவ்வாறு பகைமைகள் தொடர்ந்து வந்த போது அரசுத் துருப்புக்களினாற் செய்யப்பட்ட சட்டத்திற்குப் புறம்பான கொலைகள் மற்றும் காணாமற் போதல் போன்றவை தெரிவிக்கப்பட்டன. இரண்டாவது ஈழப்போரின் முதல் மாதங்களில் நிகழ்ந்ததைவிட இது மிகவும் குறைவு என்றாலும் தீவிரமான கவனத்தை இவை ஈர்க்குமளவு முக்கியமானவையாக இருந்தன. 1995 மே மாதத்தில் சர்வதேச மன்னிப்புச் சபை குறைந்த பட்சம் பன்னிரண்டு சட்டத்துக்குப் புறம்பான கொலைகளைப் பற்றிய விவரம் பெற்றது. மேலும்

அரசு காவலில் வைக்கப்பட்ட பலர் காணாமற் போனதாகவும் தெரியவந்தது.⁵¹ சில விமர்சகர்கள், முந்தைய வருடங்களுடன் ஒப்பிடும்போது உள்ளூர் மட்டத்திலுள்ள தலைமை அதிகாரிகளும் சனாதிபதி மட்டத்தில் அரசும் இத்தகைய அத்துமீறல்கள் பற்றிக் கூடுதல் அக்கறை காட்டினர் என்றும், விசாரணைகளைச் செய்து ஒழுங்குமுறை நடவடிக்கைகளில் இறங்கினர் என்றும் குறிப்பிட்டனர்.⁵² வடபகுதி மீதான தடையும் நடைமுறைக்கு வந்தது.

ஜூலைமீல் அரசுத் துருப்புகள் யாழ்ப்பாண நகரைக் கைப்பற்ற ஒரு பிரதான இராணுவத் தாக்குதலை நடத்தி டிசம்பர் மாதத்தின் தொடக்கத்தில் அதைக் கைப்பற்றவும் செய்தனர். விடுலைபட்டிலிகள் நகரத்தைக் கைவிட்டனர். கிட்டத்தட்ட மொத்த மக்கள் தொகையும் அங்கிருந்து ஓடிவிட்டது. இவ்வாறு இடம் பெயர்ந்தவர்களின் எண்ணிக்கை 100,000 என்று அரசு தரப்பிலும், 500,000 என்று விடுதலைபட்டிலிகளினாலும் கூறப்பட்டது. அரசுத் துருப்புகளின் செயல்களைப்பற்றி வெளியிடுவதை உள்ளூர்ப் பத்திரிகைகள் தணிக்கை செய்ய வேண்டும் என்ற கட்டுப்பாடு செப்டெம்பரில் விதிக்கப்பட்டுப் பிரதான தாக்குதல் முடிவடைந்த பின்னரே தளர்த்தப்பட்டது. போராட்டம் நடந்த பகுதிகளில் பத்திரிகையாளர்கள் அனுமதிக்கப்படவில்லை. எனவே போர் நடந்த விதத்தைப் பற்றியோ முரண்பாட்டினால் இடம்பெயர்ந்த குடிமக்களின் எண்ணிக்கை பற்றியோ, அவர்கள் எந்த நிலைமைகளில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார்கள் என்பது பற்றியோ சுதந்திரமான அறிக்கைகள் எவையும் இருக்கவில்லை.

அதிகாரப் பகிர்வு தொடர்பான 1995 ஆகஸ்ட் மாதத் திட்டம்

வடக்கிலும் கிழக்கிலும் போர் தொடர்ந்து கொண்டிருந்த பொழுது, 1995 ஆகஸ்ட் மாதத்தில் அதிபர் குமாரதுங்கா எட்டுப் பிரதேசங்களுக்கு அதிகாரத்தை மாற்றிக் கொடுப்பதற்கான தனது அரசின் டிதிய திட்டத்தை அறிவித்தார். இந்த அதிகாரங்கள் பரவலான சட்டம் மற்றும் பொருளாதார அதிகாரங்களை உள்ளடக்கியதாக இருக்கும். இந்தப் புதுத்திட்டம் விடுதலைபட்டிலிகளுடன் விவாதிக்கப்படவில்லை. பிற கட்சிகளின் கருத்து ஒப்புதல் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையில் இது மக்களின் முன் வைக்கப்பட்டது. இந்தத் திட்டத்தின் கீழ், இலங்கை அரசு ஒரு "பிரதேசங்களின் ஒன்றியம்" என்று அழைக்கப்படும். ஒவ்வொரு பகுதியும் சட்டம் மற்றும் ஒழுங்கு, நிலப்பங்கீடுகள் மற்றும் கல்வி ஆகிய பகுதிகளில் கணிசமான அளவு அதிகாரத்தைப் பெற்றிருக்கும். பிரதேச சபைகளுக்கு வரிகள் போடவும்,

வெளிநாடுகளிலிருந்து நிதி சேகரிக்கவும் அதிகாரங்கள் இருக்கும். இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தத்தின் கீழான அமைப்பைப் போல் இல்லாமல், இவை உடனுள்ள அதிகாரங்களைப் பற்றிய பட்டியல் எதையும் கொண்டிருக்கவில்லை. 1996 சனவரியில் அரசு இந்தத் திட்டங்களைத்தான் அரசியற் சாசனத்தில் மாற்றங்களைப் பரிந்துரை செய்வதற்காக 1994 இல் நிறுவிய பாராளுமன்றத் தெரிவுக் குழுவிடம் சமர்ப்பித்தது. இவை எதிர்க்கட்சி விமர்சனங்களுக்குப் பதிலளிக்கும் வகையில் சற்றே மாற்றப்பட்டிருந்தன. இவை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டுமானால் பாராளுமன்றத்தின் முன்றில் இரண்டு பங்கு பெரும்பான்மையையும், சர்வசன வாக்கெடுப்பில் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுதலையும் பெற்றிருக்க வேண்டும். இவை மேலும் மாற்றங்கள் செய்யப்படவும் கூடும்.

முஸ்லிம்களும் கிழக்கில் உள்ள முரண்பாடும்

இலங்கையின் மொத்த முஸ்லிம் மக்கட் தொகையில் முன்றில் ஒரு பங்குக்கும் அதிகமானோர் வடக்கிலும் கிழக்கிலும் வாழ்கின்றனர். இவர்களின் பெரும்பாலானோர் கிழக்கில் வாழ்கின்றனர். பெரும்பாலான கிழக்குப் பகுதி முஸ்லிம்கள் விவசாயிகள் அல்லது நிலமற்ற விவசாயத் தொழிலாளிகள். மீதமுள்ள முஸ்லிம் மக்கட் தொகை தீவின் நகரப் பகுதிகளில் பரவியுள்ளது. சம்பகாலம் வரை, முஸ்லிம் அரசியல் கொழும்பில் இருந்த வியாபார சமூகத்தினரால் ஆதிக்கம் செலுத்தப்பட்டு வந்தது. இவர்களுக்குக் கிழக்கில் உள்ள முஸ்லிம் மக்களுடன் பகிர்ப்பது கொள்ளக் கூடிய நலன்கள் மிகக் குறைவு.

1950 மற்றும் 1960 களில் பாராளுமன்றத் தேர்தல்களில் தமிழரசுக் கட்சி முஸ்லிம் வேட்பாளர்களை நிறுத்தியது. எனினும் அக்கட்சியின் கீழ் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட முஸ்லிம் வேட்பாளர்கள் பின்னர் தங்கள் கட்சியை மாற்றிக் கொண்டனர். இவர்கள் இதற்குப் பதிலாகத் தெற்கிலுள்ள சிங்களக் கட்சிகளைச் (UNP அல்லது SLFP) சேர்ந்தனர். இவர்கள் இந்தக் கட்சிகளால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட பிரதான கொள்கைகளை ஆதரித்தனர். இவற்றுள் தமது நலன்களுக்கு எதிரானவை என்று கருதியவையும் அடங்கும். உதாரணமாக இலங்கை குடியரிமைச் சட்டம், அதிகார ஆட்சி மொழிச் சட்டம் மற்றும் பல்கலைக்கழகங்களின் நுழைவுத் தேர்வின் மாற்றங்கள்⁵³. சிங்கள மற்றும் தமிழ்க் கட்சிகளுக்கிடையில் விரிவடைந்து வரும் எதிரணிகளுக்கிடையே முஸ்லிம் தலைமை ஒரு மெல்லிய இடைவெளிப் பாதையில் நடந்தது.

தமிழ் அரசியலிற் கூட்டாட்சி வேண்டும் என்ற கோரிக்கை கிழக்கில் உள்ள முஸ்லிம்களின் தெளிவான நலன்களை உள்ளடக்கியிருக்கக் கூடும்.

ஆனால் இந்தக் கோரிக்கை மாறித் தனித் தமிழ்நாடு வேண்டும் என்று கேட்டமை. தமிழ் முஸ்லிம்களின் அரசியல் உறவுகளைப் பெரிதும் பாதித்தது. 1980 களின் பிற்பகுதி வரை தமிழ் அரசியற் கட்சிகளும், போராளிக் குழுக்களும் அனைத்துத் தமிழ் பேசும் மக்களின் சார்பாகச் செயற்படுவதாகக் கூறி வந்தன. அவை தமது "தமிழ்" என்ற வரையறைக்குள் முஸ்லிம்களையும் இணைத்துக் கொள்ள முயன்றன. தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் ஒரு அடி முன் சென்று முஸ்லிம்களை "இல்லாமியத் தமிழர்கள்" என்று அழைத்தது. 1980 களில் பல முஸ்லிம் இளைஞர்கள் போராளிக் குழுக்களின் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டனர். எனினும் தமிழ் கட்சிகள் மற்றும் குழுக்கள் முஸ்லிம்களை தம் ஆதிக்கத்துள் சேர்த்துக் கொள்ளச் செய்யப்பட்ட முயற்சிகள் பொதுவாக வெற்றியளிக்கவில்லை. சமூகத்தினரின் வேறுபட்ட தேவைகள் மற்றும் நலன்களைத் தீவிரமாகச் சந்திக்கத் தமிழ்த் தலைமை ஏதும் செய்யவில்லை. இதற்குப் பதிலாக, அவர்கள் தமது சொந்தக் கவலைகளையும், நலன்களையும் முஸ்லிம்கள் மீது திணிக்கத் தலைப்பட்டனர்.

முஸ்லிம் தலைமை ஒரு தனியான அரசியல் மற்றும் இனவாரித் தனித்துவத்தை நிலைநிறுத்தி வந்தது. இதில் மொழியைவிட மதம் ஒரு முக்கிய குறியீடாக இருந்தது. அது தொடர்ந்து தெற்கிலுள்ள கட்சிகளுடன் தன்னை இணைத்துக் கொண்டு வந்தது. எனினும் இந்தத் தலைமை முக்கியமாகத் தெற்கில் உள்ள முஸ்லிம்களின் நலனைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்தது. இவர்களின் பெரும்பாலானோர் வியாபாரிகள், கலைஞர்கள் மற்றும் நகர்ப்புறத் தொழிலாளர்கள். 1980 களில் இலங்கை முஸ்லிம் காங்கிரஸ் (SLMC) எம்.எச்.எம். அஷ்ரஃபின் தலைமையில் உருவாக்கப்பட்டது. அது வரையில் கிழக்கில் இருந்த முஸ்லிம்களுக்குத் தேசிய அரசியலிற் தனிப்பட்ட குரல் எதுவும் இருந்ததில்லை. 1980 மற்றும் 1990 களில் கிழக்கில் இருந்த முஸ்லிம்கள் அதிகமதிகமாய் முரண்பாட்டினுள் இழுத்துச் செல்லப்பட்ட போதும் இந்நிலை இருந்து வந்தது. இரண்டு அணிகளுக்கு இடையிலும் சிக்கிக் கொண்டு இவர்கள் விடுதலைப் புலிகளின் பல தாக்குதல்களுக்கு உள்ளானார்கள்.

1995 இல் போராளிகள் மன்னாரில் சில முஸ்லிம்களைக் கொலை செய்தனர். இவர்கள் தங்களது செயற்பாடுகளைப் பற்றிய தகவல்களைப் பாதுகாப்புப் படையினருக்குச் செல்லி விட்டதாக அவர்கள் சந்தேகித்தனர். இதைத் தொடர்ந்து கிழக்கில் ஒரு வன்முறை அலை எழுந்தது. இதனால் இரண்டு தரப்பிலும் பலபேர் கொல்லப்பட்டனர்.⁵⁴ முஸ்லிம்களின் மீதான தாக்குதல் வரிசைகளில் இவை முதலானவை. 1990 ஜூன் மாதம் விடுதலைப் புலிகள் கிழக்குப் பகுதியில் காவல் நிலையங்களைத் தாக்கிய பின்னர், இது அரசுடனான ஆயுதமேந்திய வன்முறையை மீண்டும் தொடக்கியது. இதன் பின்னர்

விடுதலைப் புலிகளால் இலக்கு வைத்துத் தாக்கப்பட்டவர்களில் முஸ்லிம்களும் இருந்தனர். இவர்களை இந்திய அமைதிப்படையுடன் ஒத்துழைப்பவர்கள் என்று கூறப்பட்டது. இதனால் பலர் கொல்லப்பட்டனர். முஸ்லிம்களைப் பற்றிய விடுதலைப் புலிகளின் கண்ணோட்டம் மாறிவிட்டது போலத் தெரிந்தது. இப்போது அவர்கள் தமிழ் நோக்கத்துடன் பங்கு கொண்டவர்களாக இல்லாமல், அதை அச்சுறுத்துபவர்களாகப் பார்க்கப்பட்டார்கள்.

அவர்களது பாதுகாப்பு அதிகமாக அச்சுறுத்தப்படவும், முஸ்லிம் சமூகத்தினரிடையே போர்க்குணம் மிகுந்தது. இதற்கு மறுமொழியாக அரசு ஓர் ஆயுதம் ஏந்திய குடிமக்கள் பாதுகாப்புப் படையை முஸ்லிம் ஊர்காவல் என்ற பெயரில் உருவாக்கியது. இது வளரும் வன்முறையைக் குறைக்கச் சிறிதும் உதவவில்லை. உண்மையில் போதுமான பாதுகாப்பு முறைகள் இன்றி ஊர்காவற் படையை உருவாக்கியதே கிழக்குப் பகுதியில் இறுக்கநிலை அதிகரிக்கக் காரணமாக இருந்திருக்கலாம். ஊர்காவற் படையினர் முறை தவறி நடந்ததாகப் பல சம்பவங்கள் கூறப்படுகின்றன. உதாரணமாக, விடுதலைப் புலிகள் முஸ்லிம்களைக் கொன்றதற்குப் பழிவாங்கும் வண்ணம் தமிழ்க் கிராம மக்களைப் பரவலாகக் கொன்றது ஒன்று.⁵⁵

விடுதலைப் புலிகளினால் செய்யப்பட்டதாகக் கூறப்படும் தாக்குதல்களில் நூற்றுக்கணக்கான முஸ்லிம்கள் கொல்லப்பட்டனர். இவற்றுள் ஒன்று 1990 ஆகஸ்டில் காத்தான்சூடியில் உள்ள ஒரு மகுதியில் தொழுது கொண்டிருந்த 140 பேரைக் கொன்றது ஆகும். சமீப காலமாக, தமிழ் மற்றும் முஸ்லிம் சமூகத்தினர் ஒருவர் மீது மற்றொருவர் மிகுந்த அவநம்பிக்கை கொண்டுள்ளனர். இதனால் மட்டக்களப்பிற்கு வெளியில் உள்ள கிராமங்களில் வசிக்கும் முஸ்லிம்கள், பாதுகாப்புப் படையினர் பாதுகாப்பு அளிக்கும் நாட்களில் மட்டுமே ஊரைவிட்டு வெளியே செல்கின்றனர். மற்ற நாட்களில் பயணித்தால் தாங்கள் தாக்கப்படக் கூடும் என்று அவர்கள் அஞ்சுகின்றார்கள்.

வன்முறை அதிகரித்த பொழுது வடக்கில் விடுதலைப் புலிகளின் கட்டுக்குள் இருந்த பகுதிகளில் வசித்து வந்த முஸ்லிம்களின் நிலை கேள்விக்குரியதாயிற்று. 1990 இல் யாழ்ப்பாணம், முல்லைத்தீவு, கிளிநொச்சி மற்றும் மன்னார் மாவட்டங்களில் வசித்து வந்த அனைத்து முஸ்லிம்களும் அப்பகுதியை விட்டு வெளியேறி விடும்படியும், இல்லாவிட்டால் அவர்கள் கொல்லப்படுவார்கள் என்றும் விடுதலைப் புலிகள் ஆணையிட்டனர். தமது சொத்துக்களை விட்டு விட்டு சுமார் 120,000 மக்கள் தெற்கே ஓடினர். அந்தச் சொத்துக்கள் பின்னர் சூறையாடப்பட்டன. சிலரால் தெற்கில் தமது உறவினர்களுடன் சேர்ந்து கொள்ள முடிந்தது. ஆனால் பல்லாயிரக் கணக்கானோர் அகதி முகாம்களைச் சென்று

அடைந்தனர். இன்றுவரை அவர்கள் அங்கேயே உள்ளனர். இதன் பின்னர் விடுதலைப் புலிகள் முஸ்லிம்களைப் பற்றிய கொள்கை 'தவறானது' என்றும் நிலைமை 'சாதாரணமானதும்' அவர்கள் மீண்டும் வீடு திரும்பலாம் என்றும் கூறியுள்ளனர்.⁵⁶ ஆனால் இது அவர்களது தற்போதைய நிலைமையைச் சரிசெய்ய எதுவும் செய்யவில்லை.

முஸ்லிம் காங்கிரஸ் தொடங்கப்பட்ட போது அதன் முதன்மையான கோரிக்கை என்னவென்றால் கிழக்கில் அவர்களது நலன்கள், பாதுகாப்பு மற்றும் தனித்தன்மையைப் பாதுகாக்க முஸ்லிம்களுக்கான ஒரு தனியான பிரதேச சபை வேண்டும் என்பதுதான். இதனோடு திட்டங்களில், வடக்கிலும் கிழக்கிலும் தன்னாட்சி கொண்ட பிரதேச சபையின் மூலம் அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்து கொள்வதும் ஒன்று. அதே சமயத்தில் சில குறிப்பிட்ட பகுதிகளில் முஸ்லிம் சமூகத்தினரின் எதிர்பார்ப்புக்களைத் திருப்திப்படுத்த ஒரு மேலதிக ஆள்துறை சபையும் வேண்டும் என்று கேட்டது. பிரதேச தன்னுரிமையைப் பொறுத்த வரையில் கிழக்கில் உள்ள சிங்களவர்களுக்காகப் பாதுகாப்பு முறைகளும் ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும்.

1989 இல் முஸ்லிம் காங்கிரஸ் பாராளுமன்றத்தில் நான்கு இடங்களுடன் நுழைந்தது. 1994 பாராளுமன்றத் தேர்தலில் அது ஆறு இடங்களை வென்றது. இத்துடன் தேசியப் பட்டியலில் இருந்து ஏழாவது இடம் ஒன்றும் சேர்க்கப்பட்டது. முஸ்லிம் காங்கிரஸ் அரசு அமைப்பதில் தனது ஆதரவை மக்கள் கூட்டணிக்குக் கொடுத்தது. முஸ்லிம் காங்கிரசின் தலைவரான அஷ்ரஃப் டுதிய அரசின் கப்பற் போக்குவரத்து, துறைமுகங்கள், மறுவாழ்வு மற்றும் மறுசீரமைப்புத் துறைகளின் அமைச்சராகப் பதவி ஏற்றார். 1995 ஆகஸ்டில் எட்டுப் பிரதேச சபைகளுக்கு அதிகாரங்களை மாற்றித் தருவது பற்றிய அதிபர் குமாரதுங்காவின் திட்டம் அஷ்ரஃபாலும், பிற பெரும்பான்மைத் தமிழ்க் கட்சித் தலைவர்களாலும் வரவேற்கப்பட்டது என்று கூறப்படுகிறது.

வளர்ச்சியில்

சிறுபான்மையினரின் பங்கேற்பு

சிறுபான்மையினரின் உரிமை பற்றி ஐ.நா. பிரகடனம் கீழ்க்கண்டவாறு கூறுகிறது: "அரசுகள், சிறுபான்மையினரைச் சார்ந்த மக்கள் தமது நாட்டின் பொருளாதார முன்னேற்றம் மற்றும் வளர்ச்சியில் முழுமையாகப் பங்கேற்கத் தக்க வழிமுறைகளைப் பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டும்." (உறுப்புரை 4(5))

சமூக பொருளாதார உரிமைகள்

இலங்கையின் இன முரண்பாட்டின் அடித்தளமாகவுள்ள ஒரு முதன்மையான குறை சிறுபான்மையினர் தாங்கள் வளர்ச்சியின் நன்மைகளிலிருந்து ஒதுக்கப்பட்டு விட்டதாக உணர்ந்தது தான். இது இலங்கைத் தமிழ்த் தலைவர்களால் மிகவும் வன்மையாக வெளிப்படுத்தப்பட்டு உள்ளது. ஆனால் பிற சிறுபான்மையினருக்கும், குறிப்பாக மலையகத் தமிழர்களுக்கு இது உண்மையாகும். இந்த அறிக்கையில் இலங்கையில் உள்ள பல்வேறு சிறுபான்மைக் குழுக்களால் எந்த அளவுக்குச் சில குறிப்பிட்ட சமூக, பொருளாதார உரிமைகள் பெறப்பட்டு உள்ளன என்று பார்ப்பதன் மூலம் வளர்ச்சியில் சிறுபான்மையினரின் பங்கு கணிக்கப்படும். எனினும் இனங்களுடன் தொடர்புள்ள மொத்த எண்ணிக்கைகள் அக்குழுக்களுக்குள்ளே உள்ள பிரதேச வாரியான, பால்வாரியான வேறுபாடுகளை மறைத்துவிடும் என்பதையும், மற்றும் நகர, தோட்ட மற்றும் கிராமப்புற வேறுபாடுகளையும் மறைத்து விடும் என்பதையும் நினைவிற் கொள்ள வேண்டும். உண்மையில், இலங்கையில் வறுமை பற்றிய அண்மைக்கால ஆய்வுகள், 1977 க்கு பின்னுள்ள காலகட்டத்தில் செல்வத்தின் இடைவெளியிற் பிரமிக்கத்தக்க அதிகரிப்பு இருந்துள்ளது என்றும் ... (a) 1977 க்குப் பின்னுள்ள கால கட்டத்தில் இலங்கையில் வறுமையில் குறிப்பிடத்தக்க அதிகரிப்பு ஏற்பட்டுள்ளது என்றும் காட்டியுள்ளன.⁵⁷ இந்த மாற்றங்கள் எந்த ஒரு குறிப்பிட்ட இனக்குழுவுக்கு மாத்திரமே கட்டுப்பட்டவை அல்ல.

சிறுபான்மையினரின் உரிமைகள் பற்றிய ஐ.நா. பிரகடனம் இதையும் வலியுறுத்துகிறது. அதாவது தேசியக் கொள்கைகள் மற்றும் திட்டங்கள், மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையிலான உதவி மற்றும் ஒத்துழைப்புக்கான திட்டங்கள் ஆகியவை சிறுபான்மைக் குழுவினரின் நியாயமான நலன்களை

மனதிற் கொண்டு திட்டமிடவும் செயற்படுத்தப்படவும் வேண்டும். (உறுப்புரைகள் 5 (1)) மற்றும் 5 (2) சர்வதேச நிதி நிறுவனங்களால் நிதியுதவி செய்யப்பட்ட பிரதான வளர்ச்சித் திட்டங்கள் வடக்கு மற்றும் கிழக்குப் பகுதிகளுக்கு நன்மை பயக்கவில்லை என்ற தமிழ்த் தலைவர்களின் அக்கறையைக் காணும்போது இந்த ஏற்பாடுகள் முக்கியமானவை யாகின்றன. உதாரணமாக 1976 இல் ஒருங்கிணைந்த மாவட்ட வளர்ச்சித் திட்டங்களில் ஒரு வடக்கு அல்லது கிழக்கு மாவட்டம் கூட சேர்த்துக் கொள்ளப்படவில்லை என்றும் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணித் தலைவர் அ. அமிர்தலிங்கம் குறை கூறியுள்ளார்.⁵⁸

வடக்கு மற்றும் கிழக்குப் பகுதிகளை உள்ளிட்ட வரண்ட பிரதேசங்களில் நீர்ப்பாசனம் மற்றும் குடியிருப்பு வசதிகள் அரசால் செய்யப்பட்டன. ஆனால் இவற்றை மத்திய, தெற்கு மற்றும் தென்மேற்குப் பகுதிகளில் வசித்து வந்த சிங்கள மக்களைக் கொண்டு வந்து பாரம்பரிய தமிழ் பகுதிகளில் குடியிருக்க வைப்பதற்கான சிங்கள அரசுகளின் முயற்சி என்று தமிழ் கட்சிகள் கருதின. இவை இந்தப் பகுதிகளின் மக்கள் தொகைச் சமநிலையை மாற்றியமைக்கும் என்று அச்சமுட்டின. மேலும் இவை தமிழ் மக்கட் தொகையின் அரசியற் குரலையும் பாதுகாப்பையும் தகர்த்து விடும் என்றும் கருதப்பட்டது. இவ்வாறு குடியேற்றப்பட்டவர்கள் தமிழர்களுக்கு எதிரான வன்முறையில் மீண்டும் மீண்டும் இறங்கினர் என்று கூறப்பட்டது. வரண்ட பகுதிகளில் நிலக்குடியேற்றம் செய்தல் அல்லது சிங்களக் குடியேற்றம், மற்றும் அதோடு கூடிய அதிகாரங்கள் போன்றவை தமிழ்க் கட்சிகளுக்கும் அரசுக்கும் இடையேயான பிரதான பிரச்சினைகளாக உள்ளன.

முரண்பாடுள்ள பகுதிகளில் உள்ள அனைத்து மக்களின் வாழ்க்கையையும் உள்நாட்டுப் போர்கள் பாதிப்பவையாக அமைந்துள்ளன. விடுதலைப் புலிகளின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள மக்கள் 1991 ஆகஸ்டில் அரசு விதித்த பொருளாதாரக் கட்டுப்பாடுகளாலும் பாதிக்கப்பட்டனர்.⁵⁹ இவை மருந்துகள், உரங்கள், இரசாயனப் பொருள்கள் மற்றும் எரிபொருட்கள் வடக்குப் பகுதிக்கு வருவதைத் தடை செய்தன. 1990 ஜூன் மாதம் வடக்குப் பகுதிக்கு மின்சாரம் வழங்குதல் நிறுத்தப்பட்டன. 1986 இல் தொலைபேசித் தொடர்புகள் துண்டிக்கப்பட்டன. இந்தத் தடை உத்தரவுகள்

வடக்குப் பகுதிக்கு மட்டும் தான் என்றாலும், சில சமயங்களில் சில பொருட்கள் கிழக்குப் பகுதிக்குச் செல்வதையும் இராணுவம் தடை செய்துள்ளது.

வடக்குப் பகுதியில் சுகாதாரம் மற்றும் கல்வி வசதிகளில் போரினால் ஏற்பட்ட மோசமான விளைவுகளைத் தடையத் தரவு மேலும் மோசமாக்கியது. விவசாயம், டிராக்டர்களை ஓட்டுவதற்கான எரிபொருள் இல்லாமையாலும், உரங்களின் தட்டுப்பாட்டாலும் பாதிக்கப்பட்டது. மின்சாரம் இல்லாமையால் தொழில்கள் முடப்பட்டன. வடக்குப் பகுதி கடற்பகுதிகளில் மீன்பிடிப்பது அரசால் தடை செய்யப்பட்டிருந்தன. இவை பாதுகாப்புக் காரணங்களுக்காகச் செய்யப்பட்டதாகச் சொல்லப்பட்டன.

யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்தில் போரின் போது பல சமயங்களில் பரவலாக நடந்த குண்டு வீச்சுகளின் காரணமாகப் பெருமளவிற்கு சேதம் ஏற்பட்டுள்ளது. 1990 ஜூனில் விடுதலைப் புலிகள் மற்றும் இலங்கை அரசுக்கிடையே போர் மீண்டும் தொடர்ந்த போது நகரம் மற்றும் அதைச் சுற்றியிருந்த பகுதிகளில் ஏற்பட்ட சேதத்தை 1991 நவம்பர் மாதம் யாழ்ப்பாண நகர சபையினால் தயாரிக்கப்பட்ட ஓர் அறிக்கை அளவிட்டது.⁵⁰ முன்னரே சொன்னபடி பெரும்பாலான குடிமக்கள் தமது வீடுகளைக் காலி செய்து விட்டனர். எனவே உயிர்ச்சேதம் மிகக் குறைவாகவே இருந்தது. ஆனால் நகரின் கட்டிடங்களுக்கு ஏற்பட்ட சேதத்தைச் சரிசெய்ய வேண்டுமானால் சுமார் 50 கோடி தேவைப்படும். மேலும், வடக்குப் பகுதிக்கு சீமெந்து மற்றும் கட்டிடப் பொருட்களைக் கொண்டு வருவது தடை செய்யப்பட்டிருந்ததால் வீடுகளையும் பிற கட்டிடங்களையும் திரும்பக் கட்டுவது என்பது மிகவும் கடினமானது.

உள்நாட்டுப் போருக்கு வெளியிற் கவனித்தால், நாட்டிலேயே மிகவும் பின்தங்கிய இனமக்கள் மலையகத் தமிழர்கள்தான். வெகுசாலமாக இவர்கள் மிக மோசமான நிலையில் தங்கியும் பணிபுரிந்தும் வந்துள்ளனர். தமது நிலைமையை மேம்படுத்திக் கொள்ள மிகக் குறைவான வாய்ப்புகளையே பெற்றிருந்தனர். மேலும், இலங்கையில் இலங்கைத் தமிழரின் சரித்திரத்திலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்ட சரித்திரத்தையும், தமிழரின் தனிநாட்டு இயக்கத்துடன் மிகக் குறைவான தொடர்பையும் பெற்றிருந்த போதும், 1970 களிலிருந்து அவர்கள் தாக்குதல்களுக்கு உள்ளாகும் பலவீன நிலையில் இருந்தார்கள்.

அரசின் பங்கு

சு தந்திரத்திற்குப் பின்னர் முப்பது வருடங்கள் அரசுத் துறையினரின் பொருளாதார செயற்பாடுகள் சீரான முன்னேற்றத்தையும், தனியார் துறைகளில் அதிகமான கட்டுப்பாடுகளையும்

கொண்டிருந்தன.⁵¹ 1977 க்குப் பின்னர் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசில் பொருளாதாரத்தின் முக்கிய பணிகள் அரசின் கட்டுக்குள்ளேயே இருந்தன. பெரும்பாலான மக்களின் தினசரி வாழ்க்கையில் அரசு தனது பரவலான பாதிப்பை ஏற்படுத்தியது. பீரிஸ் ஸினால் சேகரிக்கப்பட்ட புள்ளி விவரங்களின்படி, சுமார் 33 சத வீத மக்கள் பொதுத்துறைகளிற் பணி புரிந்தனர். 25-30 சத வீத மக்கள் அரசின் ஆதரவின் கீழுள்ள திட்டங்களால் வழங்கப்பட்ட நிலங்களில் வசித்தனர். கல்வி மருத்துவக் கவனிப்பு கிட்டத்தட்ட முழுமையாக அரசால் கொடுக்கப்பட்டு வந்தது. சுமார் 40-45 சதவீத மக்கள் அரசால் கட்டப்பட்ட அல்லது அரசுக்குச் சொந்தமான வீடுகளில் அல்லது அரசின் உதவியினால் கட்டப்பட்ட வீடுகளில் வசித்து வந்தனர். பல முதன்மையான உற்பத்தி மற்றும் சேவை நிறுவனங்கள் அரசின் குறிப்பிடத்தக்க கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருந்தன. சில அரசின் ஏகபோக உரிமையாகவும் இருந்து வந்தன.

நிர்வாகம் மற்றும் பொருளாதாரம் மிக ஆழமாக அரசியல் மயமாக்கப்பட்டதன் விளைவாக, நிலம், வீடுகள் மற்றும் வேலைகளைப் பெறுவதற்கு அதிகாரத்தில் இருந்த ஆளுங்கட்சியினரின் ஆதரவைப் பெறுவது அவசியமாயிற்று. சிங்களவர்கள் தெளிவான பெரும்பான்மையைப் பெற்றிருப்பதால் ஐ.தே.சு. மற்றும் சு.சு. ஆகிய இரண்டு பிரதான கட்சிகளும், சிறுபான்மையினரின் வாக்குகளைப் பெறத் தீவிரமாக முயற்சி செய்யத் தேவையில்லாமல் இருந்தது. இதற்குப் பதிலாக அவை சிங்கள வாக்காளர்களைக் கவர்ந்து இழுப்பதிலேயே குறிப்பாக இருந்துள்ளன. 1978 இல் இருந்து நிறைவேற்று சனாதிபதியுடன் அதிகாரங்கள் பரவலாக மையப்படுத்தப்பட்ட பின்னரும், அதோடு கூட, 1977 தேர்தலில் ஐ.தே. கட்சி பெற்ற மகத்தான பாராளுமன்ற வெற்றியும் சேர்ந்து, அது அரசியல் சாசனத்தைத் தன் விருப்பம் போல் மாற்றியமைக்க வழி வகுத்தது. இது சனநாயகம் தேய்வடைய வகை செய்தது. அரசியற் செயன் முறைகள் சிறுபான்மையினரை ஒதுக்கி வந்தன. 1983 இன் அரசியல் சாசனத்திலான திருத்தம் தனிநாடு கேட்பதை அறவே தவிர்த்த பின்னர், இவை சில சிறுபான்மை நலன்களை முற்றிலும் விட்டொழித்தன. பொருளாதாரத்தை அரசியல் மயமாக்கியதும் தெற்கில் ஜே.வி.பியின் சமீபத்திய கிளர்ச்சிக்கு ஒரு முக்கிய காரணமாகும்.

1994 பாராளுமன்றத் தேர்தலைத் தொடர்ந்து, மக்கள் முன்னணி சிறுபான்மையினரின் நலன்களைக் கவனிப்பதாக வாக்குறுதி அளித்தது. மேலும் இது பாராளுமன்றத்தில் ஒரு இடம் கொண்ட பெரும்பான்மையை வகித்தது. இவ்விரண்டு விடயங்களும் சேர்ந்து மலையகத் தமிழர்கள் உள்ளிட்ட தமிழ் இனம் மற்றும் முஸ்லிம்களின் சிறுபான்மைகளைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்து

அரசாங்கத்தில் குரல் எழுப்ப உதவியாக இருந்திருக்கக் கூடும். 1995 இல் மக்கள் கூட்டணி முன்வைத்த திட்டங்களான எட்டுப் பிரதேச சபைகளுக்குக் குறிப்பிடத் தகுந்த வகையில் சட்டம் மற்றும் பொருளாதார அதிகாரங்களைப் பெற்றுத் தருவது முதலியன உண்மையிலேயே அமுல்படுத்தப்பட்டால், பெரும்பான்மைச் சிங்கள இனத்தவரால் ஆதிக்கம் செலுத்தப்பட்டு நிற்கும் அரசியல் அமைப்புகளுக்கு ஒரு முடிவைக் கொண்டு வரும். இந்த விஷயத்தில் பிரதேச சபைகள் வளர்ச்சிப் பணிகளின் தேவைகளுக்காக, வெளிநாடுகளிலிருந்து நிதியுதவி பெறலாம் என்ற திட்டம் குறிப்பாக முக்கியமானது.

வளர்ச்சி மற்றும் வரண்ட நிலப்பகுதிகளில் குடியேற்றம் செய்யும் திட்டங்கள்

புதிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களின் மூலம் வரண்ட பகுதிகளைத் திறந்து விடுவது என்பது ஆங்கிலேயக் காலனித்துவ ஆதிக்கத்தின் கீழ்த் தொடங்கியது. இந்தப் பகுதிகளில் மக்கட் தொகை மிகவும் குறைவாக இருந்தது. ஒரு காலத்தில் இலங்கையின் டிராதன கால்வாய் சார்ந்த நாகரிகத்தின் பழைய நகரங்களைக் கொண்டிருந்த வட மத்திய மாகாணத்தில் சில பகுதிகளும் இதில் அடங்கும். இந் நாகரிகம் சிங்கள டத்தமத நாகரீகத்தின் பொற்காலம் எனத் தேசிய சரித்திரங்களிற் குறிக்கப்பட்டிருந்தது. சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர் அடர்த்தியான மக்கட் தொகை கொண்ட தீவின் ஈரமான நிலப்பகுதிகளில் வசித்து வந்த வறிய சிங்கள விவசாயிகளை அரசு டுதிதாக நீர்ப்பாசனம் செய்யப்பட்ட வடக்கு மற்றும் கிழக்குப் பகுதிகளிற் குடியேற்றியது. சிங்கள டத்த மதத்தினருக்கு இந்த வரண்ட பகுதிகள் முக்கியமாக இருந்தன. எனவே இங்கு குடியேற்றம் செய்வதன் மூலம், சிங்கள டத்த மதத்தின் மகோன்னதமான கடந்த காலத்தை மீண்டும் இங்கே உருவாக்கக் கூடும் என்ற கருத்து மிகவும் சுலபமாக வேரூன்றியது. எதிர்காலத்திற்கான சிங்களத் தேசிய இலட்சியங்களில் குடியேற்றத் திட்டங்கள் வெகு விரைவில் உள்ளடக்கப்பட்டன.

எனினும் தமிழர்களுக்கு இக்குடியேற்றத் திட்டங்கள் தமது பாரம்பரிய நிலங்களுக்கு ஓர் அச்சுறுத்தலாக அமைந்தன. சிங்கள விவசாயிகளை வடக்கிலும் கிழக்கிலும் குடியேற்றும் அரசுத்திட்டங்கள் அப்பகுதிகளில் எண்ணிக்கையில் அதிகமாக இருந்த தமிழர்களைக் குறைத்து ஒதுக்குவதற்கென வேண்டுமென்றே செய்யப்படுகின்ற முயற்சியாகத் தோன்றின. சுதந்திரத்துக்கு முன்பிருந்தே வடக்கு மற்றும் கிழக்கு மாநிலங்களில் சிங்களவர்களைக் குடியேற்றுவது பற்றி இலங்கை தமிழ் காங்கிரஸ் குறை கூறியுள்ளது. மேலும் 1949 இல் இக்

குடியேற்றங்கள் தொடங்கியதிலிருந்து இவை தமிழரசுக் கட்சிக்கு ஒரு பிரதான பிரச்சினையாக இருந்து வந்துள்ளன. 1956 இல் இக்கட்சி, "பாரம்பரியமாகத் தமிழ் பேசப்பட்டு வரும் பகுதிகளிற் சிங்கள மக்களைக் குடியேற்றம் செய்வது உடனடியாக நிறுத்தப்பட வேண்டும்" என்று கோரியது.

குடியேற்றம் பற்றிய தமிழர்களின் அச்சம் பண்டாரநாயக்கா - செல்வநாயகம் ஒப்பந்தத்தால் உண்மையில் உணர்ந்து கொள்ளப்பட்டன. அதில் பிரதம மந்திரி பண்டாரநாயக்கா பின்வருமாறு கூறினார்:

"வடக்கு மற்றும் கிழக்கு மாகாணங்களில் சிங்களப் பெரும்பான்மையினை அடைவதற்குக் குடியேற்றம் ஒரு கருவியாகப் பயன்படுத்தப்படக் கூடாது. இப்பகுதிகளிற் தமிழ் பேசும் மக்களை எந்த விதத்திலும் இது பாதிக்கக் கூடாது."

இந்த ஒப்பந்தத்தில் நிலங்களில் குடியேற்றப்படுவதற்கான ஏற்பாடுகளும் இருந்தன. மேலும் பிரதேச சபைகள் தமது அதிகாரத்துக்குட்பட்ட பகுதிகளில் யாருக்கு நிலம் தரப்பட வேண்டும் என்று முடிவு செய்வதற்கான அதிகாரங்களைக் கொண்டிருக்கும் என்றும் அத்தகைய திட்டங்களிற் பணிபுரிவதற்கான பணியாளர்களைத் தானே தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளலாம் என்றும் வாக்குறுதி அளித்தன. எனினும் முக்கியமான நீர்ப்பாசன மற்றும் குடியேற்றப் பகுதியான கிழக்குப் பகுதியில் உள்ள கல்ஓயா சபையினால் நிர்வகிக்கப்பட்டு வந்த பகுதிகள் இதிலிருந்து விதிவிலக்குப் பெற்றிருந்தன.

நிலமும் பிரதான திட்டமும்

1970 தேர்தலில், சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்காவின் தலைமையிலான ஐக்கிய முன்னணி அரசு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து நிலக் கொள்கையில் ஒரு மாறுதல் வந்தது.⁸³ ஐக்கிய முன்னணி அரசு முதன்மையான நிலச்சீர்திருத்தங்களைக் கொண்டு வந்தது. அது தீவின் மொத்தப் பண்ணை நிலங்களில் நான்கில் ஒரு பங்கை அரசுடைமை ஆக்கியது. நீர்வசதி உள்ள பகுதிகளில் உள்ள நிலமின்மை மற்றும் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தை மாற்ற குடியேற்றத்தைப் பயன்படுத்துவதற்குப் பதிலாக அது பெருந்தோட்ட வேலைவாய்ப்பு மற்றும் கூட்டுப் பண்ணை முறையைப் பயன்படுத்த எண்ணியது. ஐக்கிய முன்னணி அரசு டுதிய குடியேற்றத் திட்டங்களை ஏற்படுத்தவில்லை. மேலும் அது தனது முதல் திட்டத்தைச் செய்து முடித்தவுடன், நீர்வள வளர்ச்சித் திட்டத்தின் ஏனைய அம்சங்களைச் செயற்படுத்தாமல் கிடப்பில் போட்டது. இது ஐ.தே.க. அரசால் 1968 இல் உருவாக்கப்பட்ட திட்டமாகும். இதன்படி, 30 வருடங்களில் 900,000 ஏக்கர் நிலம்

நீர்ப்பாசனம் பெறும். 1970 களில் தமிழகக் கட்சிகளின் கொள்கைகளிற் குடியேற்றம் முதலிடம் பெற்றிருந்தது. எனினும் 1976 மே மாதத்தில் எடுக்கப்பட்ட த.வி.கூ. இன் வட்டுக்கோட்டைத் தீர்மானத்தில் இது குறைபாடுகளின் பட்டியலில் இரண்டாவது இடத்தைப் பெற்றிருந்தது. த.வி.கூ. தமிழ் ஈழத்திற்குத் தனிநாடு என்ற கோரிக்கையை முன்வைத்தது.

1976 இல் தமிழ்த் தலைவர்கள் எழுப்பிய வளர்ச்சிப் பிரச்சினைகளில் குடியேற்றம் மட்டுமே இருக்கவில்லை. மாறாக, அரசின் வளர்ச்சித் திட்டமே, ஒட்டு மொத்தமாகக் குறை கூறப்பட்டது. ஏனெனில் தமிழ் மக்கள் நேரடியாகப் பயன்பெறுமளவு ஒரு பிரதான வளர்ச்சிப்பணி கூட அரசால் செய்யப்படவில்லை. 1976 இல் த.வி.கூ. தலைவரான அ. அமிர்தலிங்கம் சட்டசபையில் பொருளாதார வளர்ச்சியைப் பற்றிப் பின்வருமாறு குறை கூறினார். "அரசு தமிழ்ப் பகுதிகளின் மீது பாரபட்சமாக நடந்து அவற்றை மொத்தமாகப் புறக்கணித்துள்ளது."⁶¹

1977 இல் ஐ.தே.க. மிகப் பெரும்பான்மையுடன் கூடிய வெற்றியைப் பெற்று ஆட்சிக்குத் திரும்ப வந்தபோது அது ஆற்று வளர்ச்சிக்கான பிரதான திட்டத்தை மீண்டும் உயிர்பெறச் செய்து அதை ஆறு வருடங்களிற் செய்து முடிப்பதாகக் கூறியது.⁶² விரைவுபடுத்தப்பட்ட மகாவலித் திட்டம் அந்நிய நிதியுதவியைப் பெரிதும் சுவர்ந்தது. இது பிரதான திட்டத்தின் சிறிய அளவிலான வடிவமைப்பே ஆகும். இந்தத் திட்டத்தின் கீழ் நான்கு அணைகள் கட்டப்பட்டு சுமார் 390,000 ஏக்கர் நிலங்களில் 140,000 குடும்பங்கள் குடியிருத்தப்படும். ஆனால் நடைமுறையில் இத்தனை குடும்பங்கள் ஆறு வருடங்களில் குடியிருத்தப்படுவது இயலாத காரியம். இந்த நிலம் பெரும்பாலும் கிழக்கு மாநிலத்தில் இருந்தது. நீர்ப்பாசனம் மற்றும் நிலக் குடியேற்றத்தோடு கூட இத்திட்டம் மிகவும் தேவைப்பட்ட புதிய மின்சார உற்பத்தித் திட்டங்களையும் கொண்டிருந்தது.

முதலில் இருந்த 1968 ஆம் ஆண்டு பிரதான திட்டத்தில் வடக்கு மாகாணத்திலும் நீர்ப்பாசனத் திட்டங்கள் உள்ளடக்கப்பட்டிருந்தன. ஆனால் புதிய திட்டத்தில் இவை சேர்த்துக் கொள்ளப்படவில்லை.⁶³ பீரில்லின் கூற்றுப்படி, வடக்குப் பகுதிகளில் உள்ள திட்டங்கள் டிவிச்சரிதவியல் பிரச்சினைகள் மற்றும் மிக அதிகமான செலவினங்கள் ஆகியவற்றின் காரணத்தால் செயற்படுத்தப்படாமல் நின்று போயின.⁶⁴ காரணங்கள் என்னவாயினும் தமிழர்கள், அரசு சிங்களப் பெரும்பான்மைப் பகுதிகளில் மட்டுமே வளர்ச்சிப் பணிகளில் உண்மையிலேயே ஆர்வம் காட்டியது என்று உணர்ந்தனர். இந்தத் திட்டங்களைப் பற்றிய அரசு வெளியீடுகள் மற்றும் அதிகார பூர்வமான பேச்சுகள் அனைத்தும் இந்தப் புதிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களோடு, பழைய சிங்கள அரசர்களாற் கட்டப்பட்ட கால்வாய்களை மீண்டும் மீண்டும் ஒப்பீட்டுப் பேசியது இவ்வுணர்வை வலுப்படுத்தியது.

தமிழ்க் கட்சிகள் தொடர்ந்து வேண்டிக் கொண்டதன் பேரில், 1986 இல், அரசு விரைவுபடுத்தப்பட்ட மகாவலித் திட்டத்தில் எஞ்சியுள்ள பகுதிகளை மக்கட் தொகையில் ஏனைய இனக்குழுக்களுக்குப் பிரித்துக் கொடுக்க ஒப்புக்கொண்டது. மொத்தத்தில் 82.8 சத வீதத் திட்டங்கள் சிங்கள குடியேற்றங்களுக்குத் தரப்படுவதில் சென்று முடியும்.

1995 ஆகஸ்ட் மாதத்தில் மக்கள் கூட்டணி அரசால் பிரதேச சபைகளுக்கு அதிகாரங்களை மாற்றியமைக்கச் செய்யப்பட்ட திட்டங்களில் நிலங்கள் பற்றிய அதிகாரங்கள் பிரதேசக் குழுக்களுக்குத் தரப்படும் என்று குறிப்பிட்டுக் கூறின. மேலும் ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதியில் உள்ள அரசு நிலங்களும் சபையிடம் ஒப்படைக்கப்படும் என்று கூறின. ஒரு பகுதியில் உள்ள அரசு நிலத்தைச் சட்டப்படி முறைப்படுத்தப்பட்ட செயன்முறைகளின் வழியாகவும், பிரதேசச் சபையுடன் கலந்தாலோசித்தும் மத்திய அரசு பயன்படுத்திக் கொள்ள முடியும். பிரதேசங்களுக்கு இடையிலான நீர்ப்பாசனத் திட்டங்கள், உதாரணமாக மகாவலித் திட்டம், மத்திய அரசின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருக்கும். எனினும் இந்த மத்திய அரசால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ள திட்டங்களுக்கும் நிலக்குடியேற்றங்களுக்கும் இடையிலுள்ள தொடர்புகள் தெளிவாக வரையறைக்குட்படவில்லை.

1995 ஆகஸ்டில் அரசால் முன்வைக்கப்பட்ட முன்மொழிவு பிரதேச சபைகள் அந்நிய நேரடி முதலீடுகள், சர்வதேச நிதியுதவிகள் இவற்றைத் தேடிப் பெற்றுக்கொள்ளலாம் என்று குறிப்பிட்டுக் கூறின. இதன் மூலம் பிரதேசங்கள் தமது சொந்த வளர்ச்சியைத் தமது கட்டுக்குள் கொண்டுவர முடியும். இதனால் அவை மத்திய அரசின் தொடர்ந்த புறக்கணிப்புக்குப் பலியாகும் சாத்தியப்பாடு தவிர்க்கப்படலாம்.

வேலை செய்வதற்கான உரிமை: அரசுத் துறை

இலங்கையின் குடிமக்களுக்குள் எந்தக் குழுவினரும் அரசுத் துறையில் பணிசெய்வது சட்டப்படி தடை செய்யப்படவில்லை. குடிமக்கள் அல்லாதவர் இத் துறையில் அமர்த்தப்பட முடியாது. பல பத்தாண்டுகளாக இவ்வாறு மலையகத் தமிழர்கள் அரசுத் துறைப் பணிகளில் இருந்து தடை செய்யப்பட்டிருந்தனர். தனியார் துறைகளிலும் இவர்களால் வேலை தேடிக் கொள்ள முடியாமல் இருந்தது. ஏனெனில் பல தனியார் நிறுவனங்கள் அரசுக் கொள்கைக்கு ஏற்பச் செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்தன.⁶⁵ இவ்வாறு இவர்கள் குறைவான வாய்ப்புகளுடன் இருந்ததுடன் அவர்கள் குடியரிமை இன்றி இருந்த நிலையினால் மேலும் மோசமான நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். ஏனெனில் இவர்கள்

வெளிநாடுகளில் வேலை தேடிக் கொள்ளத் தேவையான பயணப் பத்திரங்களை இவர்களால் பெற முடியவில்லை.

1978 அரசியற் சாசனம் பாரபட்சத்திலிருந்து பாதுகாப்பு வழங்குகின்றது எனினும், இது மொழிகள் பற்றி இரண்டு தடைகளைப் போடுகிறது. முதலாவதாக, ஒரு பணிக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட மொழி தேவையானது என்றால், சட்டப்படி அந்த மொழியை ஒரு குறிப்பிட்ட காலகட்டத்துக்குள் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். இரண்டாவதாக, பணியில் சேரும் போது, ஒரு மொழியின் அறிவு இல்லாமற் பணியைச் செய்ய முடியாது என்றால், அந்த மொழி தெரிந்திருக்க வேண்டியது அவசியமாகிறது. இவ்விதிகள் சாதாரணமான ஒரு நடுநிலையானவை போலத் தோன்றினாலும், இது நடைமுறையில் தவறாகப் பயன்படுத்தப்படவும், பாரபட்சம் காட்டுவதைச் சட்டப்படியாக்குவதற்கும் பரந்துபட்ட சாத்தியப்பாடுகளை ஏற்படுத்துகிறது என்று சொல்லப்பட்டது.⁶⁹

1990 ஆம் வருடம் பொதுத்துறையில் பணி செய்த சிறுபான்மையினரின் எண்ணிக்கைகள் பற்றிய டிள்ளி விபரங்கள் தமிழ் பேசும் மக்கள் மிக மோசமான அளவில் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப் பட்டுள்ளதைக் காட்டுகின்றன. இலங்கைத் தமிழர்கள், மலையகத் தமிழர்கள் மற்றும் முஸ்லிம் இன மக்கள் அரசுப் பணிகளில் கொண்டுள்ள பிரதிநிதித்துவம் ஒவ்வொரு குழுவின் தேசிய இனவிகிதாசாரத்திலும்⁷⁰ குறைவாகவே உள்ளது. இந்த மலையக மக்களின் பிரதிநிதித்துவம் மிகக் குறைவாகவே உள்ளது.

சிறுபான்மையினரின் வேலைவாய்ப்பு

இனக்குழு	மக்கள் தொகையில்%	அரசு சேவையில்%	மாகாண சேவையில்%	பாதி-அரசுப் பணிகளில்%
இலங்கைத் தமிழர்கள்	12.7	5.9	7.1	8.2
மலையகத் தமிழர்கள்	5.5	0.1	0.2	0.5
முஸ்லிம்	7.37	2.0	4.6	1.0

1956 ஆம் ஆண்டின் 'சிங்களம் மட்டும்' என்ற தொள்கை, தமிழ் பேசுபவர்களின் பொதுத் துறையில் வேலை பெறும் வாய்ப்புகளைப் பெருமளவிற்கு குறைத்தது. மேலும் 1970 களில் கொண்டு வரப்பட்ட பல்கலைக்கழக நுழைவுத் தேர்வுகளில் தமிழ் பேசுபவர்களுக்கு ஏற்பட்ட அதிகமான போட்டி அவர்கள் வாழ்க்கைத் தொழில்களில் நுழைவதற்கான வாய்ப்புகளைக் குறைத்தது. 1949 இல் பொது எழுதுவினைஞர் சேவைகளில் தமிழர்களின் வேலைவாய்ப்பு 40.7 சதவிகிதமாக இருந்தது. 1978 இல் இருந்து 1981 வரையில் அது 5.4 சதவீதமாகக் குறைந்தது. பள்ளி

ஆசிரியர்கள் பணிக்குச் சேர்த்துக் கொள்ளப் படுவதிலான டிள்ளி விபரங்கள், 1977 இல் இருந்து 1979 வரை பட்டம் பெற்ற தமிழ் ஆசிரியர்கள் பணிகளில் சேர்த்துக் கொள்ளப்படவில்லை என்றும், 385 பட்டதாரி சிங்கள ஆசிரியர்கள் பணிகளில் அமர்த்தப்பட்டார்கள் என்றும் காட்டுகின்றன. இந்தக் காலகட்டத்தில் பணியில் அமர்த்தப்பட்ட மொத்த ஆசிரியர்களில் 6.1 சதவீதம் பேர் தமிழர்களாக இருந்தனர். தொழிற்றுறையல்லாத நிர்வாகப் பணிகளிற் தான் சிங்களம் பேசுபவர்கள் மிகவும் அதிகமாகப் பணிகளில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டனர். நிர்வாகத் துறையில் சிங்களவர்களைச் சேர்த்துக் கொள்வது, உதாரணமாக, 1970-77 இல் 87.4 சதவீதமாக இருந்தது. இது 1978-81 காலகட்டத்தில் 93.5 சதவீதமாக உயர்ந்தது.⁷¹ தமிழர்கள், வேலைவாய்ப்புகளில் ஏற்பட்ட இந்தச் சரிவு சிங்கள அரசாற் செய்யப்பட்ட நேரடிப் பாரபட்சமான நடவடிக்கைகளினால் தான் என்று உணர்ந்தார்கள். ஆனால் பல சிங்களவர்கள் முன்னதாகக் காலனித்துவ காலத்தில் தமிழர்கள் பெற்ற நியாயமற்ற சலுகைகளை இந்த அதிகரித்து வந்த தங்களுக்கான வாய்ப்புக்கள் சமன் செய்தன என்றுதான் கருதினார்கள்.

கல்விக்கான உரிமை

இலங்கை அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 27(h) பிரிவு தனது நோக்கமாகப் பின்வருவதைக் கொண்டுள்ளது. "எழுத்தறிவின்மையை முழுவதும் ஒழிப்பதும், அனைத்து மக்களுக்கும் பரவலான மற்றும் சமமான கல்வியை எல்லா மட்டங்களிலும் பெறுவதற்கான உரிமையை நிச்சயப்படுத்துவதும்"

இலங்கையின் ஆரம்ப, இடை மற்றும் உயர் நிலைக் கல்வி இலவசம்; ஆனால் கட்டாயமானது அல்ல. எனினும் நாடற்ற மக்களுக்கு உயர்நிலைக் கல்வி இலவசம் அல்ல. அவர்களுக்கு அரசு உதவித் தொகைகள் கிடைக்கமாட்டா. மேலும் தமது கல்விக்காக அவர்கள் வங்கிகளிலும் கடன் பெற முடியாது. (ஏனெனில், அவர்களுக்குப் பணம் கடன் தருவது பாதுகாப்பற்றது. ஏனெனில் கல்வி முடிந்தவுடன் அவர்களாற் பணிகளிற் சேர முடியாது என்று வங்கிகள் கருதின.)⁷² கிட்டத்தட்ட தீவின் எல்லாச் சிறுவர் சிறுமியரும் ஆரம்பக் கல்வியைப் பெற்றனர். ஆசிரியர் - மாணவர் விகிதமும் 1:24 என்ற அளவில் நன்றாகவே இருந்தது. எழுத்தறிவு உயர் மட்டத்திலே, 1992 இல் 88 சதவீதமாக இருந்தது. தேசிய அளவில் இத்தகைய பாராட்டத்தக்க டிள்ளி விபரங்களைக் கொண்டிருந்தாலும், கல்வி பெறுவதில் குறிப்பிடத்தக்க அளவில் ஏற்றத் தாழ்வுகள் இருந்து வருகின்றன. மேலும் வேறுபட்ட மாவட்டங்கள், மற்றும் நகரங்கள், கிராமங்கள் மற்றும் தோட்டப் பகுதிகளிற் கல்வி வசதிகளிலும் ஏற்றத் தாழ்வுகள் உள்ளன.

மலையகத் தமிழர்களின் கல்வி வசதியின்மை 1981 குடித் தொகைக் கணக்கெடுப்புப் பள்ளிவிபரங்களில் தெளிவாகக் காணப்பட்டன. பல சமூகத்தினரிடையே மலையகத் தமிழர்கள் தான் மிகக் குறைவான எழுத்தறிவு; பெற்றிருந்தார்கள் என்றும், இவர்களின் பெண்களின் எழுத்தறிவு; மிகவும் கீழே இருந்தது என்றும் இவை காட்டின. எனினும் அப்போதிருந்து மலையகத் தமிழர்களின் பாடசாலைச் சேர்வு; மற்றும் எழுத்தறிவு; மட்டங்கள் உயர்ந்துள்ளன என்று பல ஆய்வுகள் காட்டுகின்றன. இதற்கான மொத்தத் தீவினதும் ஒப்பீட்டு ரீதியான பள்ளிவிபரங்கள் கிடைக்கவில்லை.

இனவாரிக் குழுக்கள் மற்றும் பால்வாரியான எழுத்தறிவு வீதம் 1981

இனக்குழு	1981 இல் %		
	ஆண்கள்	பெண்கள்	மொத்தம்
சிங்களவர்கள்	91.8	84.9	88.4
இலங்கைத் தமிழர்கள்	89.4	84.3	86.6
மலையகத் தமிழர்கள்	78.6	55.2	66.9
முஸ்லிம்கள்	86.7	71.5	79.3
மலாயர்	93.2	88.9	91.1
பறங்கியர்	98.2	96.1	97.1
ஏனையோர்	91.2	79.8	86.1

பிரதேசரீதியில் ஆசிரியர்களின் எண்ணிக்கை வெகுவாக வேறுபடுகிறது. 1991 ஆம் ஆண்டுப் பள்ளி விபரங்கள் வடக்கு கிழக்கு மாகாணத்தில் ஆசிரியர்களின் தட்டுப்பாடு மிக அதிகமாக இருந்தது என்று காட்டுகிறது. இது 33.88 சத வீதம் குறைவாக இருந்தது. இந்தப் பகுதியில் தான் தீவின் பெரும்பான்மைத் தமிழர்களும் முஸ்லிம்களும் வசித்து வந்தனர். இதற்கடுத்து ஊவா மற்றும் மத்திய மாகாணம் வந்தன. இங்குதான் பெருவாரியான தோட்டப் பாடசாலைகள் அமைந்திருந்தன⁷⁵. மேலும் போரின் காரணமாக 2000 க்கும் மேற்பட்ட ஆசிரியர்கள் ஓய்வு பெறும்படி தள்ளப்பட்டுள்ளனர். இது தீவின் மொத்தத் தமிழ் ஆசிரியர்களின் 10 சத வீதம் ஆகும். வடக்கு மற்றும் கிழக்குப் பகுதிகளின் சென்று பணிபுரியும் ஆசிரியர்களுக்கு அரசினால் எந்தவித ஊக்கத் தொகைகளும் தரப்படவில்லை. இதைச் செய்யலாம் என்று மக்கள் கூட்டணி அரசு சிந்தித்து வந்துள்ளது. இதன் விளைவாக, இடம் மாறிச் சென்று மீண்டும் குடியேறியுள்ள சமூகங்களின் பிள்ளைகளால் கல்வி பெறுவது என்பது அகதி முகாம்களில் இருந்த பிள்ளைகளை விடக் கடினமாகவே இருந்து வந்துள்ளது.⁷⁶

வடக்கு மற்றும் கிழக்குப் பகுதிகளின் கல்வி வசதிகளில் போரினால் மிகக் கணிசமான பாதிப்புகள் ஏற்பட்டுள்ளன. குண்டு வீச்சினால்

நூற்றுக்கணக்கான பாடசாலைகளின் கட்டடங்கள் சேதமடைந்துள்ளன. மேலும் வடக்குப் பகுதிக்குப் பொருட்கள் செல்லுவதற்கான தடையுத்தரவு, மாணவர்கள், பாடசாலைகளுக்கான மரச்சாமான்கள், விஞ்ஞான வகுப்புகளுக்கான இரசாயனப் பொருட்கள், எழுதும் காகிதம், புத்தகங்கள், பாடசாலைப் பைகள் இவை இல்லாமல் சிரமப்பட வைத்தது. மேலும், மின்சாரம் தடைப்பட்டதாலும், போதிய எரிபொருள் இல்லாததாலும், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் சரியாகச் செயற்பட முடியாமல் முடங்கியது. கூடுதலாக, சில பாடசாலைகள் இராணுவத்தினரால் பயன்படுத்த எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டன.

இதற்கும் மேலாக, வடக்கில் பாடசாலை மாணவர்களின் தொகை குறைந்து விட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. பல இளைஞர்கள், ஆண்களும், பெண்களும் தமது பாடசாலைகளை விட்டு விட்டு விடுதலைப் புலிகளுடன் சேர்ந்து விட்டதாகவும், இதைச் செய்ய அவர்கள் கட்டாயப்படுத்தப்பட்டதாகவும் கூறப்படுகிறது. வடக்கில் பல பாடசாலைகள் முடப்பட்டு விட்டன. மேலும் பல பாடசாலைகளில் கூட்டம் அதிகமாக உள்ளது.

மொழியும் கல்வியும்:

கொள்கைப்படி, இலங்கையில் தனது சொந்தத் தாய்மொழியிற் கல்வி பயிலுவதற்கான உரிமை பாதுகாக்கப்பட்டுள்ளது. 1978 ஆம் ஆண்டு அரசியல் சாசனம் பிரிவு 21 (1), ஒருவர் சிங்களம் அல்லது தமிழில் கல்வி பயிலுவதை அவரது உரிமையாக்குகிறது. 1960 இல் பெரும்பாலும் இடைநிலைக் கல்வி தமிழ் அல்லது சிங்களத்தில் தரப்பட்டு வந்தது. பிரதேச மொழி பேசாத பிள்ளைகள் 1972 வரை ஆங்கிலத்திற் கல்வி பயில அனுமதிக்கப்பட்டு வந்தனர்⁷⁸. நடைமுறையில், தெற்கில் தமிழைப் போதனா மொழியாகக் கொண்ட கல்வி அவமதிக்கப்பட்டது என்றும் இதனால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் மலையகத் தமிழர்களும், முஸ்லிம் மாணவர்களும் ஆவார்கள்.⁸⁰

கல்வி மாகாண சபைகளின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வருகிறது. எனினும் பல சமயங்களில் இச் சபைகள் தெற்கில் தமிழைப் போதனா மொழியாகக் கொண்ட கல்வியைப் புறக்கணித்தாகச் சொல்லப்படுகின்றன. உதாரணமாக 1990 இல் ஊவா மாகாணத்தில் உள்ள கொல்லந்த மற்றும் வெல்லவாயாவிற்கு இடைப்பட்ட பகுதியிற் தமிழ்ப் பாடசாலைகள் இல்லாததால் ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட தமிழ் மாணவர்கள் சிங்களத்திற் கல்வி பயின்றதாகக் கூறப்படுகிறது. ஜனதா தோட்ட வளர்ச்சி வாரியத்தால் நிர்வகிக்கப்பட்ட பல தோட்டங்களில், வேலையற்ற தமிழ் பேசும் பெண்கள் அந்தப் பகுதிகளில் இருந்த போதிலும், குழந்தைகள் காப்பகத்தில் சிங்களப் பணிப்பெண்களே பணியில் அமர்த்தப்பட்டனர்.

முஸ்லிம் பாடசாலைகளிற் கூட ஆசிரியர் பற்றாக்குறை மற்றும் வேறுபல வசதிக் குறைவுகள் இருந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. தமது பள்ளிகளில் முஸ்லிம் பள்ளிகள் இல்லாததால், முஸ்லிம் மாணவர்கள் சிங்களத்திற் கல்வி பயிலும்படி கட்டாயப் படுத்தப் பட்டார்கள்.

தமிழ் போதனா மொழிக் கல்வியின் வசதிகள் மற்றும் தரத்துடன் தொடர்பு கொண்ட பிற குறைபாடுகள் தமிழ் போதனா மொழி ஆசிரியர்களின் பயிற்சிக்குள்ள வசதிகள் பற்றிய குற்றச்சாட்டுகள் மற்றும் கல்வி நிர்வாகத்தினரால் தமிழ் மொழியில் பணிசெய்ய முடியாமல் போவது ஆசிரியை ஆகும். 1995 பெப்ரவரியில் இலங்கைத் தமிழ் ஆசிரியர்கள் சங்கம் (CTTU) கல்வி அமைச்சருக்குக் கொடுத்த விண்ணப்பத்தில், தேசிய கல்வி நிறுவகத்தில் (NIE) தமிழ் பேசுபவர்களுக்கு எதிராகப் பாரபட்சம் காட்டப்படுவதாகக் குறை கூறியது. அது இந்நிறுவனத்தில் தமிழைப் போதனை மொழியாகக் கொண்டுள்ள பணிகள் தொடர்பாகப் போதுமான தமிழ் அதிகாரிகளைப் பணியில் அமர்த்தவில்லை என்றும், தமிழ் மற்றும் முஸ்லிம் இன மக்களுக்குச் சமவாய்ப்புகள் அளிக்கவில்லை என்றும் கூறியது. மக்கள் கூட்டணியினால் கொடுக்கப்பட்ட 14 பயிற்சிகளில் மூன்று மட்டுமே தமிழ் மொழியில் இருந்தன. அவற்றில் இரண்டு மட்டுமே வடக்கு மற்றும் தெற்கில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தன. அரசால் பண உதவி செய்யப்பட்டு நடைபெறும் ஓர் உயர் கல்வி நிறுவனம் ஒரு தேசிய மொழியில் ஏற்பாடு செய்யும் பயிற்சி எதுவும் பிற தேசிய மொழிகளிலும் ஏற்பாடு செய்யப்பட வேண்டும் என்ற அரசியல் சாசனத்தின் தேவையை இது மறுதலிக்கிறது. உறுப்புரை (21 (2))⁸²

சுகாதாரம்

தீ வு முழுவதிலும், நகர்ப்புறம் மற்றும் கிராமப் புறங்களில் உள்ள சுகாதார மருத்துவ வசதிகளில் மிகுந்த ஏற்றத்தாழ்வுகள் உள்ளன. 1979 இல் மலையகத் தமிழர்களிடையே சிசுமரண விகிதம் மிக அதிகமாக, 1000 உயிருள்ள குழந்தைகளில் 92.5 இறந்து போயின என்ற அளவில் இருந்தது. இதனுடன் ஒப்பிடும் போது சிங்களவர்களிடையில் 34, இலங்கை முஸ்லிம்களிடையில் 31.5 என்ற அளவில் இது இருந்தது.⁸⁴ மலையகத் தமிழர்கள் மத்தியில் இயற்கை மரணங்களும் அதிக அளவில் இருந்தன. 1979 இல் 10.9 என்ற அளவில் இவை இருந்தன. இவற்றுடன் ஒப்பிடும் போது சிங்களவர்களிடையில் 6.2, இலங்கைத் தமிழர்களிடையில் 6.4 மற்றும் இலங்கை முஸ்லிம்களிடையில் 6.3 என்று இது இருந்தது. பெருந்தொட்டப் பகுதிகளில் மருத்துவ அதிகாரிகளின் எண்ணிக்கை குறைவாக உள்ளது. அங்கு வாழும் மக்களுக்குச் சேவை செய்யப் பதிவு பெற்ற உதவி

மருத்துவப் பணியாளர்கள் மட்டுமே கிடைக்கிறார்கள்.⁸⁵

சமீப காலமாக மருத்துவ சேவை பெரிதும் மோசமடைந்துள்ள பகுதி வடக்குப் பகுதியாகும். தீவிலேயே மிகச் சிறந்த சுகாதார வசதி கொண்டது என்று யாழ்ப்பாணம் ஒரு காலத்தில் பெருமை கொண்டிருந்தது. போருக்குப் பின் இந்நிலை பெரிதும் மாறியுள்ளது. குண்டு வீச்சினாற் பல மருத்துவ வசதிகள் சேதமடைந்துள்ளன. பொருட்கள் உள்ளே கொண்டுவரப் போடப்பட்ட தடையுத்தரவு மருந்துகள் மற்றும் மருத்துவ உபகரணங்கள் உள்ளே வருவதைத் தடுத்துள்ளன. மிகவும் தீவிரமான பல நோய் களுக்கான மருந்துகள் ஒன்றும் கிடைப்பதேயில்லை அல்லது குறைவான அளவிற்கு கிடைக்கின்றன. மருந்துகள் இல்லாததாலும் போதுமான போக்குவரத்து வசதி இல்லாததாலும் நோயாளிகள் இறந்துள்ளதாகச் சொல்லப்படுகிறது. சத்துணவுப் பற்றாக்குறை, நாய்வெறி நோய், மலேரியா, சீழ்ப்பிடித்தல், தொழுநோய், காலரா, காசநோய், மனநோய்கள், புற்றுநோய் மற்றும் குண்டு வீச்சினால் ஏற்படும் செவிட்டுத் தன்மை ஆகியவை வடக்குப் பகுதியிலும் கிழக்கின் சில பகுதிகளிலும் அதிகரித்துள்ளதாகச் சொல்லப்படுகிறது.⁸⁶ அகதி முகாம்களின் சுகாதாரமற்ற தன்மை, கழிவுநீர், அமைப்புகள் சேதமுறுதல் அல்லது சுவனிக்கப்படாமல் விடப்படுதல், மற்றும் மலேரியாக் கொசுக்களைக் கட்டுப்படுத்தும் மலத்தியன் என்ற மருந்தைக் கொண்டு வரத்தடை இவற்றால் வடக்கில் உள்ள மக்களின் சுகாதார நிலைமை பெரிதும் மோசமடைந்துள்ளது.

1994 இல் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்த நிலைமையை வர்ணிக்கும் பொழுது டாக்டர் சி.எஸ். நச்சினார் க்கினியன், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் சமூக மருத்துவத்துறையின் விரிவுரையாளர் பின்வருமாறு எழுதினார்:

“இந்தப் பகுதியில் சைக்கிளைத் தவிர வேறுவிதமான வாகனங்கள் தட்டுப்பாட்டில் உள்ளன. மிகவும் மோசமான நிலையில் உள்ள நோயாளிகளுக்கு இது ஏற்ற வாகனமல்ல. சில மருத்துவ வசதிகள் அழிக்கப்பட்டு விட்டன. வேறு சில ராணுவ முகாம்களுக்கு வெகு அருகில் இருப்பதால் மருத்துவ உதவிக்காக அங்கே செல்வது நோயைத் தாங்கிக் கொள்வதைவிட ஆபத்தானதாக உள்ளது. சில பகுதிகளில் மக்களும் மருத்துவப் பணியாளர்களும் கூட, ராணுவம் உள்ளே வந்த போது அகன்று சென்று விட்டனர். இவர்கள் வயதானவர்கள் மற்றும் நோயாளிகளை மட்டுமே விட்டுச் சென்றுள்ளனர்.

மேலும் பிற தேவையான அமைப்பு வசதிகள் வெளிச்சம், மின்சக்தி, எரிபொருள், தண்ணீர், தொலைபேசி மற்றும் போக்குவரத்து ஆகியவை இல்லாமல் இருப்பதும் தொற்று நோய்கள் அதிகமாகப் பரவுவதற்கும், அதிகமான மரணங்கள் சம்பவிப்பதற்கும் காரணமாக இருந்துள்ளன.”⁸⁷

வடக்கு மற்றும் கிழக்குப் பகுதிகளில் தாதிகள், செவிலியர் மற்றும் செவிலியர் ஆசிரியர்கள் இவர்களும் மற்ற மருத்துவச் சிறப்பு அதிகாரிகளும் மிகக் குறைவாக இருந்ததை டாக்டர் நச்சினார்க்கினியன் கவனித்தார். 1983 க்குப் பின்னர் வடக்கு மற்றும் கிழக்குப் பகுதிகளில் பணியாற்றி வந்த மருத்துவப் பணியாளர்கள் அப்பகுதியை விட்டுச் செல்லத் தொடங்கினர். அப்போதிலிருந்து இரண்டே இரண்டு முழுதும் பயிற்சி பெற்ற சிறப்பு மருத்துவர்கள் மட்டுமே திரும்பி வந்துள்ளனர். இவர்களில் ஒருவர் 1993 இல் திருகோணமலைக்கும், மற்றவர் 1994 இல் வவுனியாவுக்கும் வந்துள்ளனர். சர்வதேச நிறுவனங்கள் டுதிய ஆரம்ப சுகாதாரப் பணியாளர்களைப் பயிற்றுவித்துள்ளன. ஓரளவு குறைந்த அளவிலான சிறப்பு மருத்துவ வசதிகளை பருத்தித்துறை, திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு மற்றும் அம்பாறையில் ஏற்பாடு செய்துள்ளனர். ஆனால் மருத்துவ வசதிகள் மற்றும் பொருட்கள் இருப்பது முற்றிலும் போதாத அளவில் உள்ளது.

யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள மக்களின் உடல் நலன் மற்றும் மனநலன் இவற்றில் ஏற்பட்டுள்ள தீவிரமான படுமோசமடைதல் டாக்டர் ஏ. சோமசுந்தரம் அவர்களின் சிறுபிள்ளை உணர்வதிர்ச்சிக் கோளாறு பற்றிய ஆய்வில் அடிக் கோடிட்டுக் கூறப்படுகிறது. 1989 இல் இருந்து 1992 வரை எடை குறைவான குழந்தைப் பேறு 19 இருந்து 25 சத வீதமாக உயர்ந்துள்ளது. இதற்கு 1991 இல் யாழ்ப்பாண மாநகரசபையில் உள்ள 12 அகதி முகாம்களில் இருந்த கர்ப்பிணிப் பெண்கள் அனைவரின் இரத்தச் சோகை காரணமாகக் காட்டப்பட்டது. 1992 ஆம் வருடத்தின் முதல் பதினொரு மாதங்களில் இருநூற்றுக்கும் மேற்பட்ட பிள்ளைகள் டைபாய்டு அல்லது வயிற்றுப் போக்கினால் இறந்தனர்.⁸⁸ 1994 ஆம் வருடத்தின் முதல் மூன்று மாதங்களில் யாழ்ப்பாண மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்பட்ட பிள்ளைகளில் 50 சத வீதம் பேர் சத்துணவுப் பற்றாக்குறையால் பாதிக்கப்பட்டிருந்தனர். சிலர் காய்ச்சலால் இறந்து கொண்டிருந்தனர். மருந்துகளின் தட்டுப்பாட்டினால் சீழ்ப்பிடித்து வருந்திக் கொண்டிருந்தவர்கள் இறந்து போனார்கள். போதுமான இரத்தப் பரிசோதனை வசதிகள் இல்லாததாலும், பரிசோதனைகளைச் செய்து நோய்களைக் கண்டறியும் பணியாளர்கள் இல்லாததாலும் சிகிச்சை கொடுப்பது தாமதமாயிற்று.

உணவு பொருட்கள் வருவது குறைந்து போனதால் சத்துணவுக் குறைபாடு அதிகரித்தது. வடக்குக் கடல் பகுதிகளில் மீன்பிடிப்பதை அரசு தடை செய்திருந்ததனால், உணவுப் பற்றாக்குறை நிலைமை மேலும் மோசமாயிற்று. வருடாந்த மீன்பிடி அளவையும் மிகவும் குறைந்து போகச் செய்தது. மேலும் வடக்கில் விவசாய உற்பத்தியும் வெகுவாகக் குறைந்து போனது. இதற்கும் தடையுத்தரவு தான் காரணம். யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில், 1990 ஜூன்

முதல் 1992 டிசம்பர் வரை நெற்சாகுபடி பணியில் 54,275 பேர் தமது வேலைவாய்ப்பை இழந்ததாக ஒரு யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர் கணக்கிட்டுக் கூறினார். ராணுவக் கட்டுப்பாட்டில் இருந்த சில வடக்கு மற்றும் கிழக்குப் பகுதிகளில் ராணுவம் நெற் சாகுபடியில் கட்டுப்பாடுகளை விதித்தது. சில சமயங்களில் விளைச்சலில் ஒரு பகுதி விடுதலைப் புலிகளுக்குச் சென்று சேர்வதைத் தடுப்பதற்காக, சாகுபடியை முற்றிலும் தடை செய்தது. எந்தத் தரப்பினராலும் கட்டுப்படுத்தப்படாத சில பகுதிகளில், விவசாயிகள் இருதரப்பினரிடையேயும் சிக்கிக் கொண்டு, விடுதலைப் புலிகளுக்கு விளைச்சலைக் கொடுக்க வேண்டியும் அவ்வாறு கொடுத்தால் ராணுவத்தினரால் கொல்லப்படவும் ஆகின்ற நிர்ப்பந்தத்தில் இருந்தார்கள்.

உள்நாட்டில் இடம் பெயர்ந்தவர்கள்

“மனித உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதைப் பொறுத்த வரையில், இலங்கையில் சில குறிப்பிட்ட வகையில், பிற மக்களை விட இடம்பெயர்ந்தவர்கள் அதிகமாகப் பாதிக்கப்பட்ட தக்க நிலையில் உள்ளனர். அவர்கள் வலுக்கட்டாயமாக மறுகுடியேற்றப் பட்டிருக்கலாம். மிகச் சலபமாகப் பொலிசாரால் சுற்றி வளைக்கப்படலாம், காரணமற்றுக் கைது செய்து காவலில் வைக்கப்படலாம். உணவுகள் கிடைக்கப்படாமற் பாதிக்கப்படலாம். மிகவும் அடிக்கடி வேலை கிடைக்காமற் திண்டாடலாம். இடம் பெயராமல் இருப்பவர்கள் அதிகமான சுயசார்புடனும், போரின் அழிவுப் பாதிப்புக்களைத் தாங்கிக் கொள்ளும் சக்தி படைத்தவர்களாகவும் இருப்பதாகவும் கண்டறியப்பட்டுள்ளது.”⁸⁹

1994 ஜூலை இறுதியில் இலங்கையில் 524, 262 பேர் உள்நாட்டிலேயே இடம் பெயர்ந்து இருந்ததாகக் கணக்கிடப்பட்டு உள்ளது. இவர்களில் 78 சத வீதம் தமிழர்கள், 13 சத வீதம் முஸ்லிம்கள் மற்றும் 8 சத வீதம் சிங்களவர்கள்.⁹⁰ 1995 இறுதியில், யாழ்ப்பாணத்துக் கெதிரான ராணுவத் தாக்குதலினால் மேலும் ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் தமது வீடுகளை இழந்தனர்.

ஆயுதமேந்திய முரண்பாட்டினால் பெரும்பாலான இடம் பெயர்ந்தவர்கள் தமது வீடுகளை விட்டு ஓடினர். பிறர் தமது இனத்தின் காரணமாக விட்டுச் செல்லும் படி வற்புறுத்தப்பட்டனர். இவர்களுள் விடுதலைப் புலிகளின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்த பகுதிகளிலிருந்து 1990 அக்டோபரில் வெளியேற்றப்பட்ட முஸ்லிம்களும் அடங்குவர். இடம்பெயர்ந்த மற்றொரு வகை மக்கள் இந்தியாவிற்கு ஓடிச் சென்றனர். இவர்களில் பத்தாயிரக் கணக்கான பேர் சமீப வருடங்களில் தாய்நாட்டுக்குத் திரும்ப வந்துள்ளனர். தானாக

விரும்பித் தாய்நாட்டுக்குத் திரும்பி வரும் திட்டம் தீவிரமாகக் கேள்விக்குறியாக உள்ளது. சிலரால் தமது வீடுகளுக்குத் திரும்பிச் செல்ல முடிந்தது. பலரால் இது முடியாமல் போகவே முகாம்களில் தங்கியுள்ளனர்.

மீள்குடியேற்றம்

குறிப்பிட்ட பகுதிகளில் தொடர்ந்து பாதுகாப்பின்மை நிலவிய போதும் அரசு இடம் பெயர்ந்த நபர்களை மீண்டும் மீள்குடியேற்றம் செய்ய முயன்று வந்துள்ளது. 1993 இல் டுனர்வாழ்வு, டுனர்மைப்பு மற்றும் சமூகநலத்துறை அமைச்சு மீள்குடியேற்றத்திற்கான விதிமுறைகளை அறிவித்தது. இதில் மீள்குடியேற்றம் தானாக விரும்பி ஏற்றுக் கொள்ளப்பட வேண்டும் என்றும் வெற்றிகரமான மீள்குடியேற்றத்திற்குத் தேவையான சமூக, பொருளாதார கட்டமைப்புகள் ஏற்பாடு செய்யப்பட வேண்டும் என்றும் வலியுறுத்தியது. இந்த வழிமுறைகள் சரியாகப் பின்பற்றப்படவில்லை. மக்கள் பாதுகாப்பற்ற நிலைமைகளிற் போதுமான பொருளாதார வசதிகளற்று மீள்குடியேற்றம் செய்யப்பட்டுள்ளனர். சிலர் விடுதலைப் புலிகளின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் உள்ள பகுதிகளில் மீள்குடியேற்றம் செய்யப்பட்டுள்ளனர். எல்.ரி.ரி.ஈ. தனது சொந்த மீள்குடியேற்றத் திட்டங்களை நடத்தியது. இதில் ராணுவ முக்கியத்துவங்கள் முதன்மையான பங்கைப் பெற்றுள்ளன.⁹¹

இடம் பெயர்ந்துள்ள பலரின் குடும்ப வாழ்க்கை மிக மோசமாக உடைபட்டுள்ளது.⁹² பல கணவன்கள் மற்றும் தந்தைகள் போரில் கொல்லப்பட்டோ காணாமலோ போயுள்ளனர். இதனால் பெண்கள் மேலும் அதிகமான பொறுப்புகளை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. வடக்கிலும் கிழக்குப் பகுதிகளிலும் ஆயிரக்கணக்கான விதவைகள் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதாகக் கணிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவர்களால் தமது கணவன்களின் இழப்புக்கான நஷ்டஈடு கேட்டுப் பெறுவது கடினமான செயலாக இருந்து வருகிறது. அகதி முகாம்களில் வசிக்கும் குடும்பங்கள் நெரிசலான நிலைமைகளில் வாழ்கிறார்கள். இங்கே தனிமை என்பது வெகு குறைவு. மேலும் அவர்களது பாதுகாப்பு என்பது எப்போதுமே உத்தரவாதமற்ற நிலையில் இருந்து வந்துள்ளது. முகாம்களில் வசிக்கும் மக்கள் எப்போது வேண்டுமானாலும் பொலிசாரால் காரணமின்றிக் கைது செய்யவும் சோதனை செய்யப்படவும்கூடும். 1990 இல், முகாம்களிலிருந்து ராணுவத்தினரால், அழைத்துச் செல்லப்பட்ட நூற்றுக்கணக்கான பேர் காணாமல் போனார்கள். விடுதலைப்புலிகளின் கட்டுக்குள் இந்த வடக்குப் பகுதிகளில், அகதிகள் இருந்த இடங்கள் விமானத் தாக்குதலுக்கு சில சமயம் உள்ளாகியுள்ளன.

அரசு உணவுக் கூப்பன்கள் பின்னர் பணம் என்பவற்றை வழங்கி உதவி செய்துள்ளது. மேலும்

உள்நாட்டில் இடம் பெயர்ந்துள்ள பாடசாலைகளில் சேர அனுமதிக்கப்பட்டனர். ஆனால் ஒரு பகுதியில் ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் அதிகமாக ஓடி வந்தமை, வடக்கு மற்றும் கிழக்குப் பகுதிகளில் உள்ள ஏற்கனவே நிரம்பி வழிந்து கொண்டிருந்த பாடசாலைகளின் மீது மேலும் பாரத்தைத் திணித்தது. மேலும், முகாம்களில் இருந்தவர்களைவிட, அரசு மீள்குடியேற்றக் கொள்கையின் கீழ் மீள்குடியேற்றம் செய்யப்பட்டவர்களால், தமது பிள்ளைகளுக்குத் தேவையான பாடசாலை வசதிகளைக் கண்டறிவது மேலும் கடினமான செயலாகிறது.

மீள்குடியேற்றம் செய்யப்பட்டவர்களுக்கு அரசு வீடமைப்பு நிதியுதவிகளை வழங்கியது. எனினும் நிதியுதவி தரப்படுவதற்கு தாமதங்கள் உள்ளன என்ற குற்றச்சாட்டுகள் வந்துள்ளன. முன்னரே கூறியபடி, சில பகுதிகளில் பொருட்கள் வந்து சேரப் போடப்பட்ட தடையுத்தரவு மக்கள் தமது வீடுகளை மீண்டும் கட்டிக் கொள்வதை மேலும் அதிகக் கடினமான காரியமாக்கியது. கிழக்குப் பகுதியில் இடம்பெயர்ந்தவர்களை எதிர்கொள்ளும் மற்றொரு பிரச்சினை, அவர்கள் விட்டுச் சென்ற நிலம் மற்றும் சொத்துக்களுக்கான உரிமைகள் எதிர்காலத்தில் மீண்டும் நிலைநாட்டப்படுவது கடினமான செயலாக இருக்கக் கூடும்.

இடம் பெயர்ந்தவர்களுக்கு மிகக் குறைவான வேலை வாய்ப்புகளே உள்ளன. சில பகுதிகளில் ஆயிரக்கணக்கான இடம் பெயர்ந்தவர்கள் தமது பணியை குறைவான ஊதியத்திற்கு வழங்கத் தயாராக இருப்பது அங்கே ஏற்கனவே உள்ள மக்களுக்கும் இவர்களுக்கும் இடையே இறுக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளது. மீன்பிடிப்பதற்கான தடைகள் மற்றும் பொருட்களின் போக்குவரத்துக்கான தடைகள் போன்றவை வேலைவாய்ப்புகளை மேலும் குறைக்கக் கூடும்.

சிறுபான்மையினரின் குடியரிமை மற்றும் அரசியல் உரிமைகள்

இலங்கை அரசு மற்றும் பாதுகாப்புப் படையினர் அரசுக்கு எதிரான ஆயுத மேந்திய வன்முறைகளின் தொடர்பாக ஆயிரக்கணக்கான மக்களின் உரிமைக்கு எதிராகச் செயற்பட்டுள்ளது. மக்களின் வாழ்க்கை, சுதந்திரம் மற்றும் பாதுகாப்பு உரிமைகள் மிகவும் அதிகமாக அபாயத்தில் இருந்து வந்துள்ளன. பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டம் மற்றும் அவசரகால ஒழுங்கு விதிகளின் கீழ் கைதிகள் விசாரணையின் நிப பலகாலம் காவலில் வைக்கப்பட்டுள்ளனர். ராணுவ வீரர்கள், அல்லது பொலிஸ் அதிகாரிகளைப் போராளிகள் கொன்றதற்கு எதிர்ச் செயலாகக் குடிமக்கள் கொல்லப்பட்டுள்ளனர். பல்லாயிரக்கணக்கான கைதிகள் காணாமற் போயிருக்கிறார்கள். பிறர் சித்திரவதை செய்யப்பட்டுக் கொல்லப்பட்டுள்ளனர். பல்வேறு சமயங்களிற், பல்வேறு குழுக்களைச் சார்ந்தவர்கள் இத்தகைய வன்முறைகளுக்குப் பலியாகியுள்ளனர். மேலும் பாதுகாப்புப் படையினரின் செயன்முறைகள் மாறி வந்ததற்கு இணங்க இவ்வன்முறைகளின் வகைகளும் மாறி வந்துள்ளன. எனினும், முரண்பாட்டின் பிரதான பகுதி வடக்கு மற்றும் கிழக்குப் பகுதிகளாக இருக்கும் பொழுது, தமிழ் மக்களின் உரிமைகள்தான் பெரிதும் அபாயத்தில் உள்ளன.

அரசுக்கு எதிராகச் செயற்பட்டுள்ள ஆயுதமேந்திய குழுக்களும் பெருமளவில் தவறாகச் செயற்பட்டுள்ளன. உதாரணமாக, எல்.பி.பி.பி. யினரால் கிழக்குப் பகுதியில் வாழ்ந்து வந்த முஸ்லிம் மற்றும் சிங்களவர் தாக்கப்பட்டுக் கொல்லப்பட்டுள்ளனர். மேலும், கொழும்பில் வெடி குண்டு வீச்சுக்கள் மற்றும் தற்கொலைத் தாக்குதல்களும் பெருமளவில் உயிரிழப்பை ஏற்படுத்தியுள்ளன. எல்.பி.பி.பி. யினர் பிற இனங்களைச் சார்ந்த மக்களை மட்டுமல்லாது தனது அரசியலை எதிர்த்த பல தமிழர்களைக் கூடக் கொன்றுள்ளனர். இவற்றுள் பிற தமிழ் கட்சிகளின் தலைவர்களைக் கொல்வதும் அடங்கும். இக்கட்சிகள் இதன் கட்டுக்குள் உள்ள பகுதிகளிற் செயற்படுவது இப்போது தடுக்கப்பட்டு உள்ளது.

பிற குடியரிமை மற்றும் அரசியல் உரிமைகளும் கட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. சுருத்துக்களை வெளிப்படுத்தும் சுதந்திரம் மற்றும் ஒன்று சேர்வதற்கான சுதந்திரம் போன்றவை சில சமயங்களில் மறுக்கப்பட்டு வந்துள்ளன. அதேபோல் தேர்தல்களிற் சுதந்திரமாக வாக்குப் போட்டு

அரசியலிற் பங்கேற்பதற்கான உரிமையும் மறுக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. மலையகத் தமிழர்களுக்குப் பல வருடங்களாக தேசியத்துவத்துக்கான உரிமையும் மறுக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. இதனால் இவர்கள் தமது பிற உரிமைகள் பலவற்றை அனுபவிப்பது தவிர்க்கப்பட்டுள்ளது. அரசு மற்றும் அரசு சாராது செயற்படுபவர்களால் குடியரிமை மற்றும் அரசியல் உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. இதனால் பல்வேறு சமயங்களிற் பல்வேறு குழுவினைச் சேர்ந்த மக்கள் பாதிக்கப்பட்டு உள்ளனர்.

1978 அரசியல் சாசனத்தின் கீழ் சிறுபான்மையினரின் உரிமைகள்

ஜே. ஆர். ஜெயவர்த்தனாவின் கீழ் உருவாக்கப்பட்ட 1978 ஆம் ஆண்டு அரசியற் சாசனம் மிகவும் உயர்ந்த அதிகாரங்களை கொண்ட மாகாணங்களையும், விசிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவம் கொண்ட ஒரு டுதிய அமைப்பையும் கொண்டு வந்தது. இது அரசியலில் சிறுபான்மையினருக்கு ஓர் அதிக அளவிலான செல்வாக்கைத் தரும் என்று சில விமர்சகர்கள் நம்பினார்கள். இது சாசனத்தினுள் முன்னர் இருந்த 1958 ஆம் வருட தமிழ் மொழிச் சட்டம் (சிறப்பு ஏற்பாடுகள்) மற்றும் 1968 தமிழ்மொழி ஒழுங்கு விதிகள் இவற்றில் இருந்த உரிமைகள் மற்றும் ஏற்பாடுகளை அரசியற் சாசனத்தினுள் கொண்டு வருவதன் மூலம் மொழிகளுக்குச் சில உத்தரவாதங்களைக் கொடுத்தது. 1987 ஆம் ஆண்டின் அரசியற் சாசனத்தின் பதின்முன்றாம் திருத்தத்தின்படி தமிழும் ஆங்கிலமும் சிங்கள மொழியுடன் கூட அரசு மொழிகளாக அறிவிக்கப்பட்டன.

முன்னைய அரசியல் சாசனத்தில் இருந்ததை விட அதிக அளவிலான அடிப்படை உரிமைகளின் பாதுகாப்பை மேலும் வலிமையுடன் 1978 ஆம் ஆண்டு சாசனம் கொண்டிருந்தது. இதில் சிந்தனை, மனச்சாட்சி மற்றும் மதத்திற்கான சுதந்திரம் சட்டத்தின் முன் எல்லா நபர்களும் சமமாகக் கருதப்படுதல், இனம், மதம், மொழி மற்றும் சாதி, அரசியற் கருத்து மற்றும் பிறப்பிடம் இவற்றின் மீதான எந்தவித பாரபட்சத்தையும் ஒரு குடிமகன் மீது காட்டுதலைத் தடுத்தல் என்பன உள்ளடங்கியிருந்தன. குடிமக்கள் தமது சொந்தக் கலாசாரத்தை முன்னெடுத்துச் செல்வதற்கும், தமது

சொந்த மொழியைப் பயன்படுத்தவும் உரிமைகளைக் கொண்டிருந்தனர். இத்தோடு கூட, சித்திரவதை, கொடுமையான, மனிதத்தன்மையற்ற, கீழ்த்தரமான நடத்துகை அல்லது தண்டனைகள், தக்க காரணமற்ற கைதுகள் போன்றவற்றிலிருந்து சுதந்திரமான கருத்துகளை வெளிப்படுத்தவும், அமைதியாக ஒன்று கூடவும், சங்கம் அமைத்தல், இயக்கம் நடத்துதல் இவற்றுக்கான சுதந்திரம் மற்றும் இலங்கையில் தங்குவதற்கும், இலங்கைக்குத் திரும்புவதற்குமான சுதந்திரம் ஆகியவையும் பாதுகாக்கப்பட்டிருந்தன. எனினும் இந்த உரிமைகள் எல்லாம் குடிமக்கள் அல்லாதாருக்கு உத்தரவாதம் அளிக்கப்படவில்லை.⁹³ அரசின் நிறைவேற்று மற்றும் நிர்வாகத்துறையினரால் இந்த உரிமைகள் பாதிக்கப்பட்டால் அரசியற் சாசனம் அதற்கான ஒரு மாற்றையும் ஏற்பாடு செய்தது. இத்தகைய அத்துமீறல்கள் நிகழ்ந்தால், அதிலிருந்து நிவாரணம் அளிக்க உயர் நீதிமன்றம் அதிகாரம் பெற்றிருந்தது. எனினும், நீதிமன்றம் இதற்கான தனிப்பொறுப்பை ஓர் அரசு அதிகாரி அல்லது பிரதிநிதியிடம் ஒப்பிடுவதற்குத் தேவையில்லை. மேலும் இந்தச் செயல் முறையின் கீழ் தவறு செய்பவர்களுக்குத் தண்டனை அளிக்கவும் அதற்கு அதிகாரம் கொடுக்கப்படவில்லை. பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு இழப்பீடு வழங்குதலை அரசு முன்பாக ஏற்றுக்கொண்டு இருந்தாலும், இப்போது அதிகாரிகள் தாமே அந்த இழப்பீடுத் தொகையை வழங்க வேண்டியுள்ளது.

அரசியற் சாசனம் பல விரிவான அளவிலான உரிமைகளை உத்தரவாதம் செய்தாலும், பல்வேறு அடிப்படைகளிலும் அவை கட்டுப்படுத்தப் படுவதற்கும் அனுமதி வழங்கியிருந்தது. இதன் மூலம் அது குடிபரிமை மற்றும் அரசியல் உரிமைகளுக்கான ஐ.நா. வின் சர்வதேச கட்டுறுத்தில் தேவைப்பட்ட அளவிலான பாதுகாப்புகளை வழங்கத் தவறிவிட்டிருந்தது. இதற்கு 1980 இல் இலங்கை ஒத்துக்கொண்டிருந்தது.

வாழ்வதற்கான உரிமை

1980 களின் இடைப் பகுதியிலிருந்து பாதுகாப்புப் படையினர் ஆயுதமேந்திய எதிர்ப்பைச் சமாளிப்பதற்கு சட்டத்திற்கு வெளியே மரண தண்டனைகள் வழங்குவது மற்றும் கைதிகள் காணாமற் போதலில் பரவலாக ஈடுபட்டனர். வடக்கு மற்றும் கிழக்குப் பகுதிகளில், முரண்பாடு அதிகரித்த பின்னர், பாதுகாப்புப் படையினரால் எதிர் நடவடிக்கையாக, தமிழ்க் குடிமக்கள் கொல்லப்படுவது பற்றியும், சில சமயங்களில், அவர்களது சடலங்கள் எரிக்கப்படுவது பற்றியும் பல தகவல்கள் கிடைத்துள்ளன. 1984 இல் அதிகமான எண்ணிக்கையில் காவலில் இருந்த நபர்கள் காணாமற் போகவும் தொடங்கினார்கள். அவர்களது உறவினர்கள் - குறிப்பாகத் தாய்மார்கள், மனைவியர் மற்றும் சகோதரிகள், அவர்களைக்

கண்டுபிடிப்பதில் பல பயனற்ற வருடங்களைச் செலவழித்தனர். ஒரு டுதிய பொலிஸ் பிரிவினரான விசேட அதிரடிப் படையணியின் உறுப்பினர்கள், மற்றும் இராணுவப் படையினர் குறிப்பிட்ட நபர்களைக் கைது செய்ததைக் கண்டதாகச் சாட்சிகளால் அடிக்கடி குறிப்பிடப்பட்டனர். இதை விடக் குறைவான சந்தர்ப்பங்களில், காவல், விமானப் படை மற்றும் கடற்படை அதிகாரிகள் கைது செய்யும் அதிகாரம் கொண்டவர்களாக வர்ணிக்கப்பட்டனர்.

காணாமற் போன பலர் காவலில் இருந்த போது சித்திரவதை செய்யப்பட்டுக் கொல்லப்பட்டதாகவும், பின்னர் சடலங்கள் இரகசியமாக அழிக்கப்பட்டதாகவும் நம்பப்படுகிறது. விடுவிக்கப்பட்ட கைதிகள் இத்தகைய சம்பவங்களைக் கண்ணுற்றதாகச் சில சமயம் விவரித்தனர்.⁹⁴

வடக்கு மற்றும் கிழக்குப் பகுதிகளில், இவ்வாறு சட்டத்துக்கு வெளியே கொல்லப்பட்ட மற்றும் காணாமற் போன நபர்களின் எண்ணிக்கை பல்லாயிரக் கணக்கில் உள்ளன. இவ்வாறு பலியானவர்கள் அனைவரும் கிட்டத்தட்ட எல்லோருமே தமிழர்கள். இத்தகைய அத்துமீறல்களின் அளவுகள் அதிகரித்துக் கொண்டே போனபொழுது இவற்றைக் கணக்கெடுப்பது மிகவும் கடினமான செயலாயிற்று. கூடுதலாக, இந்தத் தவறுகளை 1980 இடைக்காலத்தில் கணக்கில் எடுத்துக் கொண்டு இருந்த உள்ளூர் நிறுவனங்கள் அச்சுறுத்தலுக்கு உள்ளாகிச் செயற்படுவதை நிறுத்திக் கொண்டன. 1984 இல் இருந்து 1987 இன் இடைக்காலம் வரை சர்வதேச மன்னிப்புச் சபை 680 க்கும் மேற்பட்ட காணாமற் போனவர்களைப் பதிவு செய்தது. 1987 இன் இடைக்காலத்திலிருந்து 1990 மார்ச் வரையில் இ.அ.ப. (IPKF) பாதுகாப்புக்குப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டிருந்த போது, இ.அ. படையே பொறுப்பாளி என்று நம்பப்பட்ட 43 காணாமற் போனவர்களை அது பதிவு செய்தது. இதற்கு முன்பாக, நூற்றுக்கணக்கான இளைஞர்கள் காவலில் வைக்கப்பட்டனர். இவர்களின் பலர் சித்திரவதை செய்யப்பட்டனர். எனினும், காணாமற் போதல் என்பது பல மிக அதிகமான அச்சந்தரக் கூடிய தவறுகளின் நேரடித் தடயங்களை அழிப்பதற்கு ஒரு வழியாகும். இவற்றுட் காவலில் உள்ள கைதிகளைச் சித்திரவதை செய்வதும், சட்டத்திற்குப் புறம்பாகக் கொல்லுவதும் உள்ளடங்கும். 1990 ஜூன் மாதம் விடுதலைப் புலிகளுக்கும் அரசுத் துருப்புக்களுக்கும் இடையே ஆயுதப் போராட்டம் மீண்டும் தொடங்கிய பின்னர் இந்த எண்ணிக்கையை மிகச் சரியாகத் தருவது சாத்தியமற்ற காரியமாயிற்று. இது சில மாதங்களிலேயே கிட்டத்தட்ட மூவாயிரத்தை எட்டியது.

1990 ஜூனில், பாதுகாப்புப் படையினர், தெற்கில் சிங்களவர்களைக் கொண்ட ஜே.வி.பி. (JVP) எழுச்சியை அழித்தொழிக்கும் தமது பணியைச் செய்து முடித்திருந்தனர். தெற்கில் உள்ள எழுச்சிக்கு

எதிரான செயற்பாடுகளில் அவர்கள் அதிகளவிற்கு பயங்கரவாத எதிர்ப்புத் தந்திரங்களைக் கையாண்டனர். இதற்கு முன்பாக, வடக்கு மற்றும் கிழக்கில் நடந்த போராட்டங்களில், பாதுகாப்புப் படையினர்தான் (சீருடை அணிந்தவர்கள்) பின்னர் காணாமற் போன கைதிகளை அழைத்துச் சென்றிருந்தனர் என்பது தெளிவாக இருந்திருந்தது. எனினும், தெற்கில் புதிய தந்திரங்கள் கையாளப்பட்டன. சாதாரண உடையிலிருந்த மரணப்படைகள் பல்வேறு பெயர்களிற் தோன்றின. இவை தனிநபர்களைக் கொலை செய்து விடுவதாக மிரட்டுவதிலும், பொது இடங்களில் மிரட்டும் சுவரொட்டிகளை அமைப்பதிலும் ஜே.வி.பி. (JVP) யின் செயற்பாடுகளை எதிரொலித்தன. ஆனால் ஜே.வி.பி. இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தத்தை ஆதரித்தவர்களையோ அல்லது ஜே.வி.பி.யினரை வெளிப்படையாக எதிர்த்தவர்களையோ இலக்கு வைத்தது. மரணப்படைகளோ அரசை ஆதரிக்காதவர்களின் மத்தியில் அச்சத்தை விதைக்கச் செயற்பட்டன. அப்போது மிக அதிகமான எண்ணிக்கையில் சட்டத்திற்கு வெளியேயான மரண தண்டனைகள் மற்றும் காணாமற் போதல் அதிகரித்தன. சிதிலம் செய்யப்பட்ட, பெரும்பாலும் அடையாளம் காணமுடியாத சடலங்கள் பொது இடங்களிற் போடப்பட்டன அல்லது சாலையோரச் சிதைகளில் எரிக்கப்பட்டன. இவ்வாறு அரசுத் துருப்புடிகளால் கொல்லப்பட்டவர்கள் அல்லது காணாமற் போனவர்களின் எண்ணிக்கை, தெற்கில் 1987-90 இல் 20-60,000 வரை கணக்கிடப்பட்டுள்ளன. மிகச் சரியான எண்ணிக்கை ஒருவேளை எப்போதுமே தெரியப்படாமலே போகலாம். இதில் பலியானவர்கள் எல்லோருமே கிட்டத்தட்ட சிங்களப் பெரும்பான்மையைச் சேர்ந்தவர்கள். இந்தக் காலகட்டத்தில் ஜே.பி.பி. யும் கூட மிக அதிகமான எண்ணிக்கையிலான கொலைகளுக்குப் பொறுப்பாளியாகிறது. அரசின் கணக்குப்படி, ஜே.வி.பி. 1987 இல் இருந்து 1990 மார்ச் வரையில் 6517 பேரைக் கொன்றுள்ளது.⁹⁷ இந்தச் சமயங்களில் இந்தக் குற்றத்தைச் செய்தவர்கள் சாதாரண உடையில் இருந்த ராணுவ அல்லது பொலிசார்தான் என்பதற்கான சாட்சியங்கள் மெதுவாகத்தான் வெளியே வந்தன.

பல்வேறு குடிமக்கள் குழுக்களுக்கு அரசு போதிய பாதுகாப்புடும் கட்டுப்பாடும் இன்றி ஆயுதங்களை விநியோகித்தது. இக் குழுக்கள் பின்னர் அரசுத் துருப்புக்களைப் போன்றே விளைவுகளின் பாதிப்பின்றிக் கொல்லலாம். வடக்கிலும் கிழக்கிலும் முரண்பாடு மீண்டும் தொடங்கிய பின்னர், இதே போல் எல்லைப் பகுதிகளில் இருந்த குடிமக்கள் குழுக்களுக்கு அரசு ஆயுதம் வழங்கி, தவறுகள் இழைப்பதைத் தவிர்க்கப் போதுமான கட்டுப்பாடுகள் இன்றி விட்டுவிட்டது.

1990 ஜூன் மாதம் வடக்கு மற்றும் கிழக்குப் பகுதிகளுக்குத் திரும்பிய படைகள் மீண்டும் எல்.ரி.ரி.ஈ.யை எதிர்கொள்ள வந்த போது அவை தெற்கில் பயன்படுத்திய தந்திரங்களையும் தம்முடன் எடுத்துச் சென்றன. அவை கிழக்குப் பகுதியின் கட்டுப்பாட்டை மீண்டும் எடுத்துக் கொண்ட போது மிக அதிகமான எண்ணிக்கையிலான காணாமற் போதல் குறிப்பிடப்பட்டன. மீண்டும் பொது இடங்களில் எரிக்கப்பட்ட அல்லது சிதிலமடைந்த உடல்கள் தென்படத் தொடங்கின. பிரதேசத்திற்கான போர்கள் ஓய்ந்த பின்னர்தான் காணாமற் போதலின் அளவும் குறிப்பிடத்தக்க வகையில் குறைந்தது.

1989 இன் பிற்பகுதியில் சர்வதேச செஞ்சிலுவைச் சங்கக் குழு நாட்டிற்குள் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் அந்தக் காலகட்டத்தில் வடக்கிலும் கிழக்கிலும் மக்கள் காவலில் வைக்கப்பட்ட பகுதிகளுக்குச் செல்வதற்கு அது சிரமங்களுக்கு உள்ளானது. எனினும் 1991 இல் இத்தகைய அளவுக்கதிமான அத்துமீறல்கள் நாட்டில் நடப்பது பற்றி சர்வதேச அக்கறைக்கு அரசு மறுமொழியளிக்கத் தொடங்கி, அவற்றுக்கு எதிராகச் சில குறைவான பாதுகாப்புக்களை அறிமுகப்படுத்தியது. இருந்தபோதிலும், ஒவ்வொரு வருடமும் குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கையிலான காணாமற் போதல் தொடர்ந்து தெரிவிக்கப்பட்டன. இவற்றுக்குப் பொறுப்பானவர்களைத் தண்டிப்பதற்கான விசாரணைகளைப் பின்பற்றுவதில் அரசு தயக்கம் காட்டியது போலத் தோன்றியது. 1994 இல் பொதுசன முன்னணி அரசு நிர்வாகத்தை ஏற்றுக் கொண்டதிலிருந்து வடக்கு மற்றும் கிழக்குப் பகுதிகளின் பல காணாமற் போதல்கள் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளன. இதில் மிகவும் கவலைக்குரியது 1995 இல் கொழும்பு மற்றும் சுற்றுப்புறங்களில் 19 பேரின் சடலங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டமை ஆகும். இவர்கள் தமது மரணத்திற்கு முன் கைதிகளாக வைத்திருக்கப்பட்டு, பின்னர் ஏரிகள் அல்லது வயல்களில் தூக்கியெறியப்பட்டுள்ளனர் என்பது தெளிவாகியது. இறந்து போனவர்களின் சிலராவது தமிழர்கள் என்று நம்பப்படுகிறது. முன்னைய வழக்கப்படி அல்லாமல், இந்த மரணங்கள் விசாரிக்கப்பட்டு, தனிப்பட்ட விசேட அதிரடிப் படையணிப் பிரிவினர் பலர் 1995 செப்டம்பரில் கைது செய்யப்பட்டனர். இதன் புலனாய்வுப் பிரிவு பின்பு கலைக்கப்பட்டது.

விசாரணை ஆணைக் குழுக்கள்

பாதுகாப்புப் படையினரின் பழிவாங்கும் கொலைகள் கூட வாழ்வதற்கான உரிமைகளில் அத்துமீறல்களைப் பரவலாகச் செய்துள்ளன. வடக்கு மற்றும் கிழக்குப் பகுதிகளில் 1980 இன் இடைக்காலங்களில் குடிமக்களின் சிலர் பழிவாங்கக் கொல்லப்பட்ட பல சம்பவங்கள் தெரிவிக்கப்

பட்டுள்ளன. 1989 இல் இந்திய அமைதிப் படை வல்வெட்டித்துறையைத் தாக்கிய பொழுது 52 பேராவது கொல்லப்பட்டிருப்பார்கள் என்பது மற்றொரு பரவலாகப் பேசப்பட்ட சம்பவம். காணாமற் போதலைப் போலவே, பாதுகாப்புப் படையினர் பல வருடங்களாக இத்தகைய அத்துமீறல்களைச் செய்து விட்டுத் தண்டனைகளிலிருந்து தப்பியுள்ளனர். 1991 ஜூன் மாதம், மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் கொக்கட்டிச் சோலையில் இராணுவத்தினர் குறைந்த பட்சம் 67 குடிமக்களைக் கொலை செய்தனர். அப்போதுதான் அரசு ஒரு சுதந்திரமான விசாரணைக் கமிஷனை இச்சம்பவத்தை விசாரிக்க நியமித்தது. அப்போது கூட, விசாரணை, குற்றம் டிரிந்தவர்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுப் பொறுப்பாளிகளாக்கப் படுவதில் முடிவுறவில்லை. இந்த மரணங்கள் "வேண்டுமென்றே பழிவாங்கச் செய்யப்பட்ட" இராணுவத்தினரின் செயலால் விளைந்தன என்றும், இராணுவம் கூறியபடி இரண்டு டிரமிருந்தும் நடைபெற்ற துப்பாக்கிச் சூட்டில் மாட்டிக் கொண்டு அவர்கள் இறக்கவில்லை என்றும் முடிவு தெரிவித்தது. இருபது இராணுவத்தினர் சந்தேகத்தின் பேரில் ஒரு இராணுவ நீதிபதிகளுக்கு முன்னர் கொண்டு வரப்பட்டனர். இவர்கள் சாதாரண நீதிமன்றத்திற்குக் கொண்டு வரப்படவில்லை. இவர்களில் பத்தொன்பது பேர் குற்றமற்றவர்கள் என்று விடுவிக் கப்பட்டனர். அந்தக் குழுவின் பொறுப்பிலிருந்த அதிகாரி தனது படையினரை கட்டுப்படுத்தத் தவறியதற்காகவும், கொலை செய்யப்பட்ட இடத்தில் உடல்களை சட்டத்திற்குப் புறம்பாக ஒழித்துக் கட்டியதற்காகவும் தண்டிக்கப்பட்டார். வேறுசில பழிவாங்கும் கொலைகளும்கூட விசாரணை ஆணைக்குழுக்குக் குறைவான அதிகாரங்கள் கொண்ட சாதாரண குழுக்களாலோ அல்லது பாதுகாப்புப் படையினராலோ விசாரிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் எவையுமே பொறுப்பானவர்களைத் தண்டிப்பதில் வெற்றி கண்டதில்லை.

1991 சனவரியில் அரசு காணாமல் போதலைப் பற்றி விசாரிக்க ஒரு சனாதிபதி விசாரணை ஆணைக்குழுவை அமைத்தது. இந்த விசாரணை ஆணைக்குழு அது தொடங்கப்பட்ட நாளிலிருந்து நிகழ்ந்த காணாமற் போதலைப் பற்றி விசாரிக்கும். கடந்த காலத்தில் காணாமற் போதலை விசாரிக்க அதற்கு அதிகாரம் அளிக்கப்படவில்லை? மேலும் மிகத் தீவிரமான குற்றங்கள் நடந்து முடிந்து போன கால கட்டத்திலேயே இது உருவாக்கப்பட்டது. இந்தக் ஆணைக்குழு 1991 சனவரி முதல் 1994 இறுதி வரை நிகழ்ந்த குறைந்த பட்சம் 142 காணாமல் போனவர்களைப் பற்றிய அறிக்கைகளைத் தொடர்ந்து வந்த சனாதிபதிகளுக்கு சமர்ப்பித்த போதிலும் அந்த சமயத்தில் ஆட்சிபுரிந்த அரசால் எந்தவித நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை. 1995 செப்டம்பரில் இந்தக் ஆணைக்குழு செயற்படுவதை நிறுத்தியது.

1994 இல் மக்கள் முன்னணி அரசு ஆட்சியை ஏற்றது. இது கொலைகள் மற்றும் காணாமற் போதல் உட்பட்ட கடந்தகால மனித உரிமை அத்துமீறல்களை விசாரணை செய்வதாக உறுதி அளித்தது. 1988 சனவரி 1 முதல் நடந்த காணாமற் போதலை விசாரிக்க முன்று ஆணைக் குழுக்களை அமைத்தது. (அதற்கு முந்தைய காணாமற் போதல் விசாரணைக்கு உள்ளாகவில்லை.) இந்த ஆணைக் குழுக்கள் 1995 சனவரியில் செயற்படத் தொடங்கின. 1995 அக்டோபருக்குள் அவை காணாமற் போன நபர்களைப் பற்றி 30,000 க்கும் மேற்பட்ட குற்றச்சாட்டுகளைப் பெற்றன.⁹⁷ இவற்றுள் வடக்கு மற்றும் கிழக்குப் பகுதிகளைப் பொறுத்தவரையில் கிட்டத்தட்ட எல்லாமே காணாமல் போன தமிழர்களைப் பற்றியவைதான். மேற்கு, தெற்கு, சப்ரகமுவா மாகாணம், மத்திய மாகாணம், வடமேல் மாகாணம், வடமத்திய மாகாணம் மற்றும் ஊவா மாகாணம் இவற்றைப் பற்றி விசாரித்த மற்ற இரண்டு ஆணைக்குழுக்களும் காணாமற் போன சிங்களவர்களைப் பற்றிய குற்றச்சாட்டுகளைப் பெற்றன.

காரணமின்றிக் கைது செய்யப்படுதல் மற்றும் காவலில் வைக்கப்படுவதிலிருந்து சுதந்திரம்:

பயங்கரவாத தடுப்புச் சட்டம் மற்றும் அவசரகால விதிமுறைகளின் கீழ் ஆயிரக்கணக்கான நபர்கள் குற்றச்சாட்டுகள் அல்லது விசாரணையின்றிக் காவலில் நெடுங்காலம் வைக்கப்பட்டுள்ளனர். இவர்களுள், போராட்டங்களில் ஈடுபட்டதாக சந்தேகத்துக்குள்ளான தமிழர்கள் மற்றும் தெற்கில் ஜே.வி.பி. கிளர்ச்சியுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்த சிங்களவர்கள் ஆகியோர் அடங்குவர். 1987 மே மாதம் வரையில் குறைந்தபட்சம் 3,000 ஆண்களும், பெண்களும் காவலில் வைக்கப்பட்டதாகக் கணக்கிடப்பட்டுள்ளது. இவர்களில் சிலர், நீதி விசாரணையின்றி பல வருடங்களாகக் காவலில் வைக்கப்பட்டிருந்தனர்.⁹⁸ இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தப்படி இத்தகைய காவலில் வைக்கப்பட்டவர்கள் விடுவிக்கப்பட்டனர். இதே போல, ஜே.வி.பி. கிளர்ச்சியின் போது 17,000 சிங்களக் கைதிகள் அவசர காலச் சட்டங்களின் கீழ் காவலில் வைக்கப்பட்டனர்.

சந்தேகத்துக்குள்ளான தமிழர்களை விடுப்பப்படி காவலில் வைப்பது தொடர்ந்தது. வடக்கு மற்றும் கிழக்குப் பகுதிகளில் வசித்து வந்த மக்கள் மட்டுமன்றி, தெற்குப் புறநகரங்களில், குறிப்பாக கொழும்பில் வசித்தவர்களும் இத்தகைய தவறான நடவடிக்கைகளுக்கு ஆளானார்கள். தெற்கில் விடுதலைப் புலிகளின் கொலைகள் மற்றும்

தாக்குதல்களைத் தொடர்ந்து, தெற்கில் ஆயிரக் கணக்கான தமிழர்கள் காவலில் வைக்கப்பட்டனர். இவர்கள் பெரும்பாலும் தமிழ் இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்ற ஒரே காரணத்தால் இவ்வாறு காவலில் வைக்கப்பட்டனர். 1993 இல் ஜூன் 1 க்கும் டிசம்பர் 31 க்கும் இடைப்பட்ட ஆறு மாத காலங்களில் கொழும்பு; மாவட்டத்தில் பயங்கரவாத தடுப்புச் சட்டம் அல்லது அவசர கால ஒழுங்கு விதிகளின் கீழ் 15,711 கைதுகள் இடம் பெற்றன. கைது செய்யப்பட்டவர்களில் பெரும்பாலானோர் தமிழர்கள். இவர்களுள் 8 சத வீத வழக்குகளில் மட்டுமே போதுமான சாட்சியங்களுடன் தொடர்ந்து காவலில் வைக்கப்படுவதற்கான உத்தரவுகள் அவசர காலச்சட்ட ஒழுங்கு விதிகளின் கீழ் பெறப்பட்டன. மேலும் 0.1 சத வீத வழக்குகளில் இவ்வுத்தரவு ப.த.ச. இன் கீழ் பெறப்பட்டது. இவர்களில் பெரும்பாலானோர் சில நாட்களிலேயே விடுவிக்கப்பட்டாலும், சிலர் ரகசியக் காவலில் வைக்கப்பட்டு சித்திரவதை செய்யப்பட்டனர்.⁹⁹ இவ்வாறு விடுப்பப்பட்ட கைது செய்யப்படுபவர்களின் எண்ணிக்கை 1994 இல் குறைந்து, பின் 1995 இல் மீண்டும் அதிகரித்தது. இத்துடன், தமிழ்த் தலைவர்கள் மக்கள் காவலில் வைக்கப்படுவதற்கான பாதுகாப்பு விதிகள் கொண்டு வரப்பட வேண்டுமென்று கோண்டுகோள் விடுத்தனர். கொழும்பு மற்றும் பிற தெற்குப் பகுதிகளில் இந்தக் கைதுகள் போலீசாரால் செய்யப்பட்டன. 1995 ஏப்ரலில் மீண்டும் பகைமை திரும்ப நிலைநாட்டப்பட்ட பின்னர், கிழக்கிலும் இத்தகைய விடுப்பப்பட்டியான கைதுகள் அதிகரித்தன. இங்கே மக்கள், ராணுவம், கடற்படை, விமானப்படை, விசேட அதிரடிப்படை மற்றும் போலீசாரால் கைது செய்யப்பட்டனர். இவர்களுக்கு எல்.ரி.ரி.ஈ. மினரை எதிர்த்த பிற தமிழ்ப் போராளிகள் உதவி செய்தனர்.

1991 ஆகஸ்டில், இவ்வாறு காவலில் வைக்கப்படுபவர்களின் அடிப்படை உரிமைகளைக் கண்காணித்து ஒழுங்குபடுத்த அரசு ஒரு "மனித உரிமைச் செயலணிக்குழு" (HRTF) வை நிறுவியது. குழுவின் அதிகாரங்கள் அவசரகாலச் சட்டத்தின் கீழ் கொடுக்கப்பட்டிருந்தன. இக் குழு மக்கள் காவலில் வைக்கப்பட்டிருந்த இடங்களுக்குச் சென்று அங்கு காவலில் வைக்கப்பட்டவர்களின் பட்டியல்களைத் தயார் செய்தது. சில சமயங்களில், எச்.ஆர்.ரி.எவ். காவலில் வைக்கப்பட்டிருந்தவர்கள் தவறாக நடத்தப் பட்டாலோ அல்லது காணாமல் போனாலோ அதிகாரிகளிடம் தலையிட்டு செயற்பட முயன்றது. மேலும் தனது கண்டுபிடிப்புகளில் சிலதைத் தனது ஆண்டு அறிக்கையில் வெளியிட்டது. நீதியற்று காவலில் வைக்கப்பட்டிருந்த வழக்குகளில் திறமையுடன் குறுக்கிடுவதற்கான அதிகாரங்கள் அதனிடம் இல்லை. எனினும் சில சந்தர்ப்பங்களில் எல்.ரி.ரி.ஈ. இன் குறுக்கீட்டினால் மக்கள் விடுதலை செய்யப்பட்டனர். எச்.ஆர்.ரி.எவ். இன் உருவாக்கம் மற்றும் செயற்பாடு பற்றிய விதிமுறைகள் 1994 செப்டெம்பரில் செயலிழந்தன. எனினும் தொடர்ந்து செயற்பட்ட போதிலும், அதன் அதிகாரங்கள் குறிப்பிடத்தக்க முறையில் கட்டுப்படுத்தப்பட்டன.

1995 ஜூன் மாதத்தில் உள்ளூர் மற்றும் சர்வதேச மனித உரிமை நிறுவனங்கள் அரசிடம் மக்கள் விடுப்பப்பட்ட காவலில் வைக்கப்படுவது மற்றும் தவறாக நடத்தப்படுவது பற்றி விண்ணப்பித்தனர். இதைத் தொடர்ந்து எச்.ஆர்.ரி.எவ். ஐ மீண்டும் செயற்படச் செய்ய டுதிய ஒழுங்கு விதிகள் வெளியிடப்பட்டன. பாதுகாப்புப் படைகளின் அதிகாரிகளுக்கு எச்.ஆர்.ரி.எவ். ஐ செயற்படவும் தனது அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்தவும் உதவுமாறு இலங்கை சனாதிபதி ஆணைகளைப் பிறப்பித்தார்.¹⁰⁰

வடக்குப் பகுதியில் எல்.ரி.ரி.ஈ. பல கைதிகளை, பெண்கள் மற்றும் முதியோர் உட்பட, காவலில் வைத்திருப்பதாகச் செய்திகள் வந்துள்ளன. ஆனால் எத்தனை பேர் காவலில் உள்ளனர். அவர்கள் எங்கே உள்ளனர். மற்றும் காவலில் உள்ளோர் நிலைமைகள் பற்றிய சமீபத்திய செய்திகள் ஏதும் கிடைக்கவில்லை. ஒரு நிறுவனமான, "மனித உரிமைகளுக்கான பல்கலைக்கழக ஆசிரியர்கள்" (யாழ்ப்பாணம்) கூற்றுப்படி, ஜூன் 1990 இல் இரண்டாவது ஈழத்துப் போர் தொடங்கும் வரை விடுதலைப் புலிகள் சுமார் 3,000 கைதிகளை துணுக்காயில் வைத்திருந்தனர். ஆனால் பின்னர் இந்த முகாம் முடப்பட்டது. இதைத் தவிர மேலும் குறைந்த பட்சம் ஒரு டஜன் விடுதலைப் புலிகளின் கைதி முகாம்கள் இருந்தன என்று தெரிய வந்துள்ளது. இவற்றில் 30 முதல் பல நூற்றுக்கணக்கான கைதிகள் சிறை வைக்கப்பட்டிருந்தனர். முன்னைய கைதிகள் விடுதலைப் புலிகளின் முகாம்களில் மிக மோசமான நிலையில் இருந்ததாக விவரித்துள்ளனர். இங்கு சித்திரவதையும் பிற மனிதத் தன்மையற்ற கொடூரமான நடத்தைகளும் பரவலாக இருந்ததாகக் கூறப்பட்டது. சில கைதிகள் சித்திரவதை செய்யப்பட்டு அடித்துக் கொல்லப்பட்டனர்.¹⁰¹ விடுதலைப் புலிகள் செஞ்சிலுவைச் சங்கத்திற்குத் தாம் காவலில் வைத்துள்ள பொலிசார் மற்றும் இராணுவத்தினரைச் சந்திக்க அனுமதி அளித்திருந்த போதிலும், தமிழ்க் கைதிகளைச் சந்திக்க அனுமதி வழங்குவதில்லை. பல வருடங்கள் காவலில் வைக்கப்பட்ட பின்னரும் இவர்களில் சிலரின் கதி வெளியில் தெரிய வருவதே இல்லை.

சித்திரவதை, கொடூரமான, மனிதத்தன்மையற்ற அல்லது இழிவுபடுத்துகின்ற நடவடிக்கைகளிலிருந்து சுதந்திரம்:

இலங்கையில் சித்திரவதை பரவலாகச் செயற்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளது. பாதுகாப்பு விதிகளின்படி காவலில் வைக்கப்படுபவர்கள் இங்கு குறிப்பான அபாயத்தில் உள்ளனர். ஏனெனில், சாதாரணச் சட்டத்தின் கீழ் சித்திரவதை மற்றும் காணாமல் போவது பற்றிய பாதுகாப்பு விதிகளுக்கு

பயங்கரவாத தடுப்புச் சட்டம் மற்றும் அவசரகாலச் சட்டங்கள் விதிவிலக்கு அளிக்கின்றன. ப.த.சட்டம் மற்றும் அவசரகால ஒழுங்கு விதிகள் பாதுகாப்புப் படையினருக்குச் சந்தேகத்திற்குள்ளாகும் அரசு எதிரிகளைக் கைது செய்து குற்றச்சாட்டு மற்றும் விசாரணையின்றி நெடுங்காலம் காவலில் வைப்பதற்குப் பரவலான அதிகாரங்களைத் தருகின்றன. இத்தகைய நிலைமைகள் சித்திரவதை, காவலில் மரணமடைதல் மற்றும் காணாமற் போவதற்கான இலகுவான சூழ்நிலைகளை ஏற்படுத்துகின்றன.

சித்திரவதை, பிற கொடுமான, மனிதத் தன்மையற்ற அல்லது இழிவுபடுத்தும் நடவடிக்கை அல்லது தண்டனைக்கு எதிரான ஐ.நா. மகாநாட்டுடன்படிக்கையை இலங்கை அரசு 1994 சனவரியில் பின்னுறுதிப்படுத்தியது. 1994 நவம்பரில், இந்த மாநாட்டுடன்படிக்கையினை இலங்கைச் சட்டத்தின் கீழ் செயற்படுத்துவதற்கான சட்டத்தை மக்கள் கூட்டணி அரசு நிறைவேற்றியது. எனினும், இந்த ஒப்பந்தத்தில் இலங்கை கையெழுத்திட்ட போது ஏற்றுக் கொண்ட முழு அளவிலான பொறுப்புகளையும் சட்டம் நிறைவேற்றத் தவறியது.

சமீப வருடங்களில் அதிகமான எண்ணிக்கையிலான அடிப்படை மனித உரிமை வழக்குகள் பொலிசாரின் சித்திரவதைக்கு எதிராக உயர் நீதிமன்றத்தில் தொடரப்பட்டுள்ளன. பல வழக்குகளில் நீதிமன்றம் கணிசமான அளவு நஷ்டஈடுகளை வழங்கும்படி உத்தரவிட்டுள்ளது. இது இத்தகைய நடவடிக்கைகளைத் தடுக்கக் கூடிய வகையில் உள்ளது என்று சிலர் கருத்துத் தெரிவித்துள்ளனர். மேலே விவரிக்கப்பட்டுள்ளபடி, விடுதலைப் புலிகளும் கைதிகளை சித்திரவதை செய்வதாகச் செய்திகள் வருகின்றன. இவர்களுள் அரசுடன் சேர்ந்து கொண்டுள்ள சில தமிழ்க் குழுக்களின் உறுப்பினர்களும் அடங்குவர்.

தேசியத்துக்கான உரிமையும் மலையகத் தமிழ் சமூகமும்:

மலையகத் தமிழ் மக்கள் முன்பே வறுமையுற்றிருந்த பின்தங்கிய ஒரு குழுவாக சுதந்திரத்தின் போது இருந்தனர். 1948 இல் போடப்பட்ட குடியரிமைச் சட்டம் இவர்களது மற்றும் சில முஸ்லிம்களின் குடியரிமையைப் பறித்தது. இவர்களுக்கு தேசிய உரிமையையும் மறுத்தது.¹⁰² இது அடுத்த வருடம் மற்றொரு சட்டத்தால் தொடரப்பட்டது. இலங்கை (பாராளுமன்றத் தேர்தல்கள்) திருத்தச் சட்டம், இவர்களது வாக்குரிமையைப் பறித்தது. இந்தியா மற்றும் இலங்கை அரசுகளுக்கு இடையேயான இரண்டு ஒப்பந்தங்கள் நாடின்றி வாழும் இந்த பிரச்சினையைத் தீர்க்கத் தவறின. இது 1988 நவம்பர் வரையில் சட்டப்படி தீர்வு

காணப்படவில்லை. இருந்தும் கூட இச்சட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்துவதில் பிரச்சினைகள் இருந்து வந்துள்ளன.

1948 குடியரிமைச் சட்டம் இரண்டு விதமான குடியரிமைத் தொகுதிகளை ஏற்படுத்தியது. பாரம்பரியமான குடியரிமை, பதிவு செய்யப்பட்ட குடியரிமை.¹⁰³ இதன் விளைவு, சமீப காலத்தில் குடியேறியுள்ள இந்தியர்களுக்கு, அவர்கள் இலங்கையில் பிறந்திருந்தாலும், இல்லாவிட்டாலும் குடியரிமையை மறுப்பதாகும். இதனால் சுமார் ஒரு மில்லியன் மலையகத் தமிழர்கள் பாதிக்கப்பட்டார்கள். இந்த மக்களை நாடின்றிச் செய்யத்தான் இச்சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டது என்பது தெளிவாக இருந்தது. 1949 ஆகஸ்ட் மாதத்தில் இந்திய மற்றும் பாசிஸ்தான் மக்களின் (குடியரிமை) வதிவிடச் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டது. ஆனால் இதுவும் கட்டுப்படுத்துவதாக அமைந்தது. சுமார் 237,000 குடியரிமைக்கான விண்ணப்பங்கள் இந்தச் சட்டத்தின் கீழ் கொடுக்கப்பட்டன. ஆனால் அவற்றுள் பெரும்பாலானவை மிக இலேசான காரணங்களுக்காக நிராகரிக்கப்பட்டு விட்டன.

நாடின்றி இருத்தல் இந்த மக்களுக்குப் பல பிரச்சினைகளை உண்டு பண்ணியது. சொத்துக்களை வாங்கும் பொழுது, இந்தியாவில் தோன்றிய மக்கள் தமது பிறப்புச் சான்றிதழ் மற்றும் குடியரிமைச் சான்றிதழ்களை அரசு வழக்கறிஞரிடம் சமர்ப்பிக்க வேண்டியிருந்தது. குறிப்பிட்ட நபர் நாடின்றி இருந்தால், அவர் தாம் வாங்கும் சொத்துக்கு 100 சத வீத வரி கட்ட வேண்டியிருந்தது. இது 1967 ஆம் ஆண்டு நிதிச் சட்டத்தில் அன்னிய நாட்டினருக்கு உள்ள வழிமுறையாகும். மேலும் ஒரு நாடற்ற நபர் குழந்தையைத் தத்து எடுத்துக் கொள்ள விரும்பினால் கூட, ஒரு அன்னியரைப் போலவே நடத்தப்பட்டார். இதற்காக அவர் மாவட்ட நீதிமன்றத்தில் அல்லாது, கொழும்பு மாவட்ட நீதிமன்றத்தில் விண்ணப்பித்துக் கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. இதனால் செலவு மிகவும் அதிகமாக ஆனது. நாடற்ற மக்கள் வெளிநாடுகளில் பயணம் செய்ய முடியாது. மேலும் ஏற்றுமதி இறக்குமதித் தொழில்களில் ஈடுபட முடியாது. ஏனெனில் இவற்றுக்கான அனுமதிகள் அவர்களுக்கு வழங்கப்பட மாட்டா. அவர்கள் அரசின் நில உதவிகளைப் பெறுவதற்கும் தகுதியானவர்களாகக் கருதப்படவில்லை.¹⁰⁴

1964 இல் பிரதமர் சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்காவின் அரசு குறிப்பிட்ட சில எண்ணிக்கையிலான மலையகத் தமிழ் மக்களுக்குக் குடியரிமை வழங்குவது பற்றி ஓர் உடன்படிக்கையை ஏற்றுக் கொண்டது. இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தத்தின்படி 525,000 பேருக்கு இந்தியக் குடியரிமை வழங்கப்பட்டு அவர்கள் இந்தியாவிற்குத் தமது பிள்ளைகளுடன் திரும்ப அனுப்பப்படுவார்கள். இது 15 வருட காலகட்டத்தில் நிறைவேற்றப்படும். அதே கால கட்டத்தில் 300,000 பேருக்கு இலங்கைக்

குடியரிமை வழங்கப்படும். இந்த உடன்படிக்கை, இந்தியாவிற்கு மக்கள் திரும்ப அனுப்பப்படுவதும், இலங்கைக் குடியரிமை வழங்கப்படுவதும் ஒரே சீராகச் செய்யப்பட வேண்டும் என்று குறிப்பிட்டது. எனினும் இது நாட்டிலிருந்த நாடற்ற தமிழ் மக்களின் மொத்த எண்ணிக்கையையும் உள்ளடக்கத் தவறிவிட்டது. எனவே, மீதமிருந்த சுமார் 150,000 நாடற்ற மக்களின் கதிபற்றிய ஒரு எதிர்கால ஒப்பந்தத்திற்கு வழி வகுத்தது.

இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தம் மிக மெதுவாகத்தான் செயற்படுத்தப்பட்டது. ட்வி சேனநாயக்காவின் அரசின் காலத்தின்போது (1965 - 70) அது மேலும் அதிகமாக வேகமிழந்தது. 1970 ஆம் ஆண்டின் முற்பகுதியில் 12,778 பேர் மட்டுமே தாயகம் திரும்பினர். 7316 பேர் மட்டுமே இலங்கைக் குடிமக்களாகப் பதிவு செய்யப்பட்டனர். பெரும்பான்மை மக்கள் நாடற்று நின்றனர்.

1974 இல் சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கா இந்திய அரசுடன் ஒரு இரண்டாவது உடன்படிக்கையைச் செய்து கொண்டார். சிறிமா - காந்தி ஒப்பந்தம். இதில் 150,000 பேரும் அவர்களது பிள்ளைகளும் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டனர். இது 1964 ஆம் ஆண்டு இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தத்தில் விடுபட்டுப் போனோரின் எண்ணிக்கையாகும். இதில் 75,000 பேர் தாயகம் திரும்பவும் 75,000 பேர் இலங்கைக் குடியரிமை பெறவும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. 1947 ஜூலை மாதம் பண்டாரநாயக்காவின் பிரதமர் பதவிக்குக் காலம் முடிவடைந்தது. அப்போது 211,821 பேர் இந்தியாவிற்குத் திரும்பியிருந்தனர். 152,524 பேர் இலங்கைக் குடியரிமை பெற்றிருந்தனர். பெரும்பான்மையோர் இன்னும் நாடற்ற நிலையில் இருந்தனர்.

1978 ஆம் ஆண்டு அரசியல் சாசனம், பாரம்பரியக் குடியரிமைக்கும் பதிவு பெற்ற குடியரிமைக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாட்டை நீக்கியது. ஆனால் அதே நேரத்தில் 1948 ஆம் ஆண்டு குடியரிமைச் சட்டத்தின் கீழ் பதிவு பெற்ற குடியரிமை பெற்ற நபர்கள் மீது சில குறிப்பிட்ட பாகுபாடுகள் தொடர்ந்து காட்டப்படும் என்றும் குறிப்பிட்டுக் கூறியது. இதன்படி, பதிவு செய்த குடியரிமை பெற்ற மக்கள் தொடர்பான சில பாரபட்சங்கள் தொடர்ந்து அமுலில் இருந்து வந்தன. பதிவு பெற்ற குடியரிமை பெற்ற மக்கள் நாட்டிற்கு வெளியே தொடர்ந்து ஐந்து வருடங்கள் அல்லது அதற்கு மேலும் "அதிகாரபூர்வமில்லாத சொந்தக் காரணங்களுக்காக" வசித்து வந்தால் அவர்கள் தமது குடியரிமையை இழக்க நேரிடும். அல்லது சில குறிப்பிட்ட குற்றங்களுக்காக தண்டனை பெற்றாலோ, அல்லது குறிப்பிட்ட மந்திரி அவர்களது நடவடிக்கை இலங்கையின் நலனுக்கு எதிராக உள்ளது என்று கருதினாலோ அவர்கள் தமது குடியரிமையை இழக்க நேரிடும்.¹⁰³ மலையகத் தமிழர்களில் மிகப்

பெரும்பான்மையோர் பதிவு பெற்ற குடிமக்கள் ஆவர். இவ்வாறு இவர்கள் தொடர்ந்து இரண்டாந்தரக் குடிமக்களாக இருக்கவும், பாரபட்சம் காட்டும் சட்டத்தால் பாதிக்கப்படக் கூடிய பலவீன நிலையிலும் இருந்தனர்.

1986 இல் இலங்கை மற்றும் இந்திய அரசுகள் இந்தியாவில் பிறந்த தமிழர்களின் மீதான ஒப்பந்தம் ஒன்றை ஏற்படுத்தினர். அந்தச் சமயத்தில், இந்திய அரசு 421,207 பேருக்குக் குடியரிமை கொடுத்திருந்தது. ஆனால் இலங்கை 197,535 பேருக்கு மட்டுமே குடியரிமை கொடுத்திருந்தது. மீதமுள்ள 356,258 பேர், தமது பிள்ளைகளுடன் நாடற்று இருந்தனர்.¹⁰⁶ இலங்கை அரசு பதினெட்டு மாதங்களுக்குள் மேலும் 94,000 பேருக்கும் குடியரிமை வழங்க ஒப்புக் கொண்டது. இந்திய அரசு, இந்தியக் குடியரிமை வேண்டும் என்று தேர்ந்தெடுத்த 506,000 பேருக்கு ஆறு அல்லது எட்டு மாதங்களுக்குள் குடியரிமை வழங்க ஒப்புக் கொண்டது. இந்த ஒப்பந்தத்தைச் செயற்படுத்த சட்டங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன. ஆனால் மீண்டும் நடைமுறைப்படுத்துதல் மெதுவாக நடைபெற்றது. 1988 அக்டோபர் இறுதிக்குள் 237,151 பேருக்கு இலங்கை குடியரிமை வழங்கப்பட்டது. மேலும் 231,849 பேர் இன்னும் நாடற்று இருந்தனர்.¹⁰⁷

1988 ஆம் வருடத்தின் பிற்பகுதியில், சனாதிபதி தேர்தல் நடப்பதற்கு சில காலம் முன்பு, நாடற்ற நபர்களுக்கு குடியரிமை வழங்கும் (சிறப்பு ஏற்பாடுகள்) சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டது. இது சட்டப்படி இலங்கையில் குடியிருந்த, இந்தியாவில் தோன்றிய எந்த நபரும், முன்னதாக இந்தியக் குடியரிமைக்கு இந்தியத் தூதரசுத்திடம் விண்ணப்பித்துள்ள 506,000 பேரில் ஒருவராக இல்லாத பட்சத்தில், இந்தச் சட்டம் செயற்படத் தொடங்கிய நாளிலிருந்து ஒரு இலங்கைக் குடிமகனாகக் கருதப்படுவார் என்றும், பிற குடிமக்களுக்கு சட்டப்படி உள்ள உரிமைகள் அவருக்கும் உண்டு என்றும் கூறியது. இந்தப் பிரிவில் வரும் எந்த நபரும் இந்தியாவில் தோன்றிய நபர்களைப் பதிவு செய்யும் குழுவிடம் ஒரு குடியரிமை சான்றிதழுக்காக விண்ணப்பித்துக் கொள்ளலாம் என்றும் அது அறுபது நாட்களுக்குத் தரப்படும் என்றும் ஏற்பாடு செய்தது. எனினும் பலருக்கு இந்தக் காலகட்டத்திற்குள் சான்றிதழ் வழங்கப்படவில்லை. சில விண்ணப்பதாரர்கள் நான்கு வருடங்களுக்குப் பின்னர் கூடத் தமது சான்றிதழ்களைப் பெற்றுக் கொள்ளவில்லை. 1988 சட்டம், எந்த நோக்கத்துக்காகவும் ஒரு குடியரிமைச் சான்றிதழைக் காட்ட வேண்டாம் என்று கூறியிருந்தது. ஆனால் இதற்குப் பதிலாக தேவைப்பட்ட போது ஓர் ஆணைப் பத்திரத்தைக் காட்டினால் போதுமானது என்றும் கூறியது. ஆனால் இது போதுமான அளவு பயனுள்ளதாக இருக்கவில்லை.

"பல நாடற்ற நபர்களால் ஒரு நீதிபதியிடமிருந்து ஆணைப்பத்திரத்தில் கையெழுத்து வாங்க முடியாமல் இருந்தது. ஏனெனில் அவர் இந்தியக் குடியரிமைக்கு

விண்ணப்பித்திருந்த 506,000 பேர்களில் ஒருவரா இல்லையா என்று தனக்குத் தெரியாது என்று கூறி அந்தக் காரணத்திற்காகவே ஆணைப் பத்திரத்தில் கையெழுத்திட நீதிபதி மறுத்துவிடுவார். மேலும் ஆணைப்பத்திரங்கள் சான்றாகக் கொடுக்கப்பட்ட போதும், அவை குடியரிமைக்கான சாட்சியமாக மக்களாலோ, அரசு அதிகாரிகளாலோ ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை. உண்மையில் பல சமயங்களில் தேர்தல் அதிகாரிகள் மக்களது பெயர்களை வாக்காளர் பட்டியலில் பதிவுசெய்ய குடியரிமை சான்றிதழ்கள் அல்லது ஆணைப் பத்திரங்களை சாட்சியங்களாகக் கேட்டதுண்டு. இலங்கைக் குடியரசின் அரசியல் சாசனத்தின்படி, குடிமக்கள் மட்டுமே வாக்காளர்களாக முடியும். இவ்வாறு ஆயிரக்கணக்கான இந்தியத் தமிழர்கள் வாக்களிப்பதற்கும், தேர்தல்களில் பங்கேற்பதற்குமான தமது அடிப்படை உரிமையை இழந்துள்ளனர்.¹⁰⁸

சனாதிபதி தேர்தலுக்கு ஒரு மாதம் இருக்கும் போது மக்களின் நாடற்ற நிலையைச் சீர்செய்வதற்கு மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சி பலனளித்தது. ஐ.தே. கட்சி வேட்பாளரான ரணசிங்க பிரேமதாசா 50.4 சத வீத வாக்குகளைப் பெற்றார். எஸ்.எல்.எவ்.பி. வேட்பாளரான சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கா 44.95 சத வீத வாக்குகளை மட்டுமே பெற்றார். இலங்கையைப் பொறுத்த வரையில் வாக்களிப்பு 55.32 சத வீதமாக, மிகக் குறைவாகவே இருந்தபோதிலும், தோட்டப் பகுதிகளில் ஐக்கிய தேசிய கட்சிக்கு ஆதரவாக அது கணிசமான அளவில் உயர்ந்து காணப்பட்டது. நுவரெலியா மாவட்டத்தில் 80 சத வீத வாக்காளர்கள் வாக்களித்தனர். இவர்களில் 62.5 சத வீதம் பிரேமதாசாவுக்கும் பண்டாரநாயக்காவுக்கு முன்று சத வீதத்தினரும் வாக்களித்திருந்தனர்.¹⁰⁹

மேற்சொன்ன பிரச்சினைகள் அல்லாமல், இந்தியக் குடியரிமை வழங்குவதிலும், இந்தியாவிற்குத் திரும்பிச் செல்வதிலும் விட்டுப்போன பிரச்சினைகள் உள்ளன. சுமார் 500,000 பேர் இந்தியாவிற்கு தானாக விரும்பிச் சென்றனர். ஆனால் பிறர் அவ்வாறு செல்லவில்லை. சிலர் தமது சமூகத்தின் மீது 1970 மற்றும் 1980 களில் பயங்கரமான தாக்குதல்கள் நடந்ததால் சென்றனர். இந்த அழுத்தங்கள் இந்தியக் குடியரிமையைக் கோருவதற்கான அவர்களது முடிவைப் பலமாகப் பாதித்தது. பின்னர் 1984 இல் அதிகரித்துக் கொண்டு வரும் போராட்டங்களின் காரணமாக இந்தியாவிற்கும் இலங்கைக்கும் இடையேயான படகுப் போக்குவரத்து நிறுத்தப்பட்டது. இந்திய பாஸ்போர்டுகள் வழங்கப்பட்ட சுமார் 84,000 பேர் இந்தியாவிற்குச் செல்ல முடியாமல் நின்று விட்டனர். இவர்களில் பலர் இப்போது இறந்து விட்டார்கள். இவர்களது பிள்ளைகள் இலங்கையிலேயே தங்கி உள்ளனர். இவர்களுக்கு இந்தியக் குடியரிமை உண்டு. இந்தியாவிற்குச் செல்வதற்கு இவர்களுக்கு விருப்பமே

இல்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால் இலங்கைக் குடியரிமை பெறுவதிலிருந்து இவர்கள் விலக்கப்பட்டுள்ளார்கள்.¹¹⁰

அரசியல் பங்கேற்பு: வாக்களிக்கும் உரிமை

இலங்கையில் வாக்களிப்பதற்கான உரிமை பல வழிகளிலும் கட்டுப்படுத்தப்பட்டு உள்ளது. 1948 இல் நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டம் குடிமக்கள் மட்டுமே வாக்களிக்கும் உரிமை பெற்றவர்கள் என்று மறுவரையறை செய்தது. இதன் மூலம் தமது குடியரிமையை அப்போதுதான் இழந்திருந்த மலையகத் தமிழர்கள் தமது வாக்கை இழந்தனர். சென்ற இரண்டு அரசுகளும் தேர்தல் நடத்தாமலேயே தமது ஆட்சியைத் தொடர்ந்தனர். ஆயுதமேந்திய எதிர்ப்புக் குழுக்கள் தேர்தலைப் பகிஷ்கரித்தன. நிர்வாகத்தின் திறமையின்மையால் ஆயிரக்கணக்கான மக்களுக்கு வாக்குகள் மறுக்கப்பட்டுள்ளன.

வடக்கு மற்றும் தெற்குப் பகுதிகளில் ஆயுதமேந்திய எதிர்ப்புக் குழுக்கள் தேர்தலை பகிஷ்கரித்து, வாக்களித்தவர்களைக் கொண்டு விடுவதாக அச்சுறுத்தின. தேர்தலில் சில வேட்பாளர்கள் கொல்லப்பட்டுள்ளனர். இது உள்ளூர் மற்றும் தேசிய அளவில் நிகழ்ந்துள்ளது. இத்தகைய சில சம்பவங்கள் முன்னரே விபரிக்கப்பட்டு உள்ளன. இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தத்தின் கீழ் ஏற்பாடான மாகாணச் சபைக்களுக்கான தேர்தல் 1988 இல் வடக்கில் விடுதலைப் புலிகளினாலும், தெற்கில் ஜே.வி.பி. யினராலும் பகிஷ்கரிக்கப்பட்டன. இந்த இயக்கம் வன்முறைச் சம்பவங்களால் நிறைந்து இருந்தது. இந்தக் குழுக்கள் வலிமையுடன் இருந்த பகுதிகளில் வாக்குப்பலத்தில் மிகக் குறைவாகவே இருந்தது. சு.க. இந்தத் தேர்தல்களில் நிற்கவேயில்லை. 1995 இல் சட்டசபை மற்றும் சனாதிபதி தேர்தல்களில் அரசுக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருந்த பகுதிகளில் மட்டுமே வாக்களிப்பது சாத்தியமாக இருந்துள்ளது. வடக்கு மற்றும் கிழக்குப் பகுதிகளில் யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தின் 80 சத வீத பகுதியையும், வன்னி மாவட்டத்தின் 50 சத வீத பகுதியையும் விடுதலைப் புலிகள் தமது பிடிக்குள் வைத்திருந்தனர். அது தேர்தலை எதிர்த்தது. எது எப்படியிருந்தாலும் விடுதலைப் புலிகள் தமது கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருந்த பகுதிகளில் பிற அரசியல் கட்சிகளைச் செயற்பட அனுமதிக்கவில்லை. செயன்முறையில் தேர்தல் என்பது 'நெருக்கடி நிலை கடந்த' பகுதிகளில் மட்டுமே நடத்தப்பட முடிந்த ஒன்றானது.

உள்நாட்டில் இடம் பெயர்ந்தவர்கள்

பாராளுமன்றத் தேர்தலில் யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவரப்பட்ட பகுதிகளில் எதிர் கட்சியான மக்கள் முன்னணி நுழைய முடியவில்லை. இந்தப்

பகுதிகள் அரசு சார்பில் ஈழ மக்கள் சனநாயகக் கட்சியின் (EPDP) கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருந்தன. இந்தப் பகுதிகளில் ஈழ மக்கள் சனநாயகக் கட்சியும், சிறிலங்கா முஸ்லிம் காங்கிரசும் தமது வேட்பாளர்களை நிற்க வைத்தன. யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தின் வாக்காளர் பட்டியல் சென்ற முறையாக 1986 இல் தயாரிக்கப்பட்டது அதன் பின்னர் பல்லாயிரக்கணக்கான பேர் அந்த மாவட்டத்தை விட்டுச் சென்று விட்டிருந்தனர். உள்நாட்டில் இடம்பெயர்ந்த நபர்களுக்கு வாக்குரிமை இருந்தது. ஆனால், கீழே விபரிக்கப்பட்டுள்ள வகையில், இந்த உரிமை நடைமுறையில் பெரிதும் கட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்தது. தேர்தலின் போது, பதிவு செய்யப்பட்ட 600,000 வாக்காளர்களில் 13,000 பேர் மட்டுமே (2.32 சத வீதம் மட்டுமே) யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் வாக்களித்தனர். இவர்கள் ஈ.ம.ச. கட்சியின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருந்த தீவிரப் பகுதிகளில் வசிப்பவர்கள். தேர்தல் செயல்முறையில் பல தவறுகள் நடந்தன. அவற்றுள் பலமுறை வாக்களிப்பது, ஈ.ம.ச. கட்சியால் மிரட்டப்படுவது போன்றவை தேர்தல் பார்வையாளர்களால் தெரிவிக்கப்பட்டன. வன்னி மாவட்டத்தில் 42 சத வீதமான வாக்குச் சாவடிகள் மட்டுமே செயற்பட்டன. இதில் பதிவு செய்யப்பட்ட வாக்காளர்களில் நான்கில் ஒரு பங்கு மட்டுமே வாக்களித்தனர். இது கிழக்குப் பகுதிகளில் பல்வேறு பதிவுடன் ஒப்பிடப்பட்டது.¹¹¹

1994 பாராளுமன்றத் தேர்தலில், நிர்வாகச் செயல் முறைகளின் மூலம் பல்லாயிரக் கணக்கான உள்நாட்டில் இடம்பெயர்ந்த நபர்கள் தமது வாக்குரிமையை இழந்தனர். சட்டப்படி, இடம் பெயர்ந்துள்ள நபர், தான் முதலில் வசித்து வந்த மாவட்டத்தில் போட்டியிடும் வேட்பாளருக்கு வாக்களிக்கலாம். ஆனால் தாம் தங்கியுள்ள இடத்தில் அவர்கள் வாக்காளர்களாகப் பதிவு செய்யப்பட்டிருந்தால் அங்கிருந்தே வாக்களிக்கலாம். எனினும் விண்ணப்பித்திருந்த 25,000 பேர்களில் 19,000 பேரை மட்டுமே தேர்தல் ஆணையாளர் பதிவு செய்தார். (மொத்தம் இடம்பெயர்ந்த நபர்கள் 600,000). மீதம் 6,000 பேரை விலக்கி விட்டதற்கு எந்தக் காரணமும் கூறவில்லை. இடம்பெயர்தலாற் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் முஸ்லிம்களையும் உள்ளிட்ட தமிழ் பேசும் மக்கள். இந்த விண்ணப்பப் படிவம் சிங்களத்தில் இல்லாமல் இருந்திருந்தால், விண்ணப்பித்தவர்களின் எண்ணிக்கை மேலும் அதிகமாயிருக்கும். மேலும் விண்ணப்பத்தைத் திருப்பித்தர ஒரு வெகு கண்டிப்பான கடைசித் திகதியும் அறிவிக்கப்பட்டிருந்தது. இது மேலும் பலரை விண்ணப்பம் செய்வதிலிருந்து தடுத்திருக்கக் கூடும். வவுனியாவில் உள்ள ஆசிக்குளம் முகாமில் இருந்த 2,500 நபர்களில் பதிவு செய்ய விண்ணப்பித்தவர்களில் 75 பேர் மட்டுமே ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டனர். எனினும் இந்த 75 பேரும் வாக்களிக்கச் சென்ற பொழுது, ஆணையாளரால் அனுப்பப்பட்டிருந்த வாக்காளர் பட்டியலில் தமது

பெயர்கள் இடம்பெறவில்லை என்பதைக் கண்டறிந்தனர். எனவே இவர்களாலும் வாக்களிக்க முடியவில்லை. ஆணையாளரின் அலுவலகத்திலிருந்து சிறிலங்கா முஸ்லிம் காங்கிரஸ் டுத்தளம் அகதி முகாமில் இருந்த 6,100 முஸ்லிம்களின் பெயர்ப் பட்டியலைப் பெற்றது. இவர்கள் யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் போட்டியிட்ட வேட்பாளர்களுக்கு வாக்களிக்கப் பதிவு செய்யப்பட்டிருந்தனர். ஆனால் டுத்தளத்தின் தேர்தல் அதிகாரிகள் வாக்களிக்கத் தகுதி பெற்ற 3,000 இடம்பெயர்ந்தவர்களைப் பற்றி மட்டுமே தெரிவித்திருந்தனர். மீதமுள்ள 3,100 பேர் தமது வாக்குரிமையை இழந்தனர்.¹¹²

கருத்துச் சுதந்திரமும் சிறுபான்மையினரும்

1978 அரசியல் சாசனத்தின்படி குடிமக்கள் தமது கருத்துக்களை வெளியிடுவதற்கான சுதந்திரம் பாதுகாக்கப்பட்டுள்ளது. (இது குடிமக்கள் அல்லாதாருக்கு ஏற்காது) ஆனால் இந்தச் சுதந்திரம் பரவலான அடிப்படைகளின் பேரில் கட்டுப்படுத்தப்படலாம்.¹¹³ எனினும், நடைமுறையில் கருத்துச் சுதந்திரம் இலங்கையில் பல முனைகளில் இருந்தும் தாக்குதல்களுக்கு உள்ளாகி வந்துள்ளது. தொடர்ந்து வந்துள்ள அரசுகள் சட்டங்களின் மூலம் கட்டுப்பாடுகளை விதித்துள்ளன. குறிப்பாக அவசரகால அதிகாரங்கள் - இவை டுதினப் பத்திரிகைகளை நிறுத்தவும், அச்சகங்களை முடிச் சீல் வைக்கவும், அரசியல் எதிரிகளைக் காவலில் வைக்கவும், பாதுகாப்புப் படைகள் சட்டத்திற்கு முரணான கொலைகளின் தடயங்களை அழிக்கச் செய்யவும் செய்துள்ளன. அவர்கள் மேலும் பல முறையற்ற வழிகளையும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இவை, நிருபர்கள், பத்திரிகையாளர்கள் செய்தித் தொடர்புப் பணியாளர்கள், எழுத்தாளர்கள் மற்றும் அமைதியான ஒன்றுகூடுதலை அச்சுறுத்துதல் மற்றும் தாக்குதல் போன்றவையாகும். பிற உரிமைகளின் அத்து மீறல்களைப் போலவே நாட்டின் பல்வேறு குழுக்கள் பல்வேறு சமயங்களிற் பாதிப்புக்கு உள்ளாகியுள்ளனர்.

கருத்துக்களை வெளியிடுவதில் ஆயுதமேந்திய போராளிக் குழுக்களும் கடுமையான கட்டுப்பாடுகளை விதித்துள்ளனர். முன்பே கவனிக்கப்பட்டது போன்று, வடக்கில் விடுதலைப் புலிகள் எந்தவித எதிர்ப்பையும் பொறுத்துக் கொள்வதில்லை. அது சிறைப் பிடிக்கப்பட்ட எதிரிகளைக் கொன்றுள்ளது. அது தனது கருத்துக்களை எதிர்த்த பலரைப் பிரதேசத்துக்கு வெளியிலும் கொலை செய்துள்ளது. யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பத்திலும் எல்லாப் பத்திரிகை வெளியீட்டையும் அது கட்டுப்படுத்துவதோடு, தனது சொந்த வானொலி நிலையத்தையும் நடத்துகிறது.

அவசரகால ஒழுங்கு விதிகளின் கீழும் குறிப்பிடத் தக்க அளவில் கருத்து வெளியிடும்

உரிமை அத்துமீறப்பட்டுள்ளது. இவற்றுட் சிறுபான்மையினரின் அல்லது குறைபாடுகளை வெளிப்படுத்தும் பிரச்சினைகளைக் கொண்ட சம்பவங்களும் அடங்கும். உதாரணங்களாக, அரசுக் கொள்கைகள் தமது குழுவின் நலன்களைப் பாதித்தபோது அதை எதிர்த்து அமைதியாகக் கண்டனம் தெரிவித்த மக்களினைக் காவலில் வைப்பது போன்றவற்றைக் கூறலாம். 1970 களில் புதிய பல்கலைக்கழக அனுமதி முறையை எதிர்த்து தமிழ் இளைஞர்கள் கண்டனம் தெரிவித்ததும் இதில் அடங்கும். தமிழ் மக்களுக்கு எதிராக மனித உரிமை அத்துமீறல்கள் செய்யப்பட்டதைப் பற்றிய விபரங்களைப் பிரசுரிப்பதைத் தடை செய்யவும் அவசர கால அதிகாரங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளன.

1983 ஆம் வருடத்தில் அரசியற் சாசனத்தில் ஆறாவது திருத்தம் பிரிவினையைக் கோருவதைத் தடுத்ததும் பலத்த அடியாகும். இந்த ஆறாவது திருத்தத்தின் கீழ், பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் ஒரு சத்தியப் பிரமாணம் எடுத்துக் கொள்வது அவசியமாயிற்று. அதன்படி அவர்கள் 1978 ஆம் ஆண்டு அரசியல் சாசனத்தை முன்வைத்துக் காப்பாற்ற வேண்டும். இலங்கையின் பிரதேசத்துக்குள் தனிநாடு அமைப்பதை ஆதரிக்கவோ, முன்னெடுத்துச் செல்லவோ, உதவி செய்யவோ கூடாது என்பதாகும். இந்தத் திருத்தம் அமைதியான மற்றும் வன்முறையான பிரிவுவாதக் கோட்பாடுகளுக்கிடையில் எந்த வேறுபாட்டையும் குறிக்கவில்லை. எனவே, இது செயன்முறையில் ஒரு கருத்து அமைதியாக முன்வைக்கப்படுவதைக் கூடத் தடை செய்கிறது.

பாதுகாப்புச் சட்டங்கள்

சு தந்திரத்திற்குப் பின்னர் ஒரு குடியரசு பாராளுமன்ற அமைப்பைக் கொண்டிருந்தாலும், இலங்கை நடைமுறையில் சென்ற 42 வருடங்களில் 26 வருடங்களாக அவசரகாலப் பிரகடனத்தின் கீழ்த்தான் இருந்து வந்துள்ளது. இச் சமயத்தில் அவசரகாலம் நாடு முழுவதிலும் அல்லது சில பகுதிகளில் அமுலில் இருந்து வந்துள்ளது. அவசரகாலச் சட்டங்கள் பல சமயங்களிற் பல்வேறாக இருந்து வந்துள்ளன. அவை அரசியற் சாசனத்தைத் தவிரப் பிற எல்லாச் சட்டங்களையும் விட மேலோங்கியுள்ளன.

முன்னரே விவாதிக் கப்பட்டபடி, பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டம் மற்றும் அவசரகால அதிகாரங்கள், பாதுகாப்புப் படைகள் மற்றும் அரசு மனித உரிமைகளில் மிகவும் தீவிரமான அத்துமீறல்கள் செய்து, தண்டனையின்றித் தப்பிச் செல்ல வழி வகுத்துள்ளன. எழுந்தமானமாகக் கைது செய்து வைப்பது, காணாமல் போவது மற்றும் சித்திரவதை இவற்றுக்கான சாதாரண

பாதுகாப்பு; முறைகளை அவை விட்டொழித்து விடுகின்றன. இதன் மூலம் தவறான நடவடிக்கைகளுக்கு வழி கோலுகின்றன.

அவசரகால ஒழுங்கு விதிகளின் மிகவும் அருவெறுக்கத்தக்க அம்சங்கள் சென்ற இரண்டாண்டு காலத்தில் வந்துள்ள மாற்றங்களால் எடுத்துவிடப்பட்டுள்ள போதும், தவறான நடவடிக்கைகளுக்குத் தேவையான பாதுகாப்புக்களை அவை வழங்கத் தவறிவிடுகின்றன. இதனால், குடியரிமை மற்றும் அரசியல் உரிமை பற்றிய சர்வதேச மகாநாட்டு உடன்படிக்கையின் மீதான தனது கடமையை நிறைவேற்ற இலங்கை தவறிவிடுகிறது. கூடுதலாக, அவசரகால அதிகாரங்களுக்கான கடுமையான கட்டுப்பாடுகளை விதிக்கத் தேவையான மாற்றங்கள் அரசியற் சாசனத்தில் ஏற்படாமல், மற்றும் நீதித்துறை மறுஆய்வு செய்யப்படாமல், மிகவும் கடுமையான விதிமுறைகள் கூட உடனடியாக மீண்டும் அறிமுகப் படுத்தப்படுவதை இப்போது எதுவும் தடுத்துவிட முடியாது.

கல்வி: பாரபட்சங்களை நிரந்தரமாக்குதல்

சிறுபான்மையினரின் உரிமைகள் பற்றிய ஐ.நா. பிரகடனம் “நாடுகள் தமது ஆள்டுல எல்லைக்குக் கீழ் உள்ள சிறுபான்மையினரின் வரலாறு, பாரம் பரியம், மொழி மற்றும் கலாசாரம் பற்றிய அறிவை வளர்க்கத் தேவையான நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டும். சிறுபான்மை வகுப்புகளைச் சேர்ந்த நபர்கள் முழுச் சமுதாயத்தைப் பற்றியும் தெரிந்து கொள்ளப் போதுமான வாய்ப்புகள் பெற வேண்டும் என்று குறிப்பிட்டுக் கூறுகிறது. (உறுப்புரை 4 (4))

இலங்கையின் கல்வி அமைப்பு இலங்கைச் சமுதாயத்தின் பல்லின அமைப்பினைப் பற்றிப் பரவலான அறிவையும், கௌரவத்தையும், டுரிந்து கொள்ளலையும் வளர்ப்பதற்கு நேர்மாறாக, இனவாரிப் பிரிவினை மற்றும் தனித்தன்மையை உறுதிப்படுத்தி நிரந்தரமாக்குகிறது.¹⁴ பாடசாலைகள் பெரும்பாலும் இனத்தின் அடிப்படையில் பிரிந்துள்ளன. ஆசிரியர்கள் பல்முனைக் கலாசாரத்தைப் பற்றிப் பயிற்றுவிக்கப் படுவதில்லை. சிறுபான்மை இனத்தவர் எதிர்மறைக் கருத்துக்களால் வர்ணிக்கப்படுவதை எதிர்த்து சவால் விட ஊக்குவிக்கப் படுவதில்லை. கல்வித்திட்டம் நாட்டினுள் உள்ள கலாசார, மத, மொழி மற்றும் இனவாரியான வேறுபாடுகளைப் பற்றிப் டுகட்ட வேண்டும் என்ற தேவையை நிறைவேற்றுவதே இல்லை. சிங்களம் பேசுபவர்களுக்குத் தமிழ் கற்றுத்தரப்படுவதில்லை. இதற்குப் பதிலாக சிங்களம், மற்றும் தமிழ் இனங்களிடையே உள்ள விரிவான சமூகப் பிரிவினையும், கலவாத தன்மையும் பாடசாலைகளில் வலிமைப்படுத்தப்பட்டு, பரஸ்பர அவநம்பிக்கை மற்றும் பகைமை முன்னேற்றப்படுகிறது.

“பிரிக்கப்பட்ட பாடசாலைகளில் தனிமைப் படுத்தப்பட்ட மற்றும் இனவாரிக் கருத்துக்கள் மிகச் சலபமாக மாணவர்களிடையே ஊட்டப்படும் வலிமைப்படுத்தப்படும் வருகின்றன. வெளியில் உள்ள சமுதாயத்தால் வெளிப்படுத்தப்படும் கருத்துக்களும் பாடசாலையின் கருத்துகளும் ஒன்றாக இருக்கும் போது மாணவர்களின் மனதில் அவை மதிப்பையும் முறையானவை என்ற கருத்தையும் பெறுகின்றன. இனவாரி மற்றும் மதவாரியான பரஸ்பரம் பகைமையுள்ள தனித்தன்மையை வலிமைப்படுத்துவதில் பிரிவினை செய்யப்பட்டுள்ள பாடசாலைகள் முக்கியமான பங்கேற்பை அளித்துள்ளன. இது இலங்கையின் தேசியத் தனித்தன்மைக்கு ஊறு விளைவித்துள்ளது.¹⁵

இலங்கையில் தெளிவான பெரும்பான்மையைப் பெற்றிருந்த போதிலும், சிங்கள மக்கள் இந்திய உபகண்டத்தின் பலவீனமான சிறுபான்மையினராகத் தம்மைக் கருதி வருகின்றனர் என்றும், கடல் கடந்து தென்னிந்தியாவில் எண்ணிக்கை மிகுந்த நிலையில் உள்ள தமிழர்களால் அச்சுறுத்தப்பட்டு வருவதாக உணர்ந்து வருகிறார்கள் என்றும் விமர்சகர்கள் கருத்துத் தெரிவித்து உள்ளனர். இலங்கையின் மரடூ சார்ந்த சரித்திரங்கள் இன்றைய நாளின் தேசிய ஊகங்களாற் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டுள்ளன. இவை, சிங்கள நாடு மகோன்னதமானது என்றும், ஆனால், தென்னிந்திய தமிழ்ப் படையெடுப்புகளாற் பாதிக்கப்பட்டு மீண்டும் மீண்டும் தன்னையும் தனது டுத்த மதத்தையும் காப்பாற்றிக் கொள்ளப் போர்களில் ஈடுபட்டு வடுப்பட்டுப் போய் உள்ளது என்றும் ஒரு கருத்தை இச்சரித்திரங்கள் முன்வைக்கின்றன. இந்தக் கண்ணோட்டங்கள், பல்வேறு இலங்கை அரசுகள் இனவாரிப் பிரச்சினைக்கு ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்க ஓர் அரசியற் தீர்வை முன் வைப்பதன் அடுத்தடுத்த தோல்விகளுக்கு ஒரு முக்கிய காரணமாக அமைகின்றன. சிங்களத் தேசியவாதிகள் “சலுகைகள்” என்று கருதித் தமிழ் தலைமைக்கு அளிக்கப்படும் விஷயங்கள், சிங்களவர்களின் தொடர்ந்து வரும் வாழ்க்கைக்கான “அச்சுறுத்தல்கள்” என்று சிங்களவர்களால் பொருள் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. தமிழர்களின் பிரிவினை வாதங்கள், டுராதன காலத்தில், இலங்கையில் ஒரு தனித் தமிழ்நாடு இருந்தது என்று உரிமை கொண்டாடும் இலங்கையின் கடந்த காலச் சரித்திரங்களினால் வலிமைப்படுத்தப் படுகின்றன. சரித்திரத்தில் சில குறிப்பிட்ட டுரிந்துணர்வின்மேல் எழுந்த தேசியக் கொள்கை இவ்வாறு முரண்பாட்டில் ஒரு முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது. எனினும், இலங்கையில் சரித்திரம் கற்றுக் கொடுக்கப்படும் விதமும், பாரபட்சமான கருத்துக்கள் மற்றும் வன்முறையை நிரந்தரப்படுத்துவதில் அதற்குள்ள பங்கும் அரசினால் கூர்ந்து நோக்கப்படவில்லை. மேலும் மிகக் குறைந்த எண்ணிக்கையிலான அக்கறை கொண்டுள்ள பண்டிதர்கள் மட்டுமே இதுபற்றிக் கவனித்து வந்துள்ளனர்.

சிங்கள மற்றும் தமிழ் தேசிய வரலாறுகள்¹⁶

பல நாடுகளைப் போலவே இலங்கையிலும், நவீன தேசியம் பெரும்பாலும் சரித்திரப்

பின்னணியின்படி பிரதிநிதித்துவம் செய்யப்படுகிறது. காலனி ஆதிக்கத்துக்கு முன்னும் காலனித்துவ ஆதிக்கத்திற்குப் பின்னும் உள்ள தலைமையின் தன்மையில் பெரியதான வேறுபாடுகள் இருந்தபோதிலும் இது இவ்வாறு உள்ளது. நாட்டின் பிரதேச ரீதியிலான ஒற்றுமை மற்றும் அதன் எல்லைகளுக்கு உட்பட்ட பகுதிகளில் ஆட்சி ஒரே மாதிரி இருக்க வேண்டும் என்பதில் தேசியம் மிகுந்த முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்துகிறது. பல்வேறு சமூகக் குழுக்கள் அரசியல் ரீதியாக எவ்வாறு செயற்பட்டு வந்தன என்பதில் இன்றைய நவீன தேசத்திலிருந்து காலனித்துவ ஆதிக்கத்திற்கு முன்னைய அரசுகள் மாறுபட்டு இருந்தன. இத்தகைய மாறுபாடுகள் தேசிய சரித்திரங்களால் பொதுவாகப் பொருட்படுத்தப்படுவதில்லை. இவை இன்றைய இனவிதிமுறைகள் கடந்த காலத்திற்கு கொண்டிருந்த அதே அர்த்தத்தைக் கொண்டுள்ளன என்பது போலவே எழுதப்பட்டு வருகின்றன.¹¹⁷

கடந்த காலத்தைப் பற்றிய தேசிய சிங்கள டத்தமத எழுத்துக்களில், நாடு, சிங்கள மக்கள் மற்றும் டத்தமதம் ஓர் உள்ளார்ந்த இணைப்புடன் இருப்பது போல எழுதப்பட்டுள்ளது. உதாரணமாக, இலங்கையின் டராதன வரலாற்றுப் பதிவுகளில், டத்தர் தமது வாழ்நாளில் இத்தீவுக்கு மூன்று முறை, விஜயம் செய்த போது அற்புதமான அரச டரிந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது.¹¹⁸ மேலும் அவர் இலங்கையில் "தமது மதக் கொள்கை மகிமைபுடன் பிரகாசிக்க வேண்டும்" என்று கூறியதாகச் சொல்லப்படுகிறது. மேலும், ஐரோப்பிய மனித இனத் தத்துவங்களின்படி, சிங்களவர்கள் வட இந்திய ஆரியர்களின் வழித்தோன்றல்கள் என்றும் முன்னர் நாகரிகமற்ற வேடர்கள் இருந்த இடங்களில் முதன் முதலாகக் குடியேறினர் என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

பரவலாக நாட்டைப் பொறுத்த வரையில், இலங்கையில் வளர்த்தெடுக்கப்பட்டுள்ள தேசிய சரித்திரத்தின் முதன்மையான கூற்று மிக ஆழமான பிரிவினைக் கொள்கையை உடையது. உண்மையான இலங்கைக் குடிமகன், இந்தக் கூற்றுப்படி, டத்தமதத்தைச் சேர்ந்த சிங்களவன் ஆவான். சிங்களம் என்பதுடன் தன்னை அடையாளம் காட்டிக்கொள்ள முடியாத அல்லது சிங்களவனாக ஆக முடியாத நபர்கள் - அதாவது தமிழர்கள், முஸ்லிம்கள், மற்றும் ஓரளவுக்கு கிறிஸ்தவர்கள் (இவர்கள் தமிழர்களாகவோ, சிங்களவர்களாகவோ இருக்கக் கூடும்.) இதன்படி, மற்ற மக்களின் சரித்திரத்திற்கு இடையில் உள்ள சிறு இடைவெளிகளில் தான் வாழ்ந்தாக வேண்டும்.¹¹⁹

சிங்கள தேசியக் கண்ணோட்டத்திலிருந்து கடந்த காலத்தைப் பற்றிய தமிழ் தேசியக் கண்ணோட்டம் பெரிதும் மாறுபட்டு உள்ளதாகத் தோன்றுகிறது. சில விளக்கங்களில், சிங்கள மக்கள் தீவிற்கு முதன் முதலில் வந்திருந்த போதிலும்,

தமிழ் மக்கள் அங்கே ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்து வாழ்ந்து வருகின்றனர் என்றும், சிங்களக் கட்டுப்பாட்டிலிருந்து சுதந்திரமான தன்னாட்சியுடைய தமக்குச் சொந்தமான அரசியல் அமைப்புகளை உருவாக்கியிருந்தனர் என்றும் கூறுகிறது. இதைவிட வலிமையான தேசிய விளக்கங்கள், நாட்டின் முதல் குடிமக்கள் உண்மையில் தமிழர்கள் என்றும், சிங்களவர்கள் டத்தமதத்தைத் தழுவிக்கொண்டு பின்னர் சிங்கள மொழியை ஏற்றுக் கொண்டவர்கள் என்றும் கூறுகின்றன. இந்த விளக்கத்தின்படி சிங்களவர்கள் தமது கடந்தகால மகோன்னதத்தின் அடையாளங்கள் என்று உரிமை கொண்டாடுகின்ற சரித்திரப் பாரம்பரியங்கள் எல்லாம் தமிழர்களால் உருவாக்கப்பட்டவை. அரசியல் மற்றும் தொல்பொருள் விவாதங்கள் முடிவற்றவை. சிங்கள மற்றும் தமிழ்ச் சரித்திரங்கள் தமது உள்ளர்த்தத்தில் ஒருவருக்கொருவர் தெளிவுடன் விரோதம் கொண்டு நின்றிருந்தாலும், மற்றொரு கட்டத்தில் அதிகமான பொதுமை கொண்டவர்களாக உள்ளனர். இவை ஒரு குறிப்பிட்ட பூகோள, இன, மனித, இன அல்லது குரு, அதன் மொழி மற்றும் கலாசாரத்தின் இடையில் ஓர் உள்ளார்ந்த சரித்திரத் தனித்தன்மையை விளக்கிக் காட்டவும், ஆற்றுதற்கான உரிமையை நிலைநாட்டிக் கொள்ளவும் முயற்சி செய்கின்றன.

வரலாறும் முரண்பாடும்

“தமிழரின் தாயகம்” என்ற கருத்து வளர்ந்து வந்துள்ள போது, தீவின் கடந்த காலத்தைப் பற்றிய டதிய விளக்கங்களும் வளர்ந்தன. இதைத் தமிழ் மக்கள் ஒரு தனிநாடாகப், பெரும்பான்மைச் சிங்கள அரசின் கீழ் ஒரு சிறுபான்மையினராக இல்லாமல், தனித்தன்மையுடன் இருப்பதைக் குறிப்பிடுகின்றனர். இவை காலனித்துவ ஆதிக்கத்திற்கு முன்பு தன்னாட்சி கொண்ட தமிழ் அரசுகள் தீவில் இருந்ததாகப் டராதன சரித்திரத்தில் உரிமை கொண்டாடுகின்றன. எனினும், பெரும்பான்மைச் சமூகத்தில் உள்ள பலரும், பின்னாட்களில் வந்த இவர்கள் ஆதிக்கம் செலுத்தும் சிங்கள டத்தமதப் பண்பாட்டுக்குள் வாழ்ந்து திருப்தியடைய வேண்டும் என்று கருதுகின்றனர்.

முரண்பாட்டின் உள்ளார்ந்த பகுதியில் சரித்திரத்தின் அரசியலும் ஒன்று என்பது தாக்குதல்களுக்காகத் தேர்ந்து எடுக்கப்படும் இலக்குகளில் இருந்து தெளிவாகிறது. உதாரணமாக, 1985 மே மாதத்தில் தீவின் டத்தமத சரித்திரத்தில் முக்கியத்துவம் பெற்ற ஓர் இடம் - அநுராதபுரத்தின் அரசமரக் கோயில் - விடுதலைப் டலிகளினால் தாக்கப்பட்டது. சுமார் 150 பேர் கொல்லப்பட்டார்கள். அநுராதபுரத்தின் அரசமரம் டத்தர் ஞானம் பெற்ற மரத்தின் ஒரு கிளை என்று சொல்லப்படுகிறது. டத்தமதக் கருத்துப்படி, இன்றைய டத்த சகாப்தம்

நிலைபெற்றுள்ளவரை, இம்மரம் உயிர் வாழ்ந்திருக்கும் என்பது நம்பிக்கை. இதேபோல் பெயர்களைத் தேர்ந்தெடுத்தல் - உதாரணமாக, "எல்லாளன்படை" என்பது விடுதலைப் புலிகளின் ஒரு பிரிவு என்று கூறப்படுகிறது. இது கொழும்பில் தாக்குதல்களை நடத்தியது. இது தனது படைகளில் ஒன்று என்பதை விடுதலைப் புலிகள் மறுக்கின்றனர். சிங்களவர் பக்கத்தில் சில இராணுவப் படைகளின் பெயர்கள் - உதாரணம் சிங்களப் படைப் பிரிவு- சிங்களவர்களின் புராணகால முன்னோரைக் குறிக்கின்றது.

கல்வித் திட்டத்தில் இனவாரிப் பிரிவினை

1951 இல் இருந்து, பாடசாலைகளை மொழிவாரியாகப் பிரிப்பது அரசுக் கொள்கையால் ஆதரிக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. 1951 ஆம் ஆண்டு கல்விச் (திருத்தம்) சட்டத்தின் கீழ் 'எல்லாப் பிள்ளைகளும் தமது தாய் மொழியின் மூலம் கல்வி பயிற்றுவிக்கப்பட வேண்டும்' அந்தத் திகதிக்கு முன்னர் எந்தப் பிள்ளையும் ஆங்கிலத்தில் கல்வி பயிலலாம். எனினும் நடைமுறையில், உயர்மட்டத்தைச் சேர்ந்த பிள்ளை களுக்கு மட்டுமே இந்த வாய்ப்பு இருந்து வந்தது.

ஆங்கிலக் கல்வி சமுதாயத்தில் புதிய வர்க்கங்களை அறிமுகம் செய்து ஆழப்பதித்து விட்டதாகக் காணப்பட்டது. ஏனெனில் இது இதைப் பெற்றுக் கொண்ட சிலருக்கு வாழ்வில் வெகு அதிகமான வாய்ப்புகளை உருவாக்கித் தந்தது. உண்மையில், 1951 இல் அறிமுகம் செய்யப்பட்ட "தாய்மொழியில்" கல்வி என்பது இந்தக் காலனித்துவ பாரம்பரியத்தைச் சரி செய்வது என்ற எண்ணத்துடனேயே செய்யப்பட்டது. உயர் மட்டச் சிறுபான்மையினரான ஆங்கிலக் கல்வி கற்றவர்கள் மட்டுமே மதிப்புடன் வருமானமும் மிக்க வாழ்க்கைத் தொழில் மற்றும் அரசுத் துறைப் பணிகளைப் பெற்றார்கள். ஆங்கிலக் கல்வி கிடைக்கப் பெறாதது என்பது ஒரு பெரிய பாதிப்பின் வழியாகக் கருதப்பட்டது. 1880 இல் இருந்து 1910 வரையில், பாடசாலையில் படிக்கும் பிள்ளைகளின் மொத்த எண்ணிக்கையில் 12 சத வீதம் மட்டுமே ஆங்கிலத்தில் கல்வி பயின்றனர். சுமார் 85 சத வீதம் பேர் சிங்களம் அல்லது தமிழ் மொழியில் ஆரம்பக் கல்வி வரையில் கற்றனர். இவர்கள் ஆங்கிலம் மற்றும் பிரதேச மொழிப் பாடசாலைகளில் பயின்றனர். இவை ஆங்கிலத்திலும், சிங்களம் அல்லது தமிழிலும் கல்வி கற்பித்தன. 1949 களின் பிற்பகுதியில் சுமார் 5 சத வீதமான மக்கள் மட்டுமே ஆங்கிலக் கல்வி பயின்றனர். எல்லோரும் தாய்மொழியில் கல்வி பயிலுவது பெரும்பான்மையோரின் வாழ்வுக்கான வாய்ப்புகளை அதிகரிக்கச் செய்யும் என்று நம்பப்பட்டது. எனினும், இதன் பக்கவிளைவாக, பாடசாலைப் படிப்பு இனவாரியாக, மொழிவாரியாக அதிகமதிகமாய்ப் பிரிக்கப்பட்டு விட்டது.

பாடசாலைகள் மொழிவாரியாகப் பிரிக்கப்பட்டதுடன் மதவாரியாகப் பிரிக்கப்படும் நிலையும் வளர்ந்தது. 1796 முதல் 1948 வரையிலான ஆங்கில ஆதிக்கத்தின் போது, முன்று விதமான பாடசாலைகள் உருவாக்கப்பட்டன. அரசுப் பாடசாலைகள், தனியார் பாடசாலைகள் மற்றும் கிறிஸ்தவப் பாடசாலைகள் குறிப்பிடத்தக்க வகையில் வெற்றிகரமாக இருந்தன. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில், புத்தமதக் கலாசார மறுமலர்ச்சியின் போது, அந்நிய கிறிஸ்தவக் கல்வி விரும்பத் தகுந்ததா என்ற கேள்வி எழுந்தது. இலங்கையின் தியோசாபிகல் சொஸைடியின் உதவியுடன் கிறிஸ்தவப் பாடசாலைகளுடன் போட்டியிடும்படி புதிய புத்த மதப் பாடசாலைகள் தொடங்கப்பட்டன. அவை ஆங்கிலத்தைப் போதனா மொழியாகக் கொண்டிருந்தன. கிறிஸ்தவ மதத்திற்குப் பதிலாகப் புத்தமதத்தைப் போதித்தன. இதைத்தவிர ஒரு பெரும்பாலான மதச்சார்பற்ற கல்வித் திட்டத்தைப் பின்பற்றின. தங்கள் பங்குக்கு, இந்து மற்றும் முஸ்லிம்களும் தமது சொந்தப் பாடசாலைகளை உருவாக்கத் தொடங்கினர்.

1950 இல் எல்லா உயர்நிலைக் கல்வியும் உள்ளூர் மொழியில் இருக்க வேண்டும் என்ற விதி செயற்படுத்தப்பட்டது. 1960 க்குள், பெரும்பாலான உயர்நிலைக் கல்வி சிங்களம் அல்லது தமிழ் மொழியில் நடத்தப்பட்டது. 1972 வரை, சிங்களம் அல்லது தமிழ் பேசாத பிள்ளைகள் ஆங்கிலத்தில் கல்வி பயிலலாம். கல்லூரிப் படிப்புக் கூட சிங்களம் அல்லது தமிழ் போதனா மொழிக்கு மாற்றப்பட்டது. விஞ்ஞானம் மற்றும் சட்டப் படிப்புக்கு மட்டும் ஆங்கிலம் தொடர்ந்து பயன்படுத்தப்பட்டது.

இந்தக் கால கட்டத்தில் உயர்நிலைக் கல்வியில் ஒரு பெரிய அதிகரிப்பு நிகழ்ந்தது. எல்லாப் பாடசாலைகளிலும் பிள்ளைகளின் எண்ணிக்கை, சுதந்திரத்திற்குப் பின் வந்த முதற் பத்தாண்டில் 72 சத வீதம் உயர்ந்தது. மொத்தப் பாடசாலைகளின் எண்ணிக்கை 91 சத வீதம் உயர்ந்தது. இதற்கு பெரும்பாலான அதிகரிப்பாக உயர்நிலைப் பாடசாலைகளில் சேர்க்கப்பட்ட பிள்ளைகளின் எண்ணிக்கை இரண்டு மடங்கினைவிட அதிகமாக உயர்ந்தது.

கிறிஸ்தவர்கள் கல்வித்துறையில் தொடர்ந்து செல்வாக்குடன் இருந்து வருவது குறித்து, சிங்கள புத்தமதத் தலைமை குறிப்பாக அக்கறை தெரிவித்தது. 1955 இல் அவர்கள் அரசு உதவியுடன் ஆன பாடசாலைகளில் 35 சத விசிதத்தை நடத்தி வந்தனர். மேலும் கிட்டத்தட்ட 70 சத வீதம் ஆங்கில மொழிப் பாடசாலைகளையும் அவர்களே நடத்தி வந்தனர். 1960 களில் அரசு பெரும்பாலான கிறிஸ்தவப் பாடசாலைகளைத் தானே எடுத்துக் கொண்டது.

"இலங்கைப் பாடசாலைகளில், இனவாரியான பிரிவின் தாக்கத்தைப் பற்றி பெரேரா பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

“சிங்களப் பாடசாலைப் பிள்ளைகளின் மொத்தத் தொகையில் 78 சத வீதம் சிங்கள டத்தமத அல்லது சிங்கள கிறிஸ்தவப் பாடசாலைகளில் பயிலுகின்றனர். இவை அரசாலோ அல்லது தனியாராலோ நடத்தப்படுகின்றன. இதற்கு மற்றொரு டதும், தமிழ் பாடசாலைச் சிறுவர்களின் மக்கள் தொகை, மொத்தத் தொகையில் 13.2 சத வீதம் உள்ளதுடன் அரசு அல்லது தனியாரால் நடத்தப்படும் தமிழ் மொழிப் பாடசாலைகளில் பயிலுகின்றனர். மொத்த மாணவர் தொகையில் 7.4 சத வீதம் உள்ள முஸ்லிம் மாணவர்களில் பெரும்பாலானோர் அரசு அல்லது தனியாரினால் நடத்தப்படும் பாடசாலைகளில், ஒரு கண்டிப்பான முஸ்லிம் மத ஈடுபாட்டுடன் பயிலுகின்றனர். இவர்களில் சிலர் டத்தமத, இந்து அல்லது கிறிஸ்தவப் பாடசாலைகளில் பயிலுகின்றனர். எனினும் டத்தமத மற்றும் கிறிஸ்தவப் பாடசாலைகளில் பயிலும் முஸ்லிம் மாணவர்களைத் தவிரப் பிறர் தமிழ் மொழியில் கல்வி பயிலுகின்றனர். அரசுக்குச் சொந்தமான 9518 பாடசாலைகளில், 9,460 இனம் மற்றும் மொழிவாரியாகப் பிரிந்துள்ளன. இவற்றுட் 57 இல் மட்டுமே ஒன்றுக்கும் அதிகமான போதனா மொழிகள் இருந்தன. இந்தப் பாடசாலைகளிலும் பிரிவினை உள்ளமைந்து உள்ளன. இத்தகைய பாடசாலைகளில் வகுப்புகள் தமிழ் மற்றும் சிங்கள மொழிகளில் இருந்தாலும் கூடத் தமிழ் மாணவர்கள் தமிழிலிலும், சிங்கள மாணவர்கள் சிங்களத்திலும் கற்க வேண்டும். இங்கு சிங்களம் மற்றும் ஆங்கிலம் அல்லது தமிழ் மற்றும் ஆங்கிலம் ஆகிய பாடங்கள் பயிற்றுவிக்கப்படுகின்றன. இது இரு மொழிக் கல்வியைக் கேலிக் கூத்தாக்குகிறது.”

தாய்மொழியிற் கட்டாயக் கல்வி என்ற மாற்றம் இதற்கு முன்பாக ஒதுக்கி வைக்கப்பட்ட பலருக்கு வாய்ப்புகளைத் திறந்து விட்டது. ஆனால் இந்தக் கல்வியின் விரிவாக்கம் செய்யப்பட்ட முறையானது இலங்கை மக்களின் பல்வேறு குழுக்களின் இன மற்றும் கலாசாரத் தனிமைப்படுத்துதலை அதிகரிக்கச் செய்தது.

பல்கலைக்கழக அளவிலும் இனப்பிரிவினை வேறு காரணங்களுக்காக அதிகரித்தது. நாட்டில் இருந்த எட்டுப் பல்கலைக்கழகங்களிலும் இப்போது இரண்டு தமிழ் பேசும் மாணவர்களுக்காக மட்டும் இயங்கின. இவை வடக்கில் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகமும், மட்டக்களப்பில் கிழக்குப் பல்கலைக்கழகமும், இரண்டு இடங்களிலும் முன்னர் சிங்கள மாணவர்கள் கூடப் பயின்று வந்தனர். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் 1977 இல் நடந்த சிங்களவர்க்கு எதிரான கிளர்ச்சிகள் சிங்கள மாணவர்களை விரட்டியடித்தன. அவர்கள் பின்னர் திரும்ப வரவில்லை. சமீபத்தில் அமைக்கப்பட்டிருந்த கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தில் 1983 இல் விஞ்ஞானம் மற்றும் வேளாண்மைத் துறைகளில் 17 சிங்கள மாணவர்களுக்கு இடம்

கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. இவர்களில் ஆறு பேர் மட்டுமே வகுப்புகளில் சேர்ந்தனர். இவர்களும் அச்சுறுத்தலின் காரணமாக விலகி விட்டனர். சில சமயங்களில் தெற்குப் பகுதியில் உள்ள பல்கலைக்கழகங்களிலிருந்து தமிழ் மாணவர்களும் விரட்டியடிக்கப்பட்டுள்ளனர். ஆனால் இவர்கள் முழுதுமாக விரட்டியடிக்கப்படவில்லை. நுகுணுப் பல்கலைக்கழகம் மிகவும் குறிப்பாக சிங்கள மொழி போதனா மொழியாக உள்ள பல்கலைக்கழகமாக உருவாக்கப்பட்டது. ஏனைய எல்லாப் பல்கலைக்கழகங்களும் நாட்டின் எல்லா இனங்களைச் சேர்ந்தவர்களையும் பயிற்றுவிக்கும். இங்கு சிங்கள மாணவர்கள் பெரும்பான்மை வகிப்பர். இந்தப் பல்கலைக்கழகங்களிற் கூட, அதிகமான அளவில் இனவாரியான பிரிவினை சமூக மற்றும் கல்வி ரீதியில் மாணவர்களிடையே காணப்படுகிறது.

ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரிகள் கூட இனவாரியான பிரிவினையுடன் உள்ளன. இது ஆசிரியர்கள் தாம் வளர்ந்த பிரிவினைச் சூழலை நிரந்தரப்படுத்துகிறது. இக் கல்லூரிகளில் இனவாரித் தனிமைப்படுத்துதல் மற்றும் பகைமை உணர்வைக் கேள்வி கேட்கும் பயிற்சியைத் தருவதில்லை. பெரேரா கூறுகிறார்:

“சரியான பயிற்சியும், ஒருங்கிணைக்கும் கொள்கையும் தம்மை வழிநடத்திச் செல்வதற்கு இல்லாததினால் ஆசிரியர்கள், இலங்கையின் இனவாரி வேறுபாடுகளை அமைப்பு ரீதியாகவும், சரியாகவும் டரிந்து கொள்ளுதலைக் கட்டியெடுக்கும் திறன் இல்லாமல் இருக்கிறார்கள். இந்த ஆசிரியர்தான் இனங்களிடையே மேலான ஓர் உறவை உருவாக்கும் கட்டுமானப் பணியைச் செய்ய வேண்டுமானால் இதற்கு சரியான, முறையான பயிற்சி தேவைப்படுகிறது என்பது தெளிவாகிறது. இது பயிற்சிக் கல்லூரிகளின் பிரிவினை அமைப்பை மாற்றி அவர்களது கல்வித் திட்டத்தை முழுவதுமாக மாற்றியமைப்பதன் மூலம்தான் முடியும்.”²⁰

பாடசாலைகளில் இனப்பாகுபாடு நிரந்தரமாக்கப்படுதல்

சிங்களம் மற்றும் தமிழ்ப் பாடசாலைகள் இரண்டிலுமே, மற்றப் பிரிவினரைப் பற்றிய எதிர்மறையான கருத்துகள் பாடசாலைப் பாடவிதானங்களாலும் ஆசிரியர்களாலும் வலிமையாக்கப்படுகின்றன. 1970 களிலிருந்து வரலாறு தனிப்பாடமாகக் கற்றுக் கொடுக்கப்படாமல் சமூகவியல் பாடங்களினுள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. சிங்களப் பாடசாலைகளில், டத்தமதம், சிங்கள மொழி மற்றும் சமூகவியற் பாடங்களைக் கற்பிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்ட பாடப் டத்தகங்களில் இன உறவில் மிகவும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தும் செய்திகள் உள்ளன என்று கண்டறியப்பட்டுள்ளது. இவற்றில் தமிழர்கள்,

சிங்களவர்களின் வரலாற்று ரீதியான எதிரிகள் என்றும் இனவாரிப் போராட்டங்களில் தமிழர்களை வெற்றி கொண்டதாகக் காட்டப்பட்டுள்ள தலைவர்கள் வெகுவாகப் பாராட்டப்படும் சித்தரிக்கப் பட்டுள்ளனர். எனினும் தமிழ்ப் பாடசாலைகளில், இனவாரிப் பகைமை, நேரடியாகப் பாடப் பட்டகங்களிற் காணப்படவில்லை. அரசு பாடப்படுத்தகங்களில் சிங்களவர்க்கு எதிரான கண்ணோட்டங்கள் காணப்படவில்லை. இந்துமதம் மற்றும் தமிழ் மொழியைக் கற்பிக்கும் பாடங்கள் தனிக் கலாசாரத்தைப் பற்றி மட்டுமே பேசுகின்றன. இவை சிங்களவர் மற்றும் பிற இனங்களைப் பற்றி எதுவும் பேசுவதில்லை. சமூகவியலில் தான் பாரபட்சம் வெகுவாகவும் வலிமையாகவும் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இங்கு தமிழ் மொழியில் உள்ள சமூகவியல் பாடங்கள் இலங்கை வரலாற்றின் சிங்கள விளக்கத்தைக் குறிப்பனவாக இருந்தும் இது நிகழ்கிறது.

சிங்களப் பாடசாலைகளில், குறிப்பிடத்தக்க அளவு வரலாறு டத்தமத பாடத்திட்டத்தின் கீழ் கற்பிக்கப்படுகிறது. அதில் டத்த மதத்தைக் காப்பாற்றத் தமிழர்களுடன் சிங்களவர்கள் நடத்திய போர்கள் வலியுறுத்தப்படுகின்றன. பெரேராவினால் பேட்டி காணப்பட்ட டத்தமத ஆசிரியர்கள், டத்தமதத்தைப் போதிக்க இவ்வாறு வரலாறு பயன்படுத்தப்படுவதைப் பொதுவாக ஆதரித்தனர். "தமது நம்பிக்கையைப் பாதுகாக்க நாட்டின் தலைவர்கள் ஏற்றுக்கொண்ட போராட்டங்களைப் பற்றி மாணவர்கள் அறிந்து கொள்வது முக்கியம் என்று அவர்கள் கருதினர். சரித்திரத்திலிருந்து பெறப்பட்ட நேர்முறையான பாடங்கள் இங்கு சேர்த்துக் கொள்ளப்படவில்லை. சில குறிப்பிட்ட தமிழ் அரசர்கள் டத்தமதத்திற்கு செய்த சேவைகளைப் பற்றியோ, இலங்கை அரசுகள் மற்றும் தென்னிந்தியாவின் டத்தமத மையங்கள், இவற்றுக்கு இடையே இருந்து வந்த தொடர்புகள் பற்றியோ கற்றுக் கொடுக்க முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப் படவில்லை. நாட்டின் இதேபோன்ற சித்தரிப்புகள் சமூகவியல் பாடங்களிலும் வலியுறுத்தப்பட்டிருந்தன.

தமிழ்ப் பாடசாலைகளில் கற்பிக்கப்பட்ட சமூகவியலைப் பொறுத்த மட்டில் பாடப் பட்டகங்களில் இவை இல்லாமல் இருந்த போதிலும் இனவாரிப் பாரபட்சம் மற்றும் பகைமை கற்றுத் தரப்பட்டன. தமிழ் ஆசிரியர்கள் மற்றும் மாணவர்கள் பாடப் பட்டகத்தில் இருந்த அதிகார பூர்வமான சரித்திரம் தவறானது என்று உணர்ந்தார்கள். அதிகார பூர்வமான சரித்திரத்தோடு கூட, தமிழ் மறுவிளக்கங்களும் கற்றுக் கொடுக்கப்பட்டு விவாதிக்கப்பட்டன. இது அதே நீளமான முரண்பாட்டின் சரித்திரத்தை ஒரு திருப்பி அமைக்கப்பட்ட வடிவத்தில் கொடுத்தது.

1960 களின் பிற்பகுதியிலிருந்து பாடப்படுத்தகங்கள் கல்வி அமைச்சின் கீழ், கல்விப்

பிரசுரத்துறையினரால் வெளியிட்டு வரப்பட்டுள்ளன. அதற்கு முன்னர் அவை தனியாரால் வெளியிடப்பட்டன. இவ்வாறுள்ள தனியார் பிரசுரங்கள் மேற்சொன்ன சிங்களத் தேசிய வரலாற்றைப் பெரும்பாலும் கொண்டிருந்தன. எனினும் சில, நவமகா (Nava Maga) (டுதிய பாதை) வரிசைகள் 1950 இல் வெளியிடப்பட்டன. இவை தமது கதை சொல்லும் உத்தியின் மூலம் இனங்களுக்கிடையே டுரிதலை வளர்க்க முயற்சி செய்தன. இத்தகைய பாடப்படுத்தகங்கள் இப்போது வெளியிடப் படுவதில்லை. பாடசாலைப் பாடப் படுத்தகங்களின் இனவாரி உள்ளடக்கம் அரசு அவற்றின் வெளியீட்டை ஏற்றுக் கொண்ட பின்னர் அதிகரித்தது. எனினும் சமீபத்திய சிங்களப் பாடப்படுத்தகங்கள் சற்றே குறைந்த அளவிலான முன்னேற்றங்களைக் காட்டியுள்ளன. 1985 சிங்கள V என்ற வெளியீடு, அதன் முன்னைய பதிப்பை விடக் குறைந்த அளவிலேயே சரித்திரத்தை எதிரெதிரான நிலையில் காட்டியுள்ளது. அதில் ஒரு சிங்களக் குடும்பம் யாழ்ப்பாணத்திற்கு வருகை தருவது பற்றிய பாடமும் இருந்தது. ஒட்டு மொத்தமாக, எனினும் டத்தமத மற்றும் சமூகவியல் பாடப்படுத்தகங்களின் சரித்திர உள்ளடக்கம், முன்னரே கூறியது போன்று தேசிய மயமாகவும், தமிழர்களின் பாற் பகைமை உணர்வுடனும் இருக்கின்றது.

முடிவுரை

அரசுக்கும் விடுதலைப் புலிகளுக்கும் இடையிலான பேச்சு வார்த்தைகள் முறிந்து போனவுடன் மீண்டும் போர் தொடங்கியதால் வடக்கு மற்றும் கிழக்குப் பகுதிகளில் வசித்து வரும் மக்களின் வாழ்க்கையில் பெரியதொரு பாதிப்பை ஏற்படுத்தியுள்ளது. வடக்கில் உள்ள மக்களின் பெரும்பாலானோர் பல்லாயிரக் கணக்கில் இடம்பெயர்ந்து சென்றுள்ளனர். இந்தப் போர் உடனடியாகவும், அவசரமாகவும் கவனிக்கப்பட வேண்டிய மனிதத் தன்மை அபாயத்தை உண்டாக்கியுள்ளது. போர் நடைபெறும் இடங்களுக்குச் செல்லப் பத்திரிகையாளர்களை இராணுவம் அனுமதிக்காததாலும், உள்ளூர்ப் பத்திரிகைகள் முதன்மையான தாக்குதலின் போது இராணுவச் செயற்பாடுகள் பற்றித் தெரிவிப்பது தடை செய்யப்பட்டு விட்டதாலும், போரின் நம்பத்தகுந்த சுதந்திரமான செய்திகளைப் பெறுவதும், இடம்பெயர்ந்துள்ளவர்களின் உண்மை நிலை பற்றி அறிவதும் சாத்தியமற்ற விடயங்களாகி விட்டன. 1995 ஆம் ஆண்டின் பிற்பகுதியில் வடக்கு மற்றும் கிழக்குப் பகுதிகளில் பணிபுரிந்து வந்த செஞ்சிலுவைச் சங்கம் போன்ற சர்வதேச மனித நலன் கோரும் நிறுவனங்களின் பணி பற்றி அரசு கடுமையான வார்த்தைகளாற் தாக்கிப் பேசியது. இது போருடன் தொடர்புள்ள மிக முக்கியமான மனித உரிமை மற்றும் மனித நலன் பற்றிய விடயங்களின் உண்மை விபரங்கள் சுதந்திரமாக வெளிவருவதைத் தடுத்துள்ளது. போர்ப் பகுதிகளில் பிரதிநிதிகள் பணிபுரியும் ஒரு சில வெளிநாட்டு நிறுவனங்கள் கூட, அவர்கள் இவ்விடயங்கள் பற்றி வெளிப்படையாகப் பேசினால், தாம் பணிபுரியும் இடம் பறிபோய்விடும் என்று அச்சமுறுகிறார்கள். சரியாக எத்தனை பேர் இடம் பெயர்ந்துள்ளனர் என்ற கேள்வி கூட அரசால் வெகுவாக எதிர்க்கப்படுகின்றது. மற்றும் அரசுக்கு இடையிலான விளம்பரப் போரில், அரசு பாதிக்கப்பட்டவர்களின் நிலைமையைக் குறைத்துச் சொல்வதில் ஆர்வம் காட்டுவதாகத் தெரிகிறது. அது தேவையான நிவாரணப் பணிகளைத் திறந்த மற்றும் வெளிப்படையான முறையிற் செய்வதில் அதிக ஆர்வம் காட்டுவதில்லை.

இப்போதைய நிலைமை எதிர்மறைகளால் நிறைந்துள்ளது. அதிகாரங்களை மாற்றித் தருவதற்கான மிகவும் உயர்ந்த லட்சியங்களைக் கொண்ட திட்டங்களை முன் வைத்த ஓர் அரசு ஒருடறம் அதிகாரத்தில் உள்ளது. இந்தத் திட்டங்கள் ஒரு வேளை அமைதிக்கான உண்மையான

வாய்ப்பைக் கொடுத்திருக்கக் கூடும். மற்றொருடறம், போர் மீண்டும் தொடரப்பட்டது நாட்டில் மிகவும் மோசமான மனிதநேயத்தின் ஆபத்தை விளைவிப்பதாக உள்ளது. முரண்பாடு தொடர்ந்து கொண்டுள்ள போது அவநம்பிக்கையும், விட்டுக் கொடாத் தன்மையும் வளருகின்றன. முரண்பாடு தனக்கேயுரிய வேகத்துடன், சுலபமாகச் சரி செய்யப்பட முடியாமல் ஆகிவிட்டது.

முரண்பாட்டைத் தீர்க்க வேண்டுமாக இருந்தால் அரசைப் புனரமைப்புச் செய்வது முக்கியமானதுடன் அவசியமானதுமாகும். சுதந்திரம் வந்ததிலிருந்தே, நாட்டின் இந்த முழுமையான பாராளுமன்ற அரசு அமைப்பு என்பதே சிறுபான்மையினரின் உரிமைகள் பெறப்படுவதற்கு எதிராக உள்ளது என்பது தெளிவாகத் தெரிந்து வந்துள்ளது. இலங்கையில் பெரும்பான்மையினர் ஆட்சி செலுத்துவது என்பது சிறுபான்மையினர் தனிமைப்படுத்தப்பட்டு விளைவுகள் அனைவருக்கும் சோக மயமானதாக இருப்பதில் முடிந்துள்ளது. முரண்பாட்டின் நிரந்தரத் தீர்வுக்கு, அதிக அளவில் அதிகாரங்கள் மாற்றிக் கொடுக்கப்பட வேண்டியது ஓர் அவசியம் ஆகிறது. பல வருடங்களாக இவ்விடயங்கள் பற்றிப் பேச்சு வார்த்தைகள் நடந்து வருவது சற்றே முன்னேற்றத்தைக் காட்டுகிறது. குறிப்பாக, பிரதேசங்களுக்கு அதிக அளவிலான அதிகாரங்களை மாற்றித் தருவது அவசியம் என்று தெற்கில் உள்ள முக்கிய கட்சிகள் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளன. இருந்த போதிலும், உண்மையில் எந்த அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட வேண்டும் என்பது பற்றியும், குறிப்பாக எந்த அளவிற்கு அவை வழங்கப்பட வேண்டும் என்பது பற்றியும் உடன்பாட்டிற்கு வருவது இன்னமும் பிடிபடாத ஒன்றாகவே இருக்கக்கூடும். 1995 ஆகஸ்டில் மாற்றிக் கொடுக்கப்படுவதற்கென அரசு முன்வைத்த திட்டங்களின் கதி 1995 ஆகஸ்ட் தொடக்கம் 1996 வரை நிச்சயமில்லாமலேயே இருந்து வந்தது.

அதிகாரங்களை மாற்றிக் கொடுப்பது மட்டுமே - அது எந்த அளவு பரவலாக இருந்த போதிலும் - ஒரு முழுமையான தீர்வைத் தராது. நாட்டின் ஒட்டு மொத்தமான வளங்களின் பரம்பலில் ஒப்புரவுப் பிரச்சினை, சரியாகப் பிரித்துத் தருவது பற்றிய விடயங்களும், பல்வேறு இனங்கள் மற்றும் வர்க்கங்களின் அனுகூலங்கள் மற்றும் பாதிப்புக்கள் இவையும் முக்கியமாக உள்ளன. அதிகாரங்கள் பிரித்துக் கொடுக்கப்படும் போது கூட, அடிப்படை மனித உரிமைகள் பாதுகாக்கப்படவும், அனைவருக்கும் திறமையான பரிசாரங்கள் கிடைக்கவும் பாதுகாப்பு வழிமுறைகள் தேவைப்படும்.

சமீபகாலம் வரையிலும் எந்த ஒரு பகுதியும் இலங்கையில் ஒரே ஒரு இனத்தைக் கொண்டு இருந்ததில்லை. 1990 இல் விடுதலைப் புலிகள் யாழ்ப்பாண தீபகற்பத்திலிருந்து சிங்களவர்களையும் முஸ்லிம்களையும் வெளியே விரட்டியடித்த போது தான் முற்றிலும் தமிழ் மயமாயிற்று. அப்போது கூட தீபகற்பத்தின் சில பகுதிகளில் இலங்கை இராணுவத்தினர் தங்கியிருந்தனர். வடக்கிலும் கிழக்கிலும் இந்தப் போராட்டம் இன எல்லைகளை கெட்டிப் படுத்தியதோடு, இனங்களுக்கிடையே வன்முறைச் சம்பவங்கள் நிகழ்வதையும் சாத்தியமாக்கியுள்ளது. ஒவ்வொரு பகுதியிலும் வாழ்கின்ற சிறுபான்மையினர் மற்றும் தனிநபர்களின் பாதுகாப்புக்குப் போதுமான வழிமுறைகள் உருவாக்கப்பட வேண்டும். இனவாரித் தனித்தன்மை மற்றும், இனரீதியாக துண்டுபடுத்துவது இவற்றின் அபாயம் தவிர்க்கப்பட வேண்டும். அதே சமயத்தில் எந்த ஒரு பகுதியிலும் உள்ள பல்வேறு குழுக்களின் உரிமைகள் மற்றும் நலன்களும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட வேண்டும். யாழ்ப்பாணத்தில் விடுதலைப்புலிகளின் கீழ் வாழும் அனுபவம், ஒரு குறிப்பிட்ட இனத்தின் பெயரால் ஆட்சி செய்பவர்கள், அதற்குள்ளேயும் அடிப்படை உரிமைகளை நசுக்கவும் கூடும் என்று காட்டியுள்ளது.

அரசைப் புனரமைப்புச் செய்யும் பொழுது பரவலான அரசியல் அமைப்பு, சட்டம் மற்றும் நிறுவன ரீதியான மாற்றங்களோடு கூட மனித உரிமைப் பாதுகாப்புகளும் வலிமைப்படுத்தப்பட வேண்டும். முரண்பாடு தீர்வு செய்யப்பட வேண்டுமென்றால் இது அவசியம் என்று தோன்றுகிறது. இந்த இலக்கை அடைவதற்குக் கணிசமான அளவு வேறு பணிகளும் செய்யப்பட வேண்டும். இந்த அறிக்கையிற் கவனிக்கப்பட்டுள்ள விடயங்கள் முழுவதும் தீர ஆய்வன அல்ல. ஆனால் நீண்ட கால நிகழ்ச்சித் திட்டங்களுக்குத் தேவையான முக்கிய பகுதிகள் எவை என்பதை அவை நிச்சயமாகச் சுட்டிக் காட்டுகின்றன.

பாரபட்சங்கள் பற்றிய குறைபாடுகளை அரசு தீவிரமாகக் கவனிப்பதில்லை. உதாரணமாக, அதிகார பூர்வமான மொழிக் கொள்கையை அது செயற்படுத்தவில்லை. இதனால் தமிழ் பேசும் 'மக்கள்' அரசுடன் தங்களுக்குள்ள செயற்பாடுகளில், உள்ளூர் மற்றும் தேசிய அளவில் பெரும் பாதிப்புக்கு உள்ளாகி இருக்கிறார்கள். இதனால் அவர்கள் "தேசிய சமூகம்" என்பதிலிருந்து குறிப்பாக வெளித்தள்ளப்பட்டு இருக்கிறார்கள். அரசு மற்றும் அதன் பிரதிநிதிகள் தேசிய சமூகத்திற்குத் தரும் பலன்களை இழந்து விடுகிறார்கள். இந்த விஷயத்தைக் கவனிப்பதில் மிக அதிகமான முன்னுரிமையும் கவனமும் தரப்பட வேண்டும்.

வளர்ச்சிப் பணிகளைத் திட்டமிடுவதிலும், செயற்படுத்துவதிலும் கூட வளர்ச்சியின் இனவாரிப் பரிமாணங்களைப் பற்றிய அதிகமான விழிப்புணர்வு வளர்க்கப்பட வேண்டும். வளர்ச்சிப் பணிகளைப் பற்றித் திட்டமிடும் போது, சமூகத்தின் மிகவும்

பின்தங்கிய குழுக்களைச் சென்று சேர்வது பற்றி மட்டுமல்லாமல் வளர்ச்சியின் பயன்கள் அனைவரையும் சென்று சேர வேண்டும் என்பது பற்றியும் கவனம் செலுத்த வேண்டும். வளர்ச்சியின் சமயங்கு பற்றிக் குழுக்கள் எவ்விதம் புரிந்து கொண்டுள்ளன என்பது அதிமுக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. இதுவும் தீவிரமான கவனத்துக்குள்ளாக வேண்டும்.

இனக்கமான கூடி வாழ்தலை வளர்க்காமல், வரலாறு மற்றும் இனங்களைப் பற்றித் தனித்துவமான புரிந்துணர்வின் அடிப்படையிற் பாரபட்சமான உணர்வை வளர்க்கும் வகையிலான கல்வியை அரசு பிள்ளைகளுக்குத் தொடர்ந்து கொடுக்கிறது. இது இன்றைய முரண்பாடு தவிர்க்க முடியாதது என்று அதை மக்கள் நியாயப்படுத்த உதவுகிறது. இந்தப் புராதனமான கிட்டத்தட்ட உள்ளார்ந்த பகைமைகள் தொடர்வது சரியே என்பது போல மக்கள் உணர்கிறார்கள். பாடசாலைகளில் கற்றுத் தரப்படும் வரலாற்றின் தன்மையைப் பற்றி மறுசிந்தனை செய்யவும், புதிய கல்விப் பாடவிதானங்களை வளர்த்தெடுக்கவும் கணிசமான அளவு முயற்சிகள் எடுக்கப்பட வேண்டும். இந்தப் பணியோடு இணைந்து, சனநாயகத்தின் வழிமுறைகளான பன்மைத் தன்மை மற்றும் சகிப்புத் தன்மை போன்றவற்றைப் பொதுவான பயன்பாட்டு நோக்கத்தில் வளர்த்தெடுக்கப்பட வேண்டும்.

இதோடு தொடர்புள்ள மற்றொரு விடயம், இலங்கைச் சமூகம் மற்றும் போராட்டத்தை விளக்கும் செய்தித் தொடர்பு சாதனங்களின் தன்மை ஆகும். 1994 இல் மக்கள் முன்னணி அரசு பதவிக்கு வந்த பின்னர் வரலாறு பற்றித் தேசிய கண்ணோட்டங்களில் சில அறிவு ஜீவிகள் மற்றும் அரசியல்வாதிகள் எதிர்த்துக் குரல் கொடுத்தனர். இருந்த போதிலும் பொதுவான செய்தித் தொடர்பு நிறுவனங்கள் முன்னரே கல்வி பற்றிக் கூறப்பட்ட அதே விதமான உருவங்களையும் கருத்துக்களையும் பாரபட்சங்களையும் வலிமையூட்டும் விதமாகவே பணிபுரிந்து வருகின்றன. வடக்கு மற்றும் கிழக்குப் பகுதியில் வாழும் குடிமக்களின் தினசரி வாழ்க்கையின் உண்மை நிலை பற்றிப் பேசுவதற்கு வெகுசில முயற்சிகளே மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. தடையுத்தரவுகள் போடப்படுவதற்கும், அந்தப் பகுதிகளுக்கு அனுமதி நிறுத்தப்படுவதற்கும் முன்னரே, போர் நடந்து கொண்டிருந்ததைப் பற்றி நேரடியாக அறியவும் எழுதவும் எந்தப் பத்திரிகையாளரும் முயற்சி செய்யவில்லை. அதற்குப் பதிலாக அவர்கள் ஒருபுறம் அரசு கொடுத்த செய்திகளையும், மறுபுறம் விடுதலைப் புலிகள் கொடுத்த செய்திகளையும் நம்பியே இருந்தனர். எனினும் இந்தப் பிரச்சினைகளின் தீர்வுக்குத் தேவையான, பொது மக்களின் புரிதல் மற்றும் உணர்ந்து கொள்ளுதலிலான முக்கிய மாற்றங்கள் உருவாக்கப்பட வேண்டுமென்றால், பிறரது வாழ்க்கை பற்றிய புரிதலும் அதிகமான தெரிதலும் மிகவும் பெரிய அளவில் தேவை என்பது மிகவும் நன்றாகத் தெளிவாகிறது.

பரிந்துரைகள்

முரண்பாட்டிற்கான ஒரு நீதியான, சனநாயக ரீதியான தீர்வை நோக்கிச் செல்லுதல்

இராணுவ வழிமுறைகள் முரண்பாட்டைத் தீர்க்க மாட்டா. அரசியற் தீர்வை நோக்கிச் செல்லும் ஒரு பேச்சுவார்த்தையில் செயன்முறை தேவை. இரண்டு தரப்பினாலும் ஓர் அமைதியான தீர்வைக் காண்பதற்கான நடைமுறையிலான உறுதிப்பாடு தேவைப்படுகிறது. ஒரு நடுநிலைமையான முன்றாவது நபரை அழைப்பதை இரண்டு தரப்பினரும் சிந்திக்க வேண்டும். இந்த முன்றாம் நபர் பிரச்சினையில் ஈடுபட்டுள்ள எல்லோராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுப் பேச்சுவார்த்தைகளில் உதவிடரிய வேண்டும்.

இராணுவ முரண்பாடு இருந்த போதிலும், மனித உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதை உயர்த்தவும் சமூகங்களிடையே நம்பிக்கை மற்றும் நல்லுறவை வளர்க்கவும் சில வழிமுறைகள் பின்பற்றப்பட வேண்டும். பிற வழிமுறைகள் முரண்பாட்டுடன் நேரடித் தொடர்பு கொண்டவை. இவற்றை ஒன்றாகப் பார்க்கும் பொழுது இவற்றைச் செயற்படுத்துவது முரண்பாட்டை நியாயமான முறையிலும் நிலைபெறக் கூடிய வகையிலும் தீர்ப்பதற்கான அடித்தளங்களை இடுவதற்கு உதவும்.

மனிதாபிமானச் சட்டத்தைச் செயற்படுத்துவது

ஆயுதமேந்திய போர் தொடர்ந்தாக வேண்டும் என்றால் ஜெனிவா மகாநாட்டுடன்படிக்கையில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ள மனிதாபிமானச் சட்டத்தின் அடிப்படைத் தராதரங்களைப் போரிடுவோர் சுவனத்திற் கொண்டு போரை நடத்த வேண்டும் என்று இதில் ஈடுபட்டுள்ள அனைவருக்கும் வற்புறுத்த வேண்டும். இந்தத் தரங்கள் உள்நாட்டு ஆயுதமேந்திய முரண்பாட்டிற்குப் பலியாகும் நபர்களின் பாதுகாப்பைப் பற்றியவை ஆகும். இந்த விதிமுறைகளின் படி, விடுதலைப் புலிகள் சிறுவர்களைத் தமது படையிற் சேர்ப்பதை நிறுத்த வேண்டும். இரண்டு தரப்பினரும், சாதாரண குடிமக்களை மனித கேடயங்களாகப் பயன்படுத்துவதைத் தடுக்க வேண்டும். ஜெனிவா மகாநாட்டு உடன்படிக்கைகளுக்கான மேலதிக

விருப்டரிமைப் பின்னடு II இனை அரசு உறுதி செய்து ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். இவ்வாறு அதன் ஏற்பாடுகள் பின்னுறுதிப்படுத்தப்பட்ட பின்டிதான் அவை சாதாரண குடிமக்களுக்கான முக்கிய பாதுகாப்புகளைக் கொண்டிருக்கும். முரண்பாட்டில் ஈடுபட்டுள்ள அனைத்துத் தரப்பினரையும் கட்டுப்படுத்துபவை ஆகிவிடும்.

அரசியற் சாசன மற்றும் சட்டரீதியான சீர்திருத்தம்

இலங்கையின் சட்டம் மற்றும் சட்ட நடைமுறைகள் குடியியல் மற்றும் அரசியல் உரிமைகளின் மீதான சர்வதேச மகாநாட்டு உடன்படிக்கையின் (ICCPR) தேவைகளை மீறுகின்றன. தற்சமயம் அரசியல் சாசனத்தில் செய்யப்பட்டு வரும் திருத்தங்கள் ஐ.சி.சி.பி.ஆர். இன் கீழ் உத்தரவாதம் அளிக்கப்பட்டுள்ள அனைத்து உரிமைகளும் முழுவதுமாக ஒருங்கிணைக்கப்படுவதை நிச்சயப்படுத்த வேண்டும். மேலும் போடப்படும் எந்தவித தடைகளும் ஐ.சி.சி.பி.ஆர். இல் அனுமதிக்கப்பட்ட அளவைத் தாண்டக் கூடாது என்றும் உத்தரவாதம் அளிக்க வேண்டும். மேலும் சர்வதேச அளவில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ள சிறுபான்மையினரின் உரிமைகளைப் பாதுகாக்கும் கோட்பாடுகளை எல்லா விதமான இனரீதியான பாகுபாடுகள் நீக்கம் மற்றும் ஐ.நா. வின் சிறுபான்மையினரின் உரிமைப் பிரகடனம் இவையும் ஒருங்கிணைத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும். இவற்றுடன் கூட, அரசியற் சாசனம் இப்போதுள்ள மற்றும் எதிர்காலச் சட்டங்களைச் சட்டரீதியாக மறுபரிசீலனை செய்ய வேண்டும். இப்போதுள்ள எல்லாச் சட்டங்களும், பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டம் மற்றும் பொதுப் பாதுகாப்பு உரிமைக் கட்டளை (இதன் கீழ் அவசரநிலை ஒழுங்கு முறைகள் அறிவிக்கப்படுகின்றன) இலங்கை அரசின் சர்வதேச மனித உரிமைக் கடமைகளுடன் ஒத்துள்ளனவா என்று முழுமையாக மறுபரிசீலனை செய்யப்பட வேண்டும். பாகுபாடு காட்டும் எந்தவித ஏற்பாடுகளும் பதிவு செய்யப்பட்ட மலையகத் தமிழர்களுக்குப் பயன்படுபவை நீக்கப்பட வேண்டும்.

அதிகாரப் பகிர்விற்கான முன்மொழிவுகள்

சிறுபான்மையினரின் உரிமைகளைப் பாதுகாக்கவும், அமைதியைக் கட்டியமைக்கவும், பங்குபெறும்

அதிகாரங்களை மாற்றியமைப்பதை ஒருவழியாக எம்.ஆர்.ஜி. கொள்கையளவில் ஏற்றுக்கொள்கிறது. இவை முரண்பாட்டின் வேர்களைக் கவனிக்க வேண்டும். மேலும் முரண்பாடுகள் மீண்டும் வளராத படியான பாதுகாப்புகள் மற்றும் குறைதீர்க்கும் வழி முறைகளையும் ஒருங்கிணைத்துக் கொள்ள வேண்டும். எல்லாக் குழுவினரின் மொத்த உரிமைகளும் - அவர்கள் நாட்டில் எங்கே வாழ்ந்தாலும், அவர்கள் எந்த ஓர் அதிகாரம் மாற்றியமைக்கப்பட்ட அமைப்பில் பெரும் பான்மையினராகவோ, அல்லது சிறுபான்மையினராகவோ இருந்தாலும் முழுமையாகப் பாதுகாக்கப்பட்டு வளர்த்தெடுக்கப்பட வேண்டும். மேலும் சரியான திறமையான பரிகாரங்களும் உடனடியாகக் கிடைக்கும் படி செய்ய வேண்டும்.

தண்டனையிலிருந்து தப்புவதை நிறுத்துதல்

இந்த இலக்கை நோக்கி, காணாமற் போவது பற்றி சனாதிபதி விசாரணைக் குழுக்கள் அமைக்கப்பட்டது ஒரு வரவேற்கத்தக்க நடவடிக்கை ஆகும். எனினும், தண்டனையிலிருந்து தப்புவதை நிறுத்த அரசு ஒரு திடமான உறுதிப்பாட்டை மேற்கொள்ள வேண்டியது அவசியமாகிறது. இத்தனை வருடங்களாக இதனால் தான் மனித உரிமை அத்துமீறல்கள் மோசமான அளவில் நடைபெற்று வந்துள்ளன. மேலும் 1988 க்கு முன்னர் நிகழ்ந்த காணாமற் போதலையும் இக் கமிஷன்கள் விசாரிக்க அரசு அதிகாரம் வழங்க வேண்டும். தெரிவிக்கப்பட்டுள்ள எல்லா மனித உரிமை அத்துமீறல்களும் முழுமையாகவும், பாரபட்சமின்றியும் விசாரிக்கப்பட வேண்டும். கண்டுபிடிப்புக்கள் வெளிப்படையாக அறிவிக்கப்பட வேண்டும். எங்கெல்லாம் போதுமான சாட்சியங்கள் உள்ளனவோ அங்கெல்லாம் குற்றமிழைத்தவர்கள் விசாரணைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டு தண்டனை வழங்கப்பட வேண்டும்.

மனித உரிமை நிறுவனங்களைப் பலப்படுத்துதல்

அரசு ஒரு மனித உரிமைக் கமிஷனை நிறுவ ஒரு சட்டத்தை வெளியிட்டுள்ளது. எனினும் அதன் ஏற்பாடுகள் சர்வதேச நிறுவனங்களின் தராதரங்களை நிறைவேற்றவில்லை. இவை ஐ.நா.வின் தேசிய நிறுவனங்களின் அந்தஸ்து பற்றிய கொள்கைகளைப் பின்பற்றவில்லை. இக்கொள்கைகள் 1992 மார்ச் மாதம் மனித உரிமைகளின் ஐ.நா. கமிஷனில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன. ஒரு மனித உரிமைக் கமிஷன் ஏற்படுத்தப்பட வேண்டுமானால் அது இந்தக் குறைந்தபட்சத் தரங்களையாவது

நிறைவேற்ற வேண்டும். மேலும் இப்போதுள்ள அரசு மனித உரிமை நிறுவனங்கள் எல்லாம் முழுமையாக மறுபரிசீலனை செய்யப்படுவது மிகவும் முக்கியம். இரண்டு முறை செய்யப்படுவதும், செய்யவேண்டிய பணிகளில் குழப்பம் ஏற்படுவதும் தவிர்க்கப்பட்டு அவைகள் ஒருங்கிணைந்து செயற்பட உதவும்.

சிறுபான்மையினரும் வளர்ச்சியும்

வளர்ச்சியின் மனித இனப்பரிமாணங்களுக்குச் சரியான மதிப்பும், சிறுபான்மையினர் பங்குகொள்வதன் தேவையும், வளர்ச்சிக் கொள்கையில் ஒருங்கிணைக்கப்பட வேண்டும். மேலும் இவை குறிப்பிட்ட பணிகளைத் திட்டமிடுதல் மற்றும் செயற்படுத்துதலில் சிறுபான்மையினரின் உரிமைகள் பற்றிய ஐ.நா. பிரகடனத்திற்கு இணங்க ஒருங்கிணைக்கப்பட வேண்டும். வளர்ச்சித் திட்டங்கள் இன உறவுகள் மீது ஏற்படுத்தும் பாதிப்புக்கள் பற்றிக் குறிப்பாக கவனிக்க வேண்டும். அந்தக் குறிப்பிட்ட வளர்ச்சிப் பணி ஒரு சிறுபான்மைக் குழுவினரைச் சிறப்பாக இலக்கு வைத்து அமைந்துள்ளதா என்றும், வளர்ச்சியின் பயன்கள் சமுதாயத்தின் பல்வேறு குழுக்களுக்கு இடையிற் பரவலாகப் பங்கிட்டுளிக்கப் பட்டுள்ளனவா என்றும் கவனிக்கப்பட வேண்டும்.

கல்வி மற்றும் குடியியற் சமூகத்தை வலுப்படுத்துதல்

சமுதாயம் நீண்டகாலம் இராணுவத் தளத்திலிருந்து விலகாதது, குடியியற் சமுதாயத்தைச் சமரசப்படுத்தி வலிமைப்படுத்துதல் ஆகியவை வளர்ச்சிச் செயன்முறைகளின் ஒரு பாகமாக இருக்க வேண்டும். அனைவரின் அடிப்படை உரிமைகள் மற்றும் சுதந்திரத்தைப் புரிந்து கொண்டு மதித்து வாழுவதை முன்னேற்றும் வகையில் உள்ள கல்வித் திட்டங்கள், நடைமுறைகள் மற்றும் கல்வி முறைகளின் உருவாக்கம், அதே நேரத்தில் கலாசார பன்மைத் தன்மையைப் பேணி, மேம்படுத்துவதும் இந்தச் செயற்பாட்டின் ஒரு முக்கிய இழை ஆகும். இத்தகைய மதிப்பீடுகளை முன்னேற்றச் செய்யும் ஒரு பொதுப்பணி விளம்பரத்துறையை வளர்ப்பதும் மிகவும் முக்கியமான ஒன்று ஆகும். அதே போல அரசுசாரா நிறுவனங்களின் பணியும் முக்கியமானது.

சிறுபிள்ளையின் உரிமை பற்றிய ஐ.நா. மகாநாட்டு உடன்படிக்கை (1989) உறுப்புகள் 28, 29 இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள கொள்கைகளையும், கல்வியில் பாகுபாடு காட்டுவதை எதிர்த்த பல யுனெஸ்கோ மகாநாட்டு உடன்படிக்கையில் (1960) இல் காணப்படும் கொள்கைகளையும் இலங்கை அரசு பின்பற்ற வேண்டும்.

உள்நாட்டில் இடம் பெயர்ந்தவர்கள்

உள்நாட்டில் இடம் பெயர்ந்துள்ளவர்களின் அடிப்படை மனித உரிமைகளை நிலைநாட்டுவது மற்றும் நெடுங்காலப் பாதுகாப்புப் பற்றியும் குறிப்பிடத்தக்க கவனம் செலுத்தப்பட வேண்டும். கட்டாயமாகக் காலி செய்யப்படுவதும், கட்டாயமாக மீள் குடியேற்றம் செய்யப்படுவதும் நிறுத்தப்பட வேண்டும். நிலைமைகள் அனுமதிக்கும் போது, இடம்மாறிச் சென்றவர்கள் மீண்டும் தமது சொந்த இடங்களுக்குத் திரும்பச் செல்லும் உரிமையைப் பெற வேண்டும்.

அரசு வளங்களைத் தருவதில் பாகுபாடு காட்டாதிருத்தல்

பாகுபாடு காட்டாமல் இருக்கும் கொள்கை மனித உரிமைகளுக்கு அடிப்படையான ஒன்றாகும். மேலும் இது மனிதர்களுக்குள் நம்பிக்கையை நிலைநிறுத்துவதில் முன் நிபந்தனையாக உள்ளது.

இதனால், அரசின் கொள்கைகள் மற்றும் திட்டங்கள் சிறுபான்மையினரின் நியாயமான நலனை மனதில் கொண்டு திட்டமிடப்படவும் செயற்படுத்தப்படவும் வேண்டும். இதில், சிறுபான்மையினரின் உரிமைகள் பற்றிய ஐ.நா. பிரகடனம் பின்பற்றப்பட வேண்டும். அரசு வளங்களான வேலைவாய்ப்பு, கல்வி, சுகாதார நலன் என்பவை மக்களுக்குச் சமமாகக் கிடைக்கப்பட வேண்டும். இந்த விடயத்தில் அதிகார பூர்வமான மொழிக் கொள்கை பூரணமாகச் செயற்படுத்தப்படுவது மிக முக்கியமான ஒன்று. ஏனெனில் தற்சமயம் ஒரே மொழியைக் கொண்டுள்ள தமிழ் பேசும் மக்கள் அரசுடன் தமக்குள்ள தொடர்புகளில் பெரிதும் வசதியற்ற நிலையில் உள்ளனர். செய்தி அறிவிப்பது எல்லா மொழிகளிலும் செய்யப்பட்டு, விபரங்கள் சுலபமாகவும் சமமாகவும் மக்களிடம் போய்ச் சேரச் செய்வதும் மிகவும் அவசியமாகிறது.

மனிதாபிமானச் செயற்பாடு

அரசு மற்றும் அரசு சாரா மனிதாபிமான நிறுவனங்களின் கருத்து வெளியீட்டுச் சுதந்திரம் மற்றும் ஒன்று கூடும் சுதந்திரம், தீவின் அரசு மற்றும் விடுதலைப் புலிகளின் கட்டுப்பாடுகள் உள்ள பகுதிகளில் மிகவும் அதிகமாக வரம்பிட்டுக் கட்டுப்படுத்தப்பட்டு உள்ளன. இத்தகைய நிறுவனங்களின் மிக முக்கியமான பங்கை அனைத்துத் தரப்பினரும் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். மேலும் அவை தொந்தரவு, குறுக்கீடு மற்றும் அச்சுறுத்தல்கள்

இன்றித் தமது நியாயமான பணியை நிறைவேற்றுவது நிச்சயப்படுத்தப்பட வேண்டும். மேலும், மனிதாபிமானம் மற்றும் மனித உரிமை தொடர்பான விடயங்களில் கட்டுப்பாடின்றி விபரங்கள் வெளிவருவதற்கு எந்தவிதத் தடைகளும் போடப்படக் கூடாது என்பதும் மிகவும் முக்கியம். இருதரப்பினரும், போதுமான, மனிதாபிமான, உணவு மற்றும் உணவல்லாத பிற பொருட்கள், பாதிக்கப்பட்ட குடிமக்களைச் சென்று சேர்வதை எதுவும் தடுக்காமற் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

புகலிடம் தேடுவதற்கான உரிமை

இலங்கை மக்கள் வெளிநாடுகளில் புகலிடம் தேடும் உரிமை மிகவும் அதிகமாக அச்சுறுத்தப்படுகிறது. புகலிடம் தேடப்படும் எல்லா நாடுகளிலும், புகலிடம் தேடுபவர்களுக்கு முழு உரிமைகளும் தரப்பட்டு, அகதிகள் அந்தஸ்து தொடர்பான ஐ.நா. மகாநாட்டு உடன்படிக்கைப்படி அவர்கள் நடத்தப்படுவதை நிச்சயப்படுத்துவது மிகவும் முக்கியம்.

1. சில தமிழ் எழுத்தாளர்கள் பெரியதொரு அரசில் தமது சமூகத்தைச் "சிறுபான்மை" எனக் கருத்திற் கொள்ளாமல் சிங்களத் தேசத்துக்குச் சமமான தனியான தேசமாகக் கருத வேண்டுமென விவாதிக்கின்றனர்.
2. எல்.ரி.ரி.ஈ. இடமிருந்து யாழ்ப்பாண நகரத்தைக் கைப்பற்றுவதற்கு அரசாங்கப் படைகள் நகர்வதற்கு முன்டி பெரும்பாலும் முழு யாழ்ப்பாண சனத்தொகையும் வெளியேறியதினால் 1995 இன் இறுதிக் காலத்தில் டுத்தத்தினால் இடம்பெயர்ந்த மக்களின் எண்ணிக்கை மிக அதிகமாக உயர்ந்தது.
3. இது சிங்களத் தேசிய இயக்கமான ஜனதா விழுத்திப் பெரமுனை (ஜே.வி.பி.) யின் இரண்டாவது கிளர்ச்சியாகும். 1971 இல் இடம்பெற்ற முதலாவது கிளர்ச்சி மிகக் கொடூரமாகவும் இலகுவாகவும் அடக்கப்பட்டது. 1988 தொடக்கம் 1990 வரைபட்ட காலத்தில் நிகழ்ந்த இரண்டாவது கிளர்ச்சி அதிகளவான உயிரிழப்புக்களுடன், அடக்குவதற்கு மிக நீண்ட காலம் சென்றது.
4. இக் குழுவினரைக் குறிப்பதற்கு இலங்கை பற்றிய இலக்கியங்களில் மலைநாட்டுத் தமிழர்கள், இந்தியத் தமிழர்கள், பெருந்தோட்டத் தமிழர்கள், தோட்டத் தமிழர்கள், மேல்நாட்டுத் தமிழர்கள் எனப் பலவகையான பதங்களும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. ஒரு பொதுவான பதமாக மேல்நாட்டுத் தமிழர் என்ற சொல் இவ் அறிக்கையில் பயன்படுத்தப்படுகின்றது.
5. Department of Census and Statistics, Colombo, reproduced in Bastian, S., *Statistical Guide on Ethnic Groups in Sri Lanka*, International Centre for Ethnic Studies, Colombo, 1986.
6. இதில் பறங்கியர், மலாயர் ஆகியோரும் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளனர்.
7. 1946 census figures, reproduced in Bastian, S., *Op. Cit.*, and Roberts, M. (ed), *Collective Identities, Nationalisms and Protest in Modern Sri Lanka*, Marga Institute, Colombo, 1979.
8. பார்க்க Nissan, E. and Stirrat, R.L., 'The generation of communal identities' in Spencer, J. (ed), *Sri Lanka: History and the Roots of Conflict*, Routledge, London, 1990, pp. 19-44.
9. பார்க்க Arasaratnam, S., 'Nationalism in Sri Lanka and the Tamils' in Roberts, M. (ed), *Op. Cit.*
10. பார்க்க Coomaraswamy, R., *Sri Lanka: The Crisis of The Anglo-American Constitutional Traditions in a Developing Society*, Vikas Publishing House, New Delhi, 1984.
11. Wilson, A.J., *The Break-up of Sri Lanka: The Sinhalese-Tamil Conflict*, C. Hurst, London, 1988, p. 22. 1947 இல் குடியேற்ற நாடுகளின் அரசாங்கச் செயலாளருக்கு சுய நிர்ணயத்துக்கான கோரிக்கை இலங்கைத் தமிழ் காங்கிரஸினால் தந்தி மூலம் தெரிவிக்கப்பட்டது. அவ்வருட இறுதியில் தமிழ்க் காங்கிரசின் தலைவரான எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகம் சமஷ்டி அரசியலமைப்புக்கான கோரிக்கையை விடுத்தார்.
12. Kumari, J., 'Ethnic consciousness in Sri Lanka: continuity and change' in *Sri Lanka: The Ethnic Conflict- Myths, Realities and Perspectives*, Committee for Rational Development, Navrang, Delhi, 1984.
13. பார்க்க Cheran, R., 'Cultural politics of Tamil Nationalism', in *South Asia Bulletin*, vol. XII. no. 1, 1992.
14. *Ibid.*, p. 46.
15. பார்க்க Malaegoda, K., *Buddhism in Sinhalese Society, 1750-1900*, University of California Press, Berkeley, 1976 and Obeyesekere, G., 'The vicissitudes of the Sinhala-Buddhist identity through time and change' in Roberts, M. (ed), *Op. Cit.*
16. de Silva, K.M., *A History of Sri Lanka*, Oxford University Press, 1981, p. 500.
17. பார்க்க Wriggins, W.H. *Ceylon: Dilemmas of a New Nation*, Princeton University Press, Princeton 1960, and Fernando, P.T.M., 'Elite politics in the new state: the case of post-independence Sri Lanka' in *Pacific Affairs*, vol. 46, 1973, pp. 361-85.
18. This symbolism is discussed in Ponnambalam, S., *Sri Lanka: The National Question and the Tamil Liberation Struggle*, Zed Books, London, 1983, pp. 72-3.
19. பார்க்க Arasaratnam, S., *Op. Cit.*
20. 1959 டுரட்டாதி மாதம் தனது கணவரான எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி. பண்டாரநாயக்கா படுகொலை செய்யப்பட்டதன் பின்னர் 1960 சித்திரையில் எஸ்.எல்.எவ்.பி. யின் தலைமைப் பதவியை சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கா ஏற்றுக்கொண்டார்.
21. 1970 ஆடியில் சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கா பாராளுமன்றப் பிரதிநிதிகளுக்குக் கூறியது, Quoted in Coomaraswamy, R., *Op. Cit.* p. 22.
22. Coomaraswamy, R., *Ibid.* pp. 22, 24 and 31.
23. இது தொடர்பான சட்டம் 1973 இல் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.
24. de Silva, K.M., *Managing Ethnic Tensions in Multi-Ethnic Societies: Sri Lanka 1880-1985*, University Press of America, Lanham, 1986.

25. Perera, S., *Teaching and Learning Hatred: The Role of Education and Socialization in Sri Lankan Ethnic Conflict*, unpublished Ph.D. thesis, University of California, Santa Barbara, 1991, ch. 7. Part of this study is published as 'Messengers of peace or creators of chaos? The role of teachers in the Sri Lankan ethnic conflict', *Pravada*, Colombo, vol. I, nos 11 and 12, November 1992.
26. de Silva, K.M. *Managing Ethnic Tensions in Multi-Ethnic Societies*, Op. Cit. P. 262.
27. *ibid.*, p. 266.
28. *ibid.*, p. 267.
29. de Silva, C.R. 'Weightage in university admissions: standardization and district quotas in Sri Lanka', *Modern Ceylon Studies*, vol. V (2), 1975, P. 166, quoted in de Silva, K.M., *Managing Ethnic Tensions in Multi-Ethnic Societies*, Op. Cit., p. 266.
30. Nissan, E., *Sri Lanka: Negotiations, Agreements and Statements of Principle of the Sri Lankan Government and Tamil Parties*, International Alert, London, 1994.
31. Wilson, A.J., 'Religion, language and caste in subnationalisms of Sri Lanka' in Roberts, M., Op. Cit., and Coomaraswamy, R., 'Through the looking glass darkly': the politics of ethnicity' in *Sri Lanka: The Ethnic Conflict - Myths, Realities and Perspectives*, Committee for Rational Development, Navrang, Delhi, 1984.
32. Coomaraswamy, R., *ibid.*, p. 187.
33. *ibid.*
34. Jupp, J., *Sri Lanka - Third World Democracy*, Frank Cass, London, 1978, p. 183.
35. பார்க்க Swamy, M.R.N., *Tigers of Lanka: From Boys to Guerrillas*, Konark Publishers, Delhi, 1994.
36. பிரகடனத்தைப் பொறுத்து குறிப்பிட்ட சில பகுதிகளுக்கோ அல்லது முழு நாட்டுக்கும் படிப்படியாக அவசரகால நிலை பிரயோசிக்கப்படும். பார்க்க, 'Sri Lanka' in *States of Emergency Database Project*, Queen's University of Belfast, School of Law.
37. பார்க்க, சர்வதேச மன்னிப்புச்சபை, சர்வதேச மன்னிப்புச் சபையின் இலங்கைக்கான விஜயம் பற்றிய அறிக்கை, 9 - 15 சனவரி, 1975, லண்டன், 1976.
38. 1980 ஆனியில் இச்சட்டம் காலாவதியாகியது. எந்தவொரு அமைப்பும் வன்முறைக்கு ஆதரவாக உள்ளது அல்லது சட்டரீதியற்ற நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டுள்ளது என்ற கருத்தை சனாதிபதி கொண்டிருந்தால் அதனை அவர் தடை செய்ய இச்சட்டம் அதிகாரம் அளிக்கின்றது. ஒரு வருடம் வரையான தடுப்புக்காவல் வழங்கப்பட முடியும். இதற்கான வரையறைகள் அது தொடர்பான அமைச்சரினால் தீர்மானிக்கப்படும்.
39. Hyndman, P., *Democracy in Peril: Sri Lanka, a Country in Crisis*. Report to the LAWASIA Human Rights Standing Committee, June 1985, p. 61.
40. பார்க்க Obeyesekere, G., 'The origins and institutionalisation of political violence' and Nissan, E., 'Some thoughts on Sinhalese justifications for the violence', in J. Manor (ed), *Sri Lanka in Change and Crisis*, Croom Helm, London, 1994.
41. பார்க்க Gunaratna, R., Indian Intervention in Sri Lanka - The Role of India's Intelligence Agencies, South Asian Network on Conflict Research, Colombo, 1993 and Muni, S.D., *Pangs of Proximity: India and Sri Lanka's Ethnic Crisis*, International Peace Research Institute, Oslo and Sage Publication, Delhi, 1993.
42. பார்க்க Amnesty International, Sri Lanka: 'disappearances', AI Index: ASA 37/ 08/ 86, London, September 1986 and *Sri Lanka: What has happened to the 'disappeared'? Reports of torture and killings in custody and recent allegations of 'disappearances'*, AI Index: ASA 37/ 02/ 88, June 1988.
43. Hoole, R., Somasundaram. D., Sritharan. K., Thiranagama, R., *The Broken Palmyra: The Tamil Crisis in Sri Lanka - An Inside Account*, Sri Lanka Studies Institute, Claremont, 1990.
44. Quoted in Muni, S.D., Op. Cit., p. 203.
45. Amnesty International, *Sri Lanka: Extrajudicial executions, 'disappearances' and torture*, 1987 to 1990, AI Index: ASA 37/ 21/ 90, London, September 1990, pp. 42-53.
46. *ibid.*
47. பார்க்க Vije, M., *Sri Lanka: Economic Blockade*, Tamil Information Centre, London 1993, pp. 16-17 and Schalk, P. (ed) *Hoping against Hope: Appeals for help to the President of Sri Lanka, and other dignitaries by the Citizens Committee, Yalppanam (Jaffna), Sri Lanka, 1990-1992*, published by the editor, Uppsala, 1994.
48. பாராளுமன்ற தெரிவுக்குழுக்கு, அதன் தலைவராக விளங்கும் எஸ்.எல்.எவ்.பி. பாராளுமன்ற அங்கத்தவரான மங்கள முனசிங்கவினால் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட "இடைக்கால நகல் அறிக்கை"யை ஏழு தமிழ் கட்சிகளும் கூட்டு அறிக்கையின் மூலம் நிராகரித்தன.
49. Understanding April 19', *Pravada*, Colombo, March - April 1995.
50. Inform, *Situation Report*, April 1995, Colombo, p. 6.
51. Amnesty International, *Sri Lanka: Reports of extrajudicial executions during May 1995*, AI Index: ASA 37/ 10/ 95, London, June 1995 and 'Urgent Action - Sri Lanka: Disappearances', AI Index: ASA 37/ 13/ 95, London, 15 June 1995.

52. 'Demanding military accountability against LTTE provocation', *Counterpoint*, Colombo, April-May 1995, pp. 23-23.
53. பார்க்க *Pravada*, Colombo, November 1992 pp. 5-7.
54. de Silva, K.M., *Managing Ethnic Tensions in Multi Ethnic Societies*, Op. Cit. p. 355.
55. பார்க்க Amnesty International, *Sri Lanka: Deliberate killings of Muslim and Tamil villagers in Polonnaruwa*, AI Index: ASA 37/10/92, London, June 1992.
56. பார்க்க 1995, ஐப்பசி 9 ஆம் திகதிய *Out look* இல் இருந்து எல்.பி.பி.பி. பேச்சாளர் ஏ. அன்ரன் பாலசிங்கத்தின் நேர்காணல். 1995 கார்த்திகை மாதம் 15 ஆம் திகதியில் வெளியான லண்டன் தமிழ் ரைம்ஸ் இல் மீளப் பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளது.
57. Cleary, S., *The world Bank and Poverty Reduction in Sri Lanka: Reflections on the Bank's Poverty Assessment*, A report to the NGO Forum on Sri Lanka. 1995, p. 30.
58. Tiruchelvam, N., 'Ethnicity and resource allocation' in R.B. Goldmann and A.J. Wilson (eds), *From Independence to Statehood: Managing Ethnic Conflict in Five African and Asian States*, Frances Pinter, London, 1994, p. 187.
59. பார்க்க Vije, M., *Op. Cit.*
60. Engineering Consultancy Bureau, *Assessment of War Damage to City of Jaffna*, Report Commissioned by Municipal Commissioner, Jaffna Municipal Council, Nallur, Jaffna, November 1991.
61. Pieris, G.H., 'Economic growth, poverty and political unrest' in *Sri Lanka: Problems of Governance*, K.M. de Silva (ed) International Centre for Ethnic Studies, Kandy, 1993.
62. Federal Party, *Ilankai Tamil Arasu Kadhi Silver Anniversary Volume*, unpublished, 1974, quoted in Peebles, P., 'Colonization and ethnic conflict in Sri Lanka' *Journal of Asian Studies*, 49, no. 1, February 1990, p. 38.
63. Peebles, P., *Ibid.*
64. Amirthalingam, A., *Hansard*, 26 November 1976, p.1,855, quoted in Tiruchelvam, N., *Op. Cit.*, p. 187.
65. Peebles, P., *Op. Cit.*, pp. 41-47.
66. *Ibid.*, p. 43.
67. Pieris, G.H., 'Irrigation, land distribution and ethnic conflict in Sri Lanka: an evaluation of criticisms, with special reference to the Mahaveli Programme' in *Ethnic Studies Report*, vol. XII, no. 1, January 1994, International Centre for Ethnic Studies, Colombo, p. 73.
68. Vije, M., *Where Serfdom Thrives: The Plantation Tamils of Sri Lanka*, Tamil Information Centre, London, 1987, p. 21.
69. Law and Society Trust, *Sri Lanka: State of Human Rights 1994*, Colombo, 1995, p. 222.
70. *Ibid.*, பக்கங்கள் 222 - 33. "1992 இல் குடிசனக் கணிப்பு மற்றும் டுள்ளிவிபரவியல் திணைக்களத்தினால் வெளியிடப்பட்ட அரசாங்க மற்றும் பொதுத்துறை தொழிலாளர் கணிப்புகளிலிருந்து இந்தத் தரவுகள் எடுக்கப்பட்டன.
71. Samarasinghe, S.W.R., de A., 'Ethnic representation in central government employment and Sinhala - Tamil relations in Sri Lanka: 1948-1981' in R.B. Goldmann and A.J. Wilson (eds), *Op. Cit.* pp. 1973-84.
72. Vije, M., *Where Serfdom Thrives*, *Op. Cit.*, p. 21.
73. தனிப்பட்ட ரீதியிலான தொடர்பாடல். பேராசிரியர். அஞ்சலா லிற்றிள், கல்வி நிறுவகம், லண்டன் பல்கலைக்கழகம்.
74. Source: Socio-Economic Indicators, Department of Census and Statistics, cited in Bastian, S., *Statistical Guide on Ethnic Groups in Sri Lanka*, International Centre for Studies, Colombo, 1986.
75. Ministry of Education, Education Statistics Unit, cited in Law and Society Trust, *Op. Cit.*, 1995, p. 164.
76. Law and Society Trust, *Op. Cit.* p. 164.
77. *Ibid.* pp. 121-22.
78. இப் பிரிவிற்கான விடயங்கள் Vije, M., *Where Serfdom Thrives*, *Op. Cit.* இல் இருந்து பெறப்பட்டது.
79. Perera, S., *Op. Cit.*, ch. 2.
80. Rajan, A.T. *Tamil as Official Language: Retrospect and Prospect*, International Centre for Ethnic Studies, Colombo, 1995, ch. IX.
81. *Ibid.*
82. Law and Society Trust. *Op. Cit.*, p. 142.
83. *Ibid.*, p. 104.
84. Bastian, S., *Op. Cit.*
85. Law and Society Trust, 1995, *Op. Cit.*, p. 147.
86. Vije, M., *Sri Lanka: Economic Blockade*, *Op. Cit.*, and Law and Society Trust, *Op. Cit.*, ch. XII.
87. Abstract of 'Current Patten of Health Care and Resources Allocation' read at conference on 'Victims of War in Sri Lanka: A Quest for Health Consensus', London 1994.
88. Vije, M., *Sri Lanka: Economic Bolckade*, *Op. Cit.*
89. Deng, F., Profiles in displacement: Sri Lanka', submitted pursuant to the Commission on Human Rights Resolution 1993/ 1994, E/Cn.4/ 1994/44/ add.1, 25/1/1994, para. 135, quoted in Law and Society Trust, *Op. Cit.*, ch. 8.
90. Law and Society Trust, *Ibid.*, p. 157.
91. *Ibid.*, chs. 8 and 9, and *Sri Lanka: State of Human Rights 1993*, Colombo, 1994, ch. 8.
92. இடம்பெயர்ந்தோரின் உரிமைகள் பற்றிய கலந்துரையாடலில் பயன்படுத்தப்பட்ட பிரதான

- முலகங்களுக்கு. அத்தியாயம் 8. இலங்கை: மனித உரிமைகள் நிலை. 1994, சட்டத்துக்கும் சமூகத்துக்குமான அறநிலையம், கொழும்பு, 1995.
93. உறுப்புரை 14 (2) குறிப்பிடுவதன் படி அரசியலமைப்புக்கு முன் இலங்கையில் சட்டரீதியாகவும் நிரந்தரமாகவும் வாழ்ந்த இலங்கைப் பிரசை அல்லாதவர்கள் 10 வருட காலத்துக்கு இவ்வுரிமைகளை அனுபவிக்க உரித்துடையவர்கள். இது குறிப்பாக மேல்நாட்டுத் தமிழர்களுக்கே பிரயோகிக்கப்படக் கூடியது.
94. இலங்கை குடியியல் உரிமைகள் இயக்கம், சர்வதேச மன்னிப்புச் சபை, ஏசியா வாட்ச், சர்வதேச யூரிகள் ஆணைக்குழு, லோ ஏசியா ஆசிய உள்ளூர் மற்றும் சர்வதேச மனித உரிமைகள் அமைப்புகள் தமது பல்வேறு அறிக்கைகளில் சட்டத்துக்கு முரணான மரண தண்டனைகளையும், காணாமல் போனவர்கள் பற்றியும் பல தகவல்களைப் பதிவு செய்துள்ளன.
95. சர்வதேச மன்னிப்புச் சபை மதிப்பீடுகள்.
96. Amnesty International, *Extrajudicial Executions, 'Disappearances' and Torture, 1987 to 1990*, AI Index: ASA/37/21/90, London, September 1990, p. 13.
97. Inform, *Situation Report*, October 1995, Colombo, pp. 9-10.
98. Amnesty International, *Sri Lanka: Recent Reports of 'Disappearances' and Torture*, AI Index: ASA/37/09/87, London, May 1987.
99. பார்க்க Amnesty International, Sri Lanka: Balancing human rights and security: *Abuse of arrest and detention powers in Colombo*. AI Index: ASA/37/10/94, London, February 1994.
100. Amnesty International, *Appeal for Full Implementation of Commitment to Human Rights*, AI Index: ASA/37/15/95, London, July 1995.
101. பார்க்க University Teachers for Human Rights (Jaffna), *Someone Else's War*, Movement for Inter-Racial Justice and Equality, Colombo, 1994, ch. 10.
102. 1948 ஆம் ஆண்டு மார்ச்சு மாதம் 10 ஆம் திகதி, ஐக்கிய நாடுகள் பொதுக் கூட்டத் தொடரினால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட சர்வதேச மனித உரிமைகள் பிரகடனத்தின் உறுப்புரை 15 (1) இன்படி "ஒவ்வொருவருக்கும் தேசியத்துவத்திற்கான உரிமை உள்ளது" எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. உறுப்புரை 15 (2) இன் கீழ் "எவரும் தனது தேசியத்துவத்தை மாற்றுவதற்கான உரிமையை மறுக்கவோ அல்லது தன்னியல்பாக அவரது தேசியத்துவத்தினைப் பறித்துக் கொள்வதோ கூடாது" எனக் குறிப்பிடுகிறது.
103. The details of each category are set out in Nadesan, S., *A History of the Up Country Tamil People in Sri Lanka*, Nandalala Publication, Colombo 1933, pp. 152-53 and Vije, M., *Where Serfdom thrives*, *Op. Cit.* pp. 12-14.
104. Vije, M., *Ibid.*, pp. 20-21.
105. Nadesan, S., *Op. Cit.* p. 356.
106. *Ibid.*, p. 327.
107. *Ibid.*, p. 332.
108. *Ibid.*, pp. 333-34.
109. *Ibid.*, p. 342.
110. *Ibid.*, p. 349.
111. Law and Society Trust, *Sri Lanka: State of Human Rights 1994*, *Op. Cit.* ch. 2.
112. *Ibid.*
113. சுருத்து வெளிப்பாட்டுச் சுதந்திரத்திற்கான விடயங்கள் பற்றிய சுருக்க நோக்கிற்கு பார்க்க, உறுப்புரை 19. *An Agenda for change: The Right to Freedom of expression in Sri Lanka*. லண்டன், ஐப்பசி, 1994.
114. பார்க்க Perera, S. *Op. Cit.*
115. *Ibid.*, அறிமுகம்
116. இப் பிரிவில் சுலந்துரையாடப்படும் பெரும்பாலான விடயங்கள் நிசான், ஈ மற்றும் ஸ்ரிராட், ஆர்.எல். என்பதிலிருந்து பெறப்பட்டது. *Op. Cit.*
117. உதாரணத்திற்காகப் பார்க்க Gellner, E., *Nations and Nationalism*, Blackwell, Oxford, 1983, and Anderson, B., *Imagined Communities: Reflection on the Origin and Spread of Nationalism*, Revised edn, Verso, London, 1991, on nationalism in general. As applied to Sri Lanka see Nissan, E., and Stirrat, R.L. *Op. Cit.*; Committee for Rational Development, *Sri Lanka, The Ethnic Conflict: Myths, Realities and Perspectives*, Navrang, New Delhi, 1984; Jeganathan, P., and Ismail, Q., (eds), *Unmaking the Nation: the Politics of Identity and History in Modern Sri Lanka*, Social Scientists' Association, Colombo, 1995.
118. Nissan, E. and Stirrat, R.L., *Op. Cit.*, pp. 19-44.
119. Williams, G.A., 'When was Wales?' in *The Welsh and their History*, London, Croom Helm, 1982, p. 194.
120. பெரேரா, எஸ்., *Ibid.*, அத்தியாயம் 4.

- Law and Society Trust, *Sri Lanka: State of Human Rights 1993*, Colombo, 1994.
- Law and Society Trust, *Sri Lanka: State of Human Rights 1994*, Colombo, 1995.
- Muni, S.D., *Pangs of Proximity: India and Sri Lanka's Ethnic Crisis*, International Peace Research Institute, Oslo, 1993.
- Nadesan, S., *A History of the Up-Country Tamil People in Sri Lanka*, Nandala, Colombo, 1993.
- Narayan Swamy, M.R. *Tigers of Lanka: From Boys to Guerrillas*, Konark, Delhi, 1994.
- de Silva, K.M., *Managing Ethnic Tensions in Multi-ethnic Societies: Sri Lanka 1880-1985*, University Press of America, 1986.
- Spencer, J. (ed), *Sri Lanka: History and the Roots of Conflict*, Routledge, London, 1990.
- Tambiah, S.J., *Sri Lanka: Ethnic Fratricide and the Dismantling of Democracy*, University of Chicago Press, 1986.
- Tambiah, S.J., *Buddhism Betrayed? Religion, Politics and Violence in Sri Lanka*, University of Chicago Press, 1992.
- University Teachers for Human Rights (Jaffna), *Someone Else's War*, Movement for Inter-Racial Justice and Equality, Colombo, 1994.
- Wilson, A. J., *The Break-Up of Sri Lanka: the Sinhalese-Tamil Conflict*, C. Hurst, London, 1988.

சிறுபான்மை உரிமைக் குழு அறிக்கைகள்

சிறுபான்மை உரிமைக் குழு 1970 இல் இருந்தே தனது அறிக்கைகளைப் பிரசுரித்து வந்துள்ளது. ஏறக்குறைய இரு தசாப்தத்தில் தொடராக வெளிவரும் எம். ஆர். ஜி. இன் அறிக்கைகள் சர்வதேச ரீதியாகப் பரந்த அங்கீகாரத்தைப் பெற்றன. உலகளாவிய ரீதியில் சிறுபான்மையினரின் உரிமைகள் பற்றிய முக்கிய, தெளிவான, ஆணித்தரமான ஆவணங்களாக இவை விளங்கி வருகின்றன.

பல வருடங்களாக, இதன் சந்தாதாரர்கள் இனத்துவ, சமய, மொழியியல் மற்றும் சமூகச் சிறுபான்மையினர் பற்றிய பெருமளவிலான விடயங்களைத் தொடராகப் பெற்றுக் கொண்டனர். ஆய்வாளர்கள், மாணவர்கள், பிரசாரம் செய்வோர், வாசகர்கள் ஆகியோருக்கு முக்கிய ஆய்வு ஆதாரமாக இவ் அறிக்கைகள் இருந்து வருகின்றன. அத்துடன் உலகம் முழுவதிலும் குறிப்பாக நடைமுறை விவகாரங்கள் பற்றிய விடயங்களில் மிகப் பயனுடைய பின்னணித் தரவுகளை மேற் குறிப்பிட்டோருக்கு இவ் அறிக்கைகள் வழங்கி வருகின்றன.

ஒவ்வொரு வருடமும் ஆறு அறிக்கைகள் வெளியிடப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு விடயமும் நிடிணத்துவ ரீதியான ஆய்வுக்குட்பட்டு ஏறக்குறைய 32 பக்கங்களைக் கொண்டதாக, 20,000 சொற்களைக் கொண்டிருக்கக் கூடியதாக, குறிப்பாக மிக விசேடமாக சிறுபான்மையினர் பிரச்சினை பற்றி எழுதப்படுகின்றது.

எமது அறிக்கைத் தொடரில் அண்மைக் காலத் தலைப்புகள்:

ஆபிரிக்கா டர்னண்டி சூடான்	ஐரோப்பா வட அயர்லாந்து வடக்கு காக்கேசஸ்
அமெரிக்காக்கள் சுவாட்டமாலாவின் மாயா கனடாவின் இனுயிட்	மத்திய கிழக்கு நெகேவின் பேடியுயின் குர்தீஸ்கள்
ஆசியா கம்போடியா தஜீக்கிஸ்தான்	பொது கல்வி உரிமைகள் நில உரிமைகள்

இவ் அறிக்கைகள் பல தகவல்களைக் கொண்டதாகவும், ஆர்வத்தைத் தூண்டுவதாகவும், சிறுபான்மையினர் பிரச்சினைகளைப் பற்றி மேலும் அறிய ஆர்வமாகவும் இருப்பின் எமது தொடராக வரும் அறிக்கைகளைப் பெறுவதற்கு தயவு செய்து சந்தாதாரராக இணையுங்கள். உலகம் பூராகவும் காணப்படும் பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு நீதியைப் பெற்றுக் கொடுப்பதென்ற எமது நோக்கத்தினை அடைந்து கொள்வதற்கு இது மிகவும் உதவுவதாக அமையும்.

எமது சந்தா பற்றி விபரங்களைப் பெறுவதற்குத் தொடர்பு கொள்ள வேண்டிய இலக்கம் +44 (0) 171 978 9498. தற்பொழுது மிகக் குறைந்த சந்தா தொகையையே உங்களுக்கு அளிக்கின்றோம். "மாஸ்டர் காட்", அல்லது

தொலைபேசி மூலம் அல்லது தபால் மூலம் உங்கள் சந்தாவைச் செலுத்தலாம்.

எல்லா விபரங்களுக்கும்

Sales Department
Minority Rights Group
379, Brixton Road,
London SW 9 7 DE
U.K.

வட அமெரிக்காவிலுள்ள எமது வாடிக்கையாளர்கள் எமது அறிக்கைகளைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கு தொடர்பு கொள்ள வேண்டிய முகவரி:

Cultural Survival
46, Brattle Street,
Cambridge
MA 02138
U.S.A.
Tel : (617) 441 5400
Fax : (617) 441 5417

இலங்கை :

ஒரு கசப்பான அறுவடை

1994 ஆவணியில் "சமாதானம் மற்றும் மனித உரிமைகள்" என்பதை முன்னிலைப்படுத்திய பொதுசன ஐக்கிய முன்னணி அரசாங்கத்தின் தேர்தலானது ஒரு நம்பிக்கையின் வெளிப்பாடாகக் காணப்பட்டது. வடக்கு கிழக்கில் எல்.ரி.ரி.ஈ. தமிழ்ப் போராளிகளுக்கும் அரசாங்கத்துக்கும் இடையில் 15 வருடகால வன்முறை முரண்பாட்டிற்கு ஓர் இணக்கத் தீர்வை அடைந்து கொள்ள முடியும் என்பதும், இலங்கையின் சகல மக்களின் மனித உரிமைகள் பாதுகாக்கப்படும் என்பதுமே இந் நம்பிக்கையாக இருந்தது.

இலங்கை: ஒரு கசப்பான அறுவடை. மிகத் தெளிவான விளக்கங்களைக் கொண்ட முறையில் யுத்தத்திற்கான பின்னணியை விளக்குகின்றது. சிங்களப் பெரும்பான்மைக்கும், சிறுபான்மையினரான தமிழ்ச் சனத்தொகைக்கும் இடையிலான முரண்பாட்டின் மூலங்களை இவ் அறிக்கை முன்னிலைப்படுத்துகின்றதுடன் ஏனைய தமிழ்ச் சமூகத்தின் நெருக்கடிக்கை அம்சங்களையும் - குறிப்பாக நாட்டில் மிக வறுமையான நிலையில் காணப்படுகின்ற மலையகத் தமிழர்கள் - யுத்தத்தினால் இழுத்து விடப்படும் அதிகரித்து வரும் சூழ்நிலைகளில் காணப்படும் முஸ்லிம்கள் ஆகியோர் பற்றியும் இவ் அறிக்கை குறிப்பிடுகின்றது.

முரண்பாட்டினைப் பொறுத்து, கட்டுரையாசிரியரான எலிஸபெத் நிசான் இலங்கையின் அபிவிருத்தி மீதான சிறுபான்மையினரின் மனக்குறைகளை விரிவாகத் தந்துள்ளார். சில செயற்றிட்டங்களினால் சிறுபான்மையினர் மிகக் கடுமையாகப் பாதிக்கப்பட்டும் அல்லது டறக்கணிக்கப்பட்டும் வந்ததினால் சிறுபான்மைச் சமூகங்கள் நன்மைகளைப் பெறுவதிலிருந்து தூரவே நின்றன. இவ் அறிக்கை நாட்டின் கல்வி முறைமையை ஆராய்கின்றதுடன் அக் கல்வி எவ்வாறு தவறான கருத்துக்களை ஊட்டி வளர்த்தது என்பதையும் விளக்குகின்றது.

இலங்கை: ஒரு கசப்பான அறுவடை இறுதியில் தொடரான சில பரிந்துரைகளை முன்வைக்கின்றது. இவற்றினடிப்படையில் செயற்படுமிடத்து இலங்கை மக்களுக்கு மிகவும் தேவையான சமாதானத்தைக் கட்டியெழுப்புவதற்கான உதவியை வழங்க முடியும் என எம். ஆர். ஜி. நம்பிக்கை கொண்டுள்ளது.

ISBN 955-580-022-7

பல்கலைக்கழக புத்திஜீவிகள், சட்டவல்லுநர்கள், பத்திரிகையாளர்கள், அபிவிருத்தி முகவரகங்கள், அரசாங்கங்கள், சிறுபான்மையினர் மற்றும் சிறுபான்மையினர் உரிமைகளில் ஆர்வம் மிக்கவர்கள் ஆகியோருக்கு மிகப் பெறுமதி மிக்கது என மெய்ப்பிக்கும் இன்றியமையாத ஒரு மூலாதாரம்.

கணனி அச்சமைப்பு

யுனிக் சிராபிக்ஸ், கொழும்பு 6

அச்சிடுதல்

யுனி ஆர்ட்ஸ் (பிரைவேட்) லிமிடெட், கொழும்பு 13

சிறுபான்மை உரிமைக் குழு

சிறுபான்மை உரிமைக் குழு, ஒரு சர்வதேச மனித உரிமைகள் நிறுவனம், கல்வியியல் அறக்கொடை நிறுவனமாகப் பதிவு செய்யப்பட்டது. பாரபட்சம் மற்றும் தப்பெண்ணங்களினால் பாதிக்கப்படுகின்ற சிறுபான்மைக் குழுக்களின் (பெரும் பான்மையும்) நெருக்கடி நிலைமைகளை ஆய்வு செய்வதுடன் கல்வி புகட்டுவதிலும் பொதுசன அபிப்பிராயத்தைத் தாண்டுவதிலும் பணிபுரிகின்றது.

உலகம் பூராகவுமுள்ள ஒடுக்கப்பட்ட பிரிவினரின் பிரச்சினைகள் பற்றிய துல்லியமான, படிப்பதற்கினிய அறிக்கைகளை நாம் தயாரித்தனிக்கின்றோம். ஒவ்வொரு வருடமும் ஆறு புதிய மற்றும் திருத்தியமைக்கப்பட்ட அறிக்கைகளை நாம் வெளியிடுகின்றோம். இன்று வரையும் 90 க்கு மேற்பட்ட அறிக்கைகளையும், சிறுபான்மையினர் பற்றிய உலக குறிப்பு நூல் ஒன்றையும், அநேக நூல்களையும், கல்வியியல் தொகுதிகளையும் தயாரித்து வெளியிட்டுள்ளோம்.

ஐக்கிய நாடுகளினுடாக எம்.ஆர்.ஜி. பணிபுரிகின்றதுடன் எல்லாவிடங்களிலும் மனித உரிமைப் பிரச்சினையின் விழிப்புணர்வை அதிகரிப்பதற்கும், உங்களின் உதவியுடன் சர்வதேச ரீதியாக உள்ள சிறுபான்மையினருக்கு ஆதரவு அளிக்கவும் முன்னிற்கின்றது.

விபரங்களுக்குத் தொடர்பு கொள்க:

Minority Rights Group

379, Brixton Road,

London SW9 7DE

U.K.

Telephone : +44 (0) 171-978-9498

Fax : +44 (0) 171-738-6265

E mail :